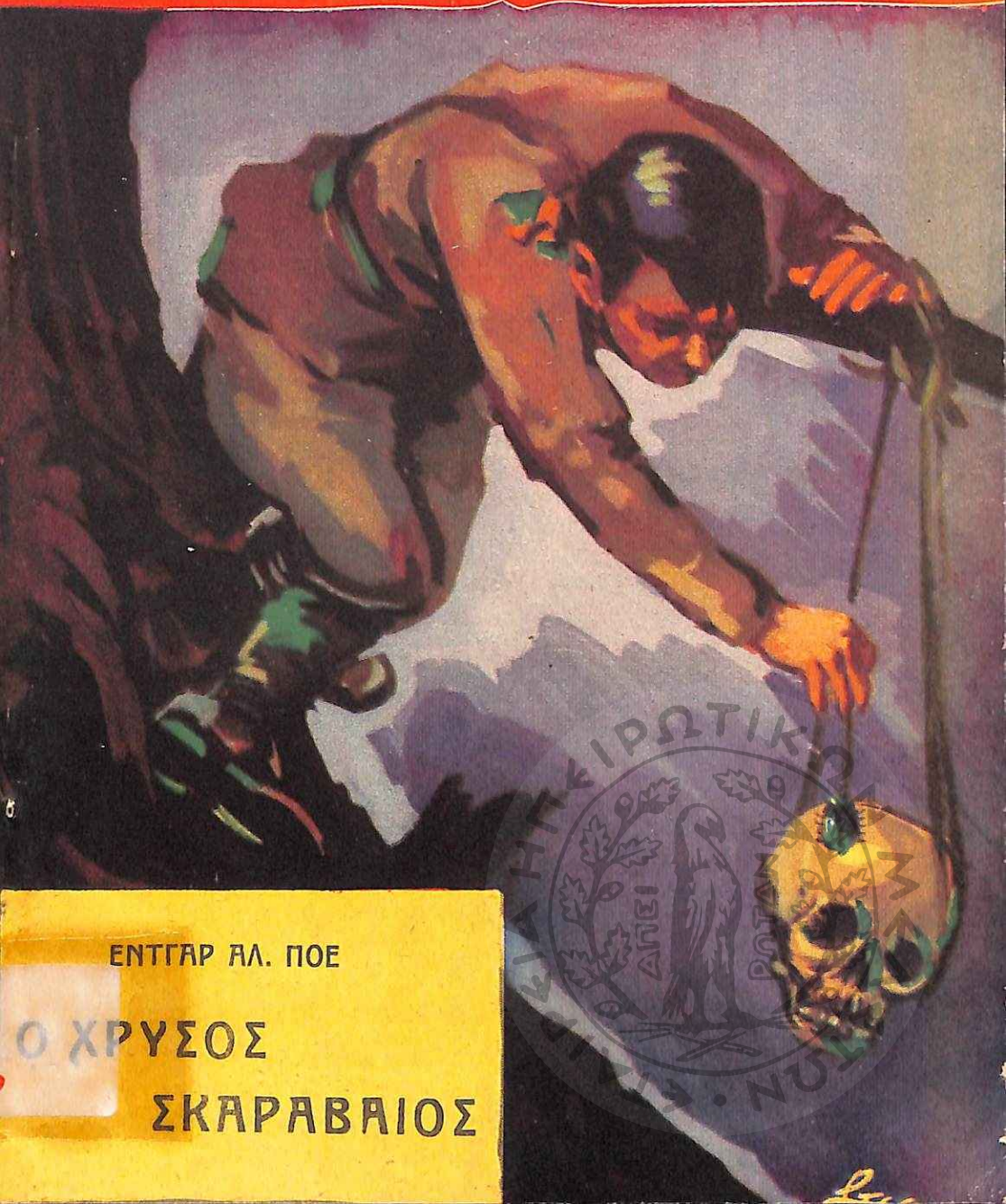

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΝΤΓΑΡ ΑΛ. ΠΟΕ

Ο ΧΡΥΣΟΣ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 165 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 85 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 45
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΣΕΛ. 18 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 9 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 5

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 3

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ-ΤΕΥΧΟΣ 10

23-30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α.Λ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΤΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 — ΤΗΛ. 21-122 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΡΟΡΗ 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α.Λ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Θα περιέχει τὸ περίφημο ἄ-
στυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ
ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΩ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὰ «ΔΙΑ-
ΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ»
εἶναι τὸ ἀρτιώτερο καὶ φη-
νότερο περιοδικὸ τοῦ εἴδους
του.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ
ΔΩΡΕΑ 1.10.36
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
38674

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

Γο ἀθάνατο ἀριστούργημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά :

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ — ΣΕΛΙΔΕΣ 1040

με πλουσίαν εἰκονογράφειν, μόνον ἀντὶ Δραχ. 40
χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ χωρὶς δελτία.

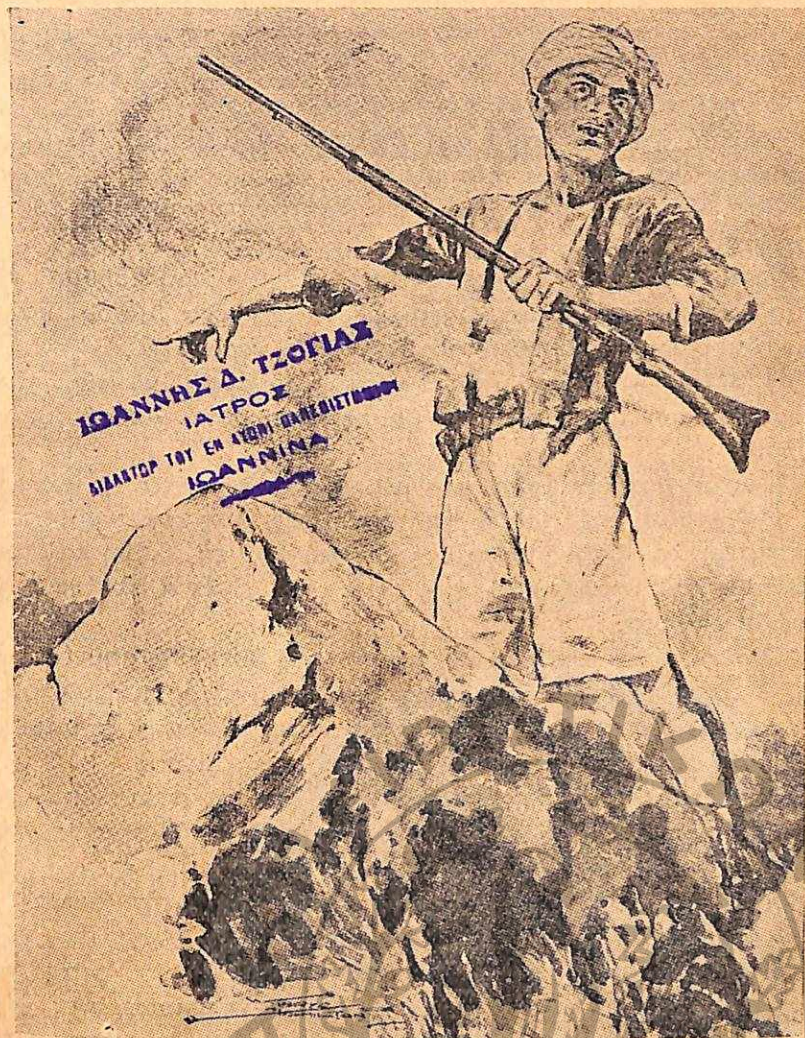
Π Ρ Ο Σ Ε Χ Ω Σ
ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
“ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ,,

Μ
Α
Ζ
Ο
Υ
Ρ
Κ
Α

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΣΕΠΗΣ
ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

25,000 λέξεις Δραχ. 20

ΕΚΔΟΣΙΣ “ΑΣΤΕΡΟΣ,, ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

Ε Ν Τ Γ Α Ρ Α Λ Π Ο Ε
Ο ΧΡΥΣΟΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Εἶναι κάμποσα χρόνια τώρα, πού εἶχα συνδεθεῖ στενά
μέ κάποιον κ. Οὐίλλιαμ Λεγκράν.
Ἐπειδὴ ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν του ἄφησε τὴ Νέα
Ὁρλεάνη, κι' ἐγκαταστάθηκε στοῦ νησι τοῦ Σούλλιβαν, κοντὰ
στοῦ Τσάρλεστον τῆς Νοτίου Καρολίνας.

Τὸ νησί αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα.

Δὲν ἀποτελεῖται παρὰ ἀπὸ θαλασσίαν ἄμμο κι' ὅλο του τὸ μήκος εἶναι περίπου τρία μίλλια.

"Ὅσο, γιὰ τὸ πλάτος του, δὲν ξεπερνάει πουθενὰ τὸ τέταρτο τοῦ μιλιοῦ.

Χωρίζεται ἀπὸ τὴν πέρα στεριά μ' ἓνα μικρὸ πορθμὸ πού μόλις διακρίνεται, γλυστρώντας μέσα ἀπὸ ἓνα δάσος καλαμιῶν, ὅπου ἔχουν συνήθως συνέντευξη οἱ νερόκοτες.

Ἡ βλάστηση, ὅπως μπορεῖ νὰ τὸ μαντέψει κανεὶς, εἶναι φτωχή, σχεδὸν μηδαμινή, δὲ βρίσκονται οὔτε μικροῦ ὕψους δένδρα.

Πρὸς τὴ δυτικὴν ἄκρη, στὸ μέρος πού ὑψώνεται τὸ φρούριο τῆς Μουλτρίας καὶ μερικές παλιοκαλῦβες πού κατοικοῦνται τὸ καλοκαίρι ἀπὸ ὅσους θέλουν ν' ἀποφύγουν τὴ σκόνη καὶ τοὺς πυρετοὺς τοῦ Τσάρλεστον, συναντᾶ κανεὶς, εἶναι ἀλήθεια, τὸ νανῶδη φοίνικα.

"Ὅλο ὅμως τὸ νησί, ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ δυτικοῦ σημείου κι' ἑνὸς θλιβεροῦ ἄσπρου διαστήματος πού φτάνει ὡς στὴ θάλασσα, εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους εὐωδιαστῆς μυρτιάς πού τόσο ἐκτιμᾶται ἀπὸ τοὺς ἄγγλους κηπολόγους.

Τὸ δεντρύλλιο αὐτό, ἀνεβαίνει σὲ ὕψος δεκαπέντε καὶ εἰκοσι ποδιῶν, καὶ σχηματίζει ρουμάνι σχεδὸν ἀδιάβατο, πού γεμίζει τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὸ ἄρωμά του.

Στὸ βάθος τοῦ ρουμανιοῦ, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ, δηλαδή τὴν πιὸ μακρινή, ὁ Λεγκράν εἶχε χτίσει ὁ ἴδιος μιὰ καλύβα, πού καθόταν σ' αὐτή, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἐντελῶς τυχαία ἔκανα τὴ γνωριμία του.

Ἡ γνωριμία αὐτὴ πολὺ γρήγορα ὥριμασε σὲ φιλία, γιατί πολλὰ ἦταν τὰ σημεῖα τοῦ ἀγαπητοῦ ἐρημίτη πού προκαλοῦσαν τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Εἶδα πὼς εἶχε μιὰ γερὴ μόρφωση καὶ πνευματικὲς ἱκανότητες ὅχι κοινές, ἀλλὰ ἦταν ποτισμένος ἀπὸ μισανθρωπία καὶ ἐκτεθειμένος σὲ ἀπότομες μεταπτώσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ μελαγχολίας.

"Αν καὶ εἶχε πολλὰ βιβλία στὸ σπίτι του, σπανίως τὰ μεταχειριζόταν.

Οἱ κυριώτερες ἀσχολίες του ἦταν τὸ κυνήγι, τὸ ψάρεμμα,

καὶ τὸ γύρισμα στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς ἢ μέσα στὰ μύρτα, γυρεύοντας σπάνια κοχύλια καὶ ἐντομολογικὰ δείγματα γιὰ τὴ συλλογὴ του— μιὰ συλλογὴ πού θὰ μποροῦσε νὰ τὴ ζηλέψει καὶ ἓνας Σουάμμερνταμ.

Στὶς ἐκδρομὲς αὐτὲς εἶχε συνειθισμένη ἀκολουθία ἓνα Νέγρο πού λεγότανε Δίας, πού οἱ Λεγκράν τὸν εἶχαν ἀπελευθερώσει πρὶν χάσουν τὴν μεγάλη περιουσία τους, ἀλλὰ πού δὲν εἶχε πεισθεῖ οὔτε μὲ φοβέρες οὔτε μὲ ὑποσχέσεις νὰ ἐγκαταλείψει τὸ νεαρό του «ἀφέντη Γουίλλ» ὅπως τὸν ἔλεγε. Θεωροῦσε δικαίωμά του νὰ τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ.

Δὲν εἶναι καὶ ἀπίθανο οἱ συγγενεῖς τοῦ Λεγκράν, κρίνοντας πὼς ὁ τελευταῖος εἶχε τὰ μυαλὰ λιγάκι κουνημένα, νὰ ἐδραίωσαν τὸν Δία στὴν ἐπιμονή του, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν κάνουν ἓνα εἶδος φύλακα καὶ ἄγρυπνο παρακολουθητὴ τοῦ φυγάδος.

Σ' ὅλο τὸ Σούλλιβαν ὁ χειμῶνας σπάνια εἶναι βαρὺς, κι' εἶναι γεγονὸς ὅτι στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ἡ φωτιά γίνεται ἀπαραίτητη.

Ὡστόσο, ἐκείνη τὴ μέρα ὁ καιρὸς ἦταν ἀρκετὰ κρύος.

Ἀκριβῶς πρὶν νὰ δύσει ὁ ἥλιος, ἄνοιγα δρόμο μέσα στοὺς θάμνους, γιὰ νὰ φτάσω στὴν καλύβα τοῦ φίλου μου, πού εἶχα νὰ τὸν δῶ ἀπὸ πολλὰς ἐβδομάδες.

"Εμενα στὸ Τσάρλεστον, σὲ ἀπόσταση ἑννῆα μιλιοῦν ἀπὸ τὸ νησί καὶ εὐκολίης συγκοινωνίας πολὺ λίγες ἦτανε τότε. Φτάνοντας στὴν καλύβα, χτύπησα κατὰ τὴ συνήθειά μου, καὶ μὴ παίρνοντας ἀπάντηση, ζήτησα τὸ κλειδί ἐκεῖ πού ἤξερα πὼς βρισκόταν κρυμμένο, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα μέσα. Μιὰ ὥρα φωτιά ἔλαμπε στὸ τζάκι ἦταν μιὰ ἐκπληξη, καὶ δίχως ἀμφιβολία ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες.

Πέταξα τὸ παλτό μου, τράβηξα μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὰ σπιθοβολιστὰ κούτσουρα καὶ περίμενα ὑπομονετικὰ τὸ γύρισμα τῶν φλῶν μου.

Λίγο μετὰ τὸ πέσιμο τοῦ βραδυοῦ ἔφτασαν καὶ μοῦ ἔκαναν μιὰ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐγκάρδιες.

Ὁ Δίας ὅλο, γελώντας ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὶ ὡς τὸ ἄλλο, γύριζε παντοῦ, κι' ἐτοίμαζόταν νὰ ψῆσει μερικές νερόκοτες γιὰ τὸ δεῖπνο.

Ὁ Λεγκράν βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κρίσεις ἐνθουσια-

σμοῦ, γιατί ποιὸ ἄλλο ὄνομα μπορῶ νὰ δώσω σ' αὐτό; Εἶχε βρεῖ ἓνα περίεργο καὶ ὁμορφο κοχύλι ποὺ ἀποτελοῦσε καινούργιο εἶδος, καὶ τὸ κυριώτερο, εἶχε πιάσει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Δία ἓνα σκαραβαῖο, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἐντελῶς νέο, καὶ ποὺ γι' αὐτὸν αὐριο τὸ πρωτὶ ἤθελε νὰ ἔχει τὴ γνώμη μου.

— Καὶ γιατί ὄχι ἀπόψε; ρώτησα τρίβοντας τὰ χέρια μου πᾶνω ἀπὸ τὴ φωτιά, καὶ στέλνοντας ἀπὸ μέσα μου στὸ διάβολο ὅλο τὸ γένος τῶν σκαραβαίων.

— "Α! ἂν ἤξερα μόνο, πῶς θάσσουν ἐδῶ! εἶπε ὁ Λεγκράν, ἀλλὰ εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ δὲν σὲ εἶδα! καὶ πῶς ἤθελες νὰ μαντέψω πῶς θὰ ἐρχόσουν ἀκριβῶς ἀπόψε; Γυρίζοντας στὸ σπῖτι συνάντησα τὸν ὑπολοχαγὸ Γ... τοῦ φρουρίου καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεθῶ τοῦ δάνεισα τὸν σκαραβαῖο.

»Ὡστε δὲ θὰ μπορέσεις νὰ τὸν δεῖς πρωτοῦ νὰ φέξει.

»Μεῖνε ἐδῶ ἀπόψε καὶ αὐριο στέλνω τὸ Δία νὰ τὸν ζητήσει, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Εἶναι τὸ θαυμασιώτερο πρᾶγμα τῆς δημιουργίας!

— Ποιό; ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου;

— "Ὁχι; τί διάβολο! ὁ σκαραβαῖος! ἔχει ἓνα λαμπρὸ χρῶμα—μεγάλος σὰν ἓνα χοντρὸ καρύδι, μὲ δυὸ μαῦρες βοῦλες στὰ δυὸ μέρη τῆς ράχης του, καὶ μιὰ τρίτη, πλατιά, στὴ μέση.

»Οἱ κεραεῖς του...

— Στοιχηματίζω ἀφέντη Γουῖλλ, διέκοψε ἄξαφνα, ὁ Δίας πῶς ὁ σκαραβαῖος εἶναι ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι, ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὡς στὴν ἄλλη, ἀπὸ μέσα κι' ἀπὸ παντοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φτερά.

»Ποτέ μου δὲ ξαναέχω δεῖ σκαραβαῖο, ποὺ νὰ ἔχει τὸ μισὸ βάρος αὐτουνοῦ.

— Καλά, ἂς ποῦμε πῶς ἔχεις δίκαιο Δία, εἶπε ὁ Λεγκράν λίγο πιὸ ζωηρά, καθὼς μοῦ φάνηκε, ἀπὸ ὅσο τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ συζήτηση, εἶναι λόγος αὐτὸς γιὰ ν' ἀφήνεις νὰ καοῦν οἱ κόττες; Τὸ χρῶμα τοῦ ἐντόμου, εἶπε γυρίζοντας σὲ μένα, θ' ἀρκοῦσε στ' ἀλήθεια, νὰ κάνει παραδεκτὴ τὴ γνώμη, τοῦ Δία. Δὲν ἔχω δεῖ πιὸ ζωηρὴ μεταλλικὴν λάμψη ἀπ' αὐτὴ, ποὺ ἔχουν τὰ ἔλντρα του.

»Ἀλλὰ θὰ κρίνεις μόνος σου αὐριο τὸ πρωτὶ.

Ἐν τῷ μεταξύ θὰ προσπαθῶ νὰ σοῦ δώσω μιὰ ιδέα τοῦ σχήματός του.

Ἐνῶ μιλοῦσε, κάθισε δίπλα σ' ἓνα τραπεζάκι, ποὺ ἀπάνω του βρισκόταν πέννα καὶ μελάνη, ἀλλὰ ὄχι καὶ χαρτί.

Ἐψαξε σ' ἓνα συρτάρι ἀλλὰ δὲν ἤυρε. Δὲν πειράζει, εἶπε στὸ τέλος, αὐτὸ εἶναι καλὸ.

Τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του ἓνα πρᾶμμα, ποὺ μοῦ φάνηκε σὰν κομμάτι παλιᾶς λερωμένης περγαμνῆς καὶ ἀπάνω σ' αὐτὸ ἔκανε ἓνα εἶδος ἱχνογραφήματος μὲ τὴν πέννα. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐγὼ κρατοῦσα τὴ θέση μου κοντὰ στὴ φωτιά, γιατί ἐξακολουθοῦσα νὰ κρυώνω πάρα πολύ.

Ὅταν τὸ σχέδιο τελείωσε, μοῦ τὸ ἄπλωσε χωρὶς νὰ σηκωθεῖ. Καθὼς τὸ ἔπερνα ἀπὸ τὸ χέρι του, ἓνα δυνατὸ γαύγισμα ἀκούστηκε, ποὺ τὸ διαδέχθηκε ἓνα ξύσιμο τῆς πόρτας.

Ὁ Δίας ἄνοιξε κι' ἓνας πελώριος σκύλος τῆς Νέας Γῆς, ποὺ ἀνῆκε στὸ Λεγκράν, χύθηκε στὸ δωμάτιο, πήδησε στοὺς ὤμους μου καὶ μὲ φόρτωσε χάδια, γιατί τὸν περιποιόμουν πολὺ ὅταν ἐρχόμουνα στὸ σπῖτι τοῦ κυρίου του.

Ὅταν τέλειωσε τὶς χαρὲς του, κύτταξα τὸ χαρτί καὶ γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, μὲ σκανδάλισε ἀρκετὰ τὸ σχέδιο τοῦ φίλου μου.

— Ναι, εἶπα, ἀφοῦ κύτταξα μερικὲς στιγμές, εἶναι ἓνας ἀλλόκοτος σκαραβαῖος, τὸ ὁμολογῶ.

»Εἶναι ἐντελῶς καινούργιος γιὰ μένα.

»Δὲν ἔχω δεῖ ποτὲ τίποτα ποὺ νὰ τοῦ μοιάζει, ἐκτὸς ἀπὸ κρανίο ἢ νεκροκεφαλὴ, μὲ τὰ ὅποια μοιάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο.

— Νεκροκεφαλὴ; εἶπε ὁ Λεγκράν.

»"Α! ναι, ἴσως νὰ μοιάζει λιγάκι στὸ χαρτί, καταλαβαίνω.

»Οἱ δυὸ ἀπάνω μαῦρες βοῦλες εἶναι τὰ μάτια, καὶ ἡ πιὸ μακρὰ κάτω εἶναι τὸ στόμα, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐξ ἄλλου τὸ γενικὸ σχῆμα εἶναι αὐγοῦ.

— Ἴσως, εἶπα, ἀλλὰ φοβᾶμαι Λεγκράν ὅτι δὲ ζωγραφίζεις καὶ τόσο θαυμάσια.

»Θὰ περιμένω νὰ δῶ τὸν ἴδιο τὸ σκαραβαῖο γιὰ νὰ σχηματίσω μιὰ ὅποιαδήποτε γνώμη γιὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴ μορφή του.

— Πολύ καλά ! Δέν καταλαβαίνω πώς συμβαίνει αυτό, εἶπε λιγάκι πειραγμένος.

»Σχεδιάζω αρκετά καλά,— ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἔπρεπε, γιατί εἶχα καλοῦς δασκάλους, καὶ ἐλπίζω πώς δέν εἶμαι ἐντελῶς βλάκας.

— Μὰ τότε ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπα, ἀστειεύεσαι.

»Γιατί αὐτό εἶναι ἓνα τέλειο κρανίο, κατὰ τὰς παραδεγμένας γνῶμας σχετικὰ μ' αὐτό τὸ μέρος τῆς ὀστεολογίας κι' ὁ σκαρβαῖος σου θὰ ἦταν ὁ πιὸ παράδοξος ἀπ' ὅλους τοὺς σκαρβαίους τοῦ κόσμου, ἂν ἔμοιαζε μ' αὐτό.

»Θὰ μπορούσαμε μάλιστα νὰ φτιάξουμε πάνω στοῦ παράδοξο σχῆμα του, καμμιά μικρὰ ἀνατριχιαστικὴ παράδοση.

»Συμπεραίνω, πώς θὰ ὀνομάσης αὐτό τὸ ἔντομο σκαρβαῖος ὁ νεκροκέφαλος ἢ κάτι ἄλλο ἀνάλογο.

»Υπάρχουν στὴ φυσικὴ ἱστορία πολλὲς ὀνομασίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

»Μὰ ποῦ εἶναι οἱ κεραῖες ;

— Οἱ κεραῖες ! εἶπε ὁ Λεγκράν, ποῦ ὅσο πήγαινε καὶ ἀναβε ἀνεξήγητα, φαίνονται πολὺ καλά οἱ κεραῖες, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

»Τίς ἔκανα ἀκριβῶς ὅπως εἶναι καὶ στοῦ πρωτότυπο, καὶ ὑποθέτω πώς αὐτό εἶναι ἀρκετό.

— Ἔστω, ἄς ποῦμε πώς τίς ζωγράφισες, τὸ γεγονὸς εἶναι πώς ἐγὼ δέν τίς βλέπω.

Καὶ τοῦ ἄπλωσα τὸ χαρτί, χωρὶς νὰ προσθέσω καμμιά παρατήρηση, μὴ θέλοντας νὰ τὸν φέρω στὰ ἄκρα.

Ἦμουν ὅμως κατάπληχτος ἀπ' τὴ μορφή ποῦ εἶχε πάρει ἡ συζήτηση.

Ἡ ἀλλόκοτη κακοκεφιά του μοῦ ἔκανε ἐντύπωση, καὶ ὅσο γιὰ τὸ σχέδιο τοῦ ἐντόμου, δέν εἶχε κεραῖες, καὶ τὸ σύνολο ἔμοιαζε τόσο μὲ τὴ συνειθισμένη εἰκόνα νεκροκεφαλῆς, ὥστε ἡ παρεξήγηση ἦταν ἀναπόφευκτη.

Ξαναπῆρε τὸ χαρτί μ' ἓνα κατσουφιασμένο ὕφος κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ τσαλακώσει, χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ τὸ ρίξει στὴ φωτιά, ὅταν τὸ βλέμμα του πέφτοντας τυχαία στοῦ σχέδιο, ἔμεινε καρφωμένο ἐκεῖ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ πρόσωπό του πῆρε ἓνα ἔντονο κόκκινο χρῶμα, ὕστερα ἔγινε ὑπερβολικὰ χλωμό.

Γιὰ κάμποσα λεπτά, χωρὶς νὰ κουνηθεῖ ἀπ' τὴ θέση του, ἐξακολούθησε νὰ κυττάζει προσεκτικὰ τὸ σχέδιο.

Στὸ τέλος, σηκώθηκε, πῆρε ἓνα κερὶ ἀναμμένο καὶ πῆγε νὰ καθήσει ἀπάνω σὲ μιὰ κασσέλα, ποῦ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου.

Ἐκεῖ, ξανάρχισε νὰ ἐξετάζει μὲ περιέργεια τὸ χαρτί, γυρίζοντάς το ἀπ' ὅλες τίς μεριές.

Ὡστόσο, δέν εἶπε τίποτα, καὶ τὸ φέρεσιμό του μοῦ προξενούσε τὴν πιὸ μεγάλη κατάπληξη.

Δὲ νόμισα ὅμως φρόνιμο νὰ μεγαλώσω τὴν ἀμηχανία του μὲ καμμιά παρατήρησή μου.

Τέλος, τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σάκκου του ἓνα πορτοφόλι, κι' ἔβαλε μέσα τὸ χαρτί μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια, ὕστερα ἔκλεισε τὸ πορτοφόλι σ' ἓνα συρτάρι ποῦ τὸ κλείδωσε.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτό οἱ τρόποι του γαλήνεψαν λίγο, ἀλλὰ ὁ προηγούμενος ἐνθουσιασμός του εἶχε ἐντελῶς ἐξαφανιστεῖ.

Εἶχε ἓνα ὕφος μᾶλλον συγκεντρωμένο παρὰ θυμωμένο.

Ὅσο ὅμως προχωροῦσε ἡ ὥρα, τόσο περισσότερον φαίνόταν νὰ βυθίζεται στὶς σκέψεις του, καὶ κανένα ἀπὸ τ' ἀστεῖα μου δὲ μπορούσε νὰ τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴ συλλογὴ του.

Ἀρχικὰ εἶχα σκοπὸ νὰ περάσω τὴ νύχτα μου στὴν καλύβα, ὅπως πολλὲς φορές μέχρι τότε εἶχα κάνει, βλέποντάς ὅμως τὴν ἀκεφιά τοῦ φίλου μου, ἔκρινα καλλίτερον νὰ τὸν καληνυχτίσω.

Δέν προσπάθησε καθόλου νὰ μὲ κρατήσει, ἀλλὰ ὅταν ἔφευγα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ μιὰ ἐγκαρδιότητα ζωηρότερη ἀπ' τὸ συνειθισμένο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ἐνα μῆνα ὕστερα ἀπ' αὐτά, ποῦ κατὰ τὸ διάστημά του δέν εἶχα μάθει τίποτα γιὰ τὸ Λεγκράν, δέχθηκα στοῦ Τσάρλεστον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Δία, τοῦ ὑπηρετῆ του.

Ποτὲ δέν ξαναεἶχα δεῖ τὸν καλὸ γέρο-νέγρο τόσο λυπημένο καὶ βασανισμένο, ὥστε φοβήθηκα μήπως ὁ κύριός του εἶχε πάθει κανένα σοβαρὸ δυστύχημα.

— Ἔ λοιπὸν Δία ; τί νέα, τί κάνει ὁ κύριός σου ;

— Χμ, ὄχι καὶ τόσο καλὰ ὅσο ἔπρεπε, ἀφέντη.

— "Ὅχι καὶ τόσο καλὰ ! Αὐτὸ μὲ λυπεῖ παρὰ πολὺ καὶ τὶ ἔχει ;

— 'Εδῶ εἶναι ὁ κόμπος ! δὲν παραπονιέται γιὰ τίποτα, καὶ ὡστόσο, εἶναι πολὺ ἄρρωστος.

— Πολὺ ἄρρωστος ; Καὶ δὲ μοῦ τῶλεγες ἀμέσως ! εἶναι στὸ κρεββάτι ;

— "Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι στὸ κρεββάτι ! δὲν στέκεται πουθενά ! αὐτὸ εἶναι ποὺ μοῦ γυρίζει τὸ κεφάλι.

»Φοβᾶμαι πολὺ γιὰ τὸν καϋμένο τὸν ἀφέντη Γουίλλ.

— Δία, θὰ ἤθελα νὰ καταλάβω κάτι ἀπὸ ὅσα μοῦ λὲς ἐδῶ πέρα.

Εἶπες πῶς ὁ ἀφέντης σου εἶναι ἄρρωστος. Δὲ σοῦ εἶπε ἀπὸ τί ὑποφέρει ;

— "ὦ ! ἀφέντη, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σπάσει κανεὶς τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τὸ βρεῖ !

»Ὁ ἀφέντης Γουίλλ, λέει πῶς δὲν ἔχει τίποτα, — μὰ τότε, γιὰτὶ λοιπὸν πηγαινόρχεται ἐδῶ καὶ κεῖ σκεπτικός, μὲ τὰ μάτια χαμένα, τὸ κεφάλι κατεβασμένο καὶ κίτρινος σὰν τὴν χήνα ; Καὶ γιὰτὶ ὅλη τὴ μέρα ἔχει νὰ κάνει μὲ νούμερα ;

— Τί κάνει Δία ;

— Κάνει ἀριθμοὺς καὶ σημάδια σὲ μιὰ πλάκα· κάτι παράξενα σημάδια ποὺ πρώτη φορὰ τὰ βλέπω στὴ ζωὴ μου. 'Αρχίζω ν' ἀνησυχῶ κι' ἐγώ.

»'Εχω πάντα τὸ μάτι ἐπάνω του, δὲν κάνω πιά κι' ἄλλη δουλειά.

»Τὴν ἄλλη φορὰ, μοῦ ξέφυγε προτοῦ ἀκόμα φέξει καὶ γύριζε ὅλη τὴ μέρα.

»Εἶχα κόψει ἕνα χοντρὸ ξύλο γιὰ νὰ τὸν κανονίσω, ὅταν θὰ ἐρχόταν τὸ βράδυ, ἀλλὰ εἶμαι τόσο βλάκας ποὺ δὲν εἶχα κουράγιο ! φαινόταν τόσο δυστυχισμένος !

— 'Αλήθεια ! τότε καλὰ ἔκαμες καὶ φάνηκες μαλακὸς γιὰ τὸν καϋμένο τὸ Γουίλλ. Δὲν πρέπει νὰ τὸν δέρνηεις, Δία ! ἴσως δὲν εἶναι σὲ κατάσταση νὰ ὑποφέρει τίς ξυλιές.

»Μὰ γιὰ πὲς μου, ποιά εἶναι ἡ ἰδέα σου γιὰ τὴν αἰτία τῆς ἀρρώστειας του, ἢ καλλίτερα αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς τῆς διαγωγῆς του ; συνέβηκε τίποτα σοβαρὸ ἀπὸ τὸ βράδυ ποὺ σὰς εἶδα· κανένα δυσάρεστο ;

— "Ὅχι ἀφέντη, δὲ συνέβηκε οὔτε κανένα σοβαρὸ οὔτε κανένα δυσάρεστο ἀπὸ τότε, — ἀλλὰ πρὶν ἀπ' αὐτό, — ναί, — πολὺ φοβᾶμαι.

»Ἦταν τὴ μέρα μάλιστα, ποὺ εἴσαστ' ἐκεῖ κάτω

— Πῶς, τί θέλεις νὰ πεῖς ;

— "Ε, ἀφέντη, θέλω νὰ πῶ γιὰ τὸ σκαραβαῖο, αὐτὸ εἶν' ὄλο.

— Γιὰ τί ;

— Γιὰ τὸ σκαραβαῖο.

»Εἶμαι βέβαιος, πῶς τὸν ἀφέντη Γουίλλ τὸν δάγκωσε κάπου στὸ κεφάλι αὐτὸς ὁ χρυσὸς σκαραβαῖος.

— Καὶ τί λόγους ἔχεις Δία γιὰ νὰ πιστεύεις αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ;

— Γιὰτὶ ἔχει καὶ στόμα καὶ δόντια γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Δὲν εἶδα ποτὲ στὴ ζωὴ μου τόσο ἄγριο σκαραβαῖο ποὺ ν' ἀρπάζει καὶ νὰ δαγκώνει ὅ,τι βρεῖ μπροστά του.

»Ὁ ἀφέντης Γουίλλ τὸν εἶχε πρῶτον πιάσει, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀφήσει ἀμέσως.

Τότε χωρὶς ἄλλο τὸν δάγκωσε.

»Ἐμένα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲ μοῦ ἄρεσε ἡ μούρη καὶ τὸ στόμα του. Γι' αὐτὸ δὲν θέλησα νὰ τὸν πιάσω μὲ τὰ δάχτυλά μου, ἀλλὰ πῆρα ἕνα κομμάτι χαρτί, χούφτωσα μ' αὐτὸ τὸ σκαραβαῖο καὶ τὸν τύλιξα μέσα, ἀφοῦ τοῦβαλα κι' ἕνα μικρὸ κομματάκι στὸ στόμα.

»Ἔτσι ἐγὼ τὸν ἔπιασα.

— Κι' ἔχεις τὴν ἰδέα πῶς ὁ κύριός σου πραγματικὰ δαγκώθηκε ἀπὸ τὸν σκαραβαῖο, καὶ πῶς ἀπ' αὐτὸ ἀρρώστησε ;

— Δὲν ἔχω καμμιά ἰδέα, τὸ ξέρω.

»Γιὰτὶ λοιπὸν κάθε στιγμή ὄνειρεύεται χρυσάφια, ἂν ὄχι γιὰτὶ τὸν δάγκωσε ὁ χρυσὸς σκαραβαῖος ;

»'Εχω ἀκούσει πολλὰς τέτοιες ἱστορίες ἐγώ, γιὰ τοὺς χρυσοὺς σκαραβαῖους.

— Μὰ πῶς ξέρεις πῶς ὄνειρεύεται χρυσάφια ;

— Πῶς τὸ ξέρω ; γιὰτὶ μιλάει γι' αὐτὸ ὡς καὶ στὸν ὕπνο του, — νὰ γιὰτὶ τὸ ξέρω.

— Κατὰ βάθος Δία, ἴσως νάχεις δίκην, ἀλλὰ σὲ ποιά εὐτυχὴ αἰτία χρωστῶ τὴν ἐπίσκεψή σου ;

— Τί θέλετε νὰ πεῖτε ἀφέντη ;

— Μοῦ φέρνεις κανένα μήνυμα ἀπὸ τὸν κύριό σου ;

— "Ὁχι ἀφέντη σοῦ φέρνω ἓνα γράμμα.
 Ὁ Δίας μοῦ ἔδωσε ἓνα χαρτί, ποῦ ἔγραφε.

« Ἀ γ α π η τ έ μ ο υ ,

Γιατί ἔχω νά σέ δῶ τόσον καιρό ; Ἐλπίζω πῶς δέν θάσουν τόσο παιδί γιά νά πειραχτεῖς ἀπ' τὸ λίγο ἀπότομο φέρσιμό μου κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψή σου.

Μὰ ὄχι αὐτὸ εἶν' ἐντελῶς ἀπίθανο.

»Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς τώρα, ποῦ αἰσθάνομαι μιὰ μεγάλη ἀνησυχία.

Ἐχω κάτι νά σοῦ πῶ, ἀλλὰ δέν ξέρω πῶς νά τὸ διατυπώσω. Ἀλλὰ μήπως ξέρω κι' ὅλα ἂν θά σοῦ τὸ πῶ ; Ἀκριβῶς ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποῦ ἦσαν στὴν καλύβα, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ὄχι ἐντελῶς καλά, κι' ὁ καὺμένος ὁ Δίας μ' ἐνοχλεῖ ἀνυπόφορα μὲ τίς περιποιήσεις του, καὶ μὲ τίς καλές του προθέσεις.

»Θὰ τὸ πιστέψεις ; Χθές εἶχε ἐτοιμάσει μιὰ χοντρή μαγκούρα γιά νά μὲ δείρει, ἐπειδὴ τοῦ εἶχα ξεφύγει ὅλη τὴ μέρα, μόνος καὶ γύριζα ἀνάμεσα στοὺς βράχους.

»Ἀσφαλῶς μόνο τὸ θυμωμένο ὕφος μου μὲ γλύτωσε ἀπ' τίς μπαστουιές.

Στὴ συλλογὴ μου, δέν πρόσθεσα τίποτα ἀπὸ τότε ποῦ εἰδοθήκαμε.

»Ἐλα μὲ τὸν Δία ἂν δέ σ' ἐμποδίζει τίποτα π ο λ ὗ σ ο β α ρ ὀ , ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἐλπίζω πῶς θάρθεις.

»Θέλω νά σέ δῶ αὐτὸ τὸ βράδυ γιά μιὰ πάρα πολὺ σ π ο υ δ α ῖ α ὑ π ὀ θ ε σ η .

»Σὲ βεβαιῶνω πῶς δέν ὑπάρχει σπουδαιότερη.

Ὁ ἀφωσιωμένος φίλος σου

Ὁ ὑ ἱ λ λ ι α μ Λ ε γ κ ρ ά ν .

Ἐπῆρχε στὸν τόνο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς κάτι, ποῦ μοῦ προξένησε μεγάλη ἀνησυχία. Τὸ ὕφος τῆς διέφερε ὁλότελα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο ὕφος τοῦ Λεγκράν.

Τί διάβολο λοιπὸν ὀνειρευόταν ; Ποιὰ καινούργια φαντασιοπληξία τὸν εἶχε καταλάβει καὶ ἐρεθιζόταν εὐκόλα τὸ πνεῦμα του ; Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ σπουδαιότατη ὑπόθεσι ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε ;

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Δία δέ μοῦ ἔλεγε τίποτα καλὸ.

Ἐτρεμα γιά τὸν ἄτυχο φίλο μου, μήπως ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης του ποῦ συνεχιζόταν, εἶχε στὸ τέλος ταραξεί, κατὰ τὸν πιὸ παράδοξο τρόπο, τὰ λογικά του.

Χωρὶς νά διστάσω στιγμὴ ἐτοιμάσθηκα ν' ἀκολουθήσω τὸν Νέγρο.

Φτάνοντας στὴν προκυμαία παρατήρησα στὸ βάθος τῆς βάρκας ποῦ θά μᾶς πήγαινε στὸ νησί, πεταμένα, δυὸ ἀξίνες κι' ἓνα φτυάρι ὀλοκαίνουργια.

Τί εἶναι αὐτὰ Δία ; ρώτησα.

— Αὐτὰ εἶναι ἀφέντη μου δυὸ ἀξίνες κι' ἓνα φτυάρι.

— Αὐτὸ τὸ βλέπω, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις αὐτά ;

— Ξέρω γώ ; Ὁ ἀφέντης Γουίλλ, μοῦ εἶπε νά τ' ἀγοράσω ἀπ' τὴν πόλη.

Καὶ πλήρωσα γι' αὐτὸ τὸ φτυάρι καὶ τίς ἀξίνες, ἓνα διάβολο λεφτά.

— Μὰ γιά ὄνομα ὅλων τῶν μυστηρίων, τί τὰ θέλει ὁ ἀφέντης σου αὐτὰ τὰ ξινάρια καὶ τὸ φτυάρι ;

— Μὲ ρωτᾷς ἀφέντη περισσότερα ἀπὸ ὅσα ξέρω. Αὐτὸς ὁ ἴδιος δέν ξέρεי τί τοῦ χρειάζονται. Ὁ διάβολος νά μὲ πάρει ἂν ὅ,τι λέω δέν εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει ὁ σκαρabaίος.

Βλέποντας πῶς δέν μπορούσα νά φωτισθῶ περισσότερο ἀπ' τὸν Δία, ποῦ ὅλος τοῦ ὀνοῦ φαινόταν ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ σκαρabaίο, κατέβηκα στὴ βάρκα, κι' ἀνοίξαμε τὸ πανί.

Ἐνας ἀρκετὰ δυνατὸς σιρόκος μᾶς ἔσπρωξε γρήγορα στὸ λιμανάκι ποῦ ἀπλώνεται κάτω ἀπ' τὸ ὄχυρὸ τῆς Μουλτρίας, κι' ὕστερα ἀπὸ ἓνα περίπατο δυὸ μιλλιῶν περίπου, φτάσαμε στὴν καλύβα.

Ἦταν σχεδὸν τρεῖς τ' ἀπόγευμα. Ὁ Λεγκράν μᾶς περίμενε μὲ τὴν πιὸ ζωερὴ ἀνυπομονησία. Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ μιὰ πυρετώδη βία ποῦ μὲ τρόμαξε καὶ ἐνίσχυσε τίς ὑποψίες μου. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ φασμάτινη χλωμάδα καὶ τὰ μάτια του, φυσικά πολὺ χωμένα στὶς κόγχες, ἔλαμπαν μὲ μιὰ ὑπερφυσικὴ λάμψη.

Ἐπὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐρωτήσεις, σχετικὲς μὲ τὴν ὑγεία του,

τόν ρώτησα, μη βρίσκοντας τίποτε καλλίτερο νά πῶ, ἄν ὁ ὑπολογαγὸς τοῦ εἶχε δώσει τὸν σκαραβαῖο.

— "Ω, ναί! ἀπάντησε, κοκκινίζοντας πολύ, τὸν πῆρα τὸ πρωτὶ τῆς ἄλλης μέρας. Γιά τίποτα στὸν κόσμον θὰ χωριζόμουν ἀπ' αὐτὸ τὸ σκαραβαῖο. Ξέρεις πῶς ὁ Δίας ἔχει δίκη;

— Γιά τί πρᾶγμα; ρώτησα μ' ἓνα θλιβερό προαίσθημα στὴν καρδιά.

— Ὑποθέτοντας πῶς ὁ σκαραβαῖος εἶναι ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσάφι.

Αὐτὸ τὸ εἶπε μ' ἓνα βαθὺ καὶ σοβαρὸ ὕφος, ποὺ μὲ λύπησε πολύ.

— Αὐτὸς ὁ σκαραβαῖος εἶναι προωρισμένος νά κάνει τὴν τύχη μου, συνέχισε μ' ἓνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, νά μοῦ ξαναδώσει τὰ οἰκογενειακὰ μου πλούτη.

»Εἶναι λοιπὸν παράξενο ἂν τὸν ἐκτιμῶ τόσο πολύ; ἀφοῦ ἡ τύχη ἔκρινε καλὸ νά μοῦ τὸν χαρίσει, δὲν ἔχω παρὰ νά ἐνεργήσω φρόνιμα καὶ νά φτάσω ὡς στὸ χρυσάφι ποὺ ὁ σκαραβαῖος εἶναι σύμβολό του.

»Δία, φέρε μου τὸν ἐδῶ.

— Ποιὸν τὸ σκαραβαῖο; προτιμῶ νά μὴν ἀνακατεύωμαι μαζί του.

»Χέρια ἔχεις μπορεῖς νά τὸν πάρεις μόνος σου.

Ὁ Λεγκράν σηκώθηκε μ' ἓνα ὕφος σοβαρὸ κι' ἐπιβλητικὸ, καὶ πῆγε νά πάρει τὸ ἔντομο ποὺ βρισκότανε κάτω ἀπὸ μιὰ γυάλα.

Ἦταν ἓνας ὑπέροχος σκαραβαῖος, ἄγνωστος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στοὺς φυσιολόγους, καὶ ποὺ θὰ εἶχε μεγάλη ἀξία ἀπὸ ἐπιστημονικὴ ἄποψη.

Εἶχε στὸ ἀπάνω μέρος τῆς ράχης του, κοντὰ στὸ κεφάλι, δυὸ μαῦρες καὶ στρογγυλές βοῦλες, καὶ πιὸ κάτω, ἓναν λεκὲ μακρουλοῦ σχήματος.

Τὰ ἔλυτρά του ἦταν ὑπερβολικὰ σκληρά, ἔλαμπαν καὶ εἶχαν πραγματικὰ τὴν θέα τοῦ πιὸ καθαροῦ χρυσοῦ.

Τὸ ἔντομο ἦταν ἀλλόκοτα βαρὺ καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ κῦτταγμα δὲ μποροῦσα νά κατηγορήσω τὸν Δία γιὰ τὴν γνώμη του. Ἀλλὰ νά συμφωνεῖ καὶ ὁ Λεγκράν μαζί του, αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νά τὸ καταλάβω καὶ μὰ τὴν πίστη μου ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νά λύσω αὐτὸ τὸ αἴνιγμα.

— Ἔστειλα καὶ σὲ φώναξα, εἶπε μ' ἓναν ἐπίσημο τόνο, ὅταν τελείωσα τὴν ἐξέταση τοῦ ἐντόμου, ἔστειλα καὶ σὲ φώναξα γιὰ νά ζητήσω τὴ γνώμη σου καὶ τὴ βοήθεια γιὰ νά ἐκτελέσω τὰ σχέδιά μου.

— Ἀγαπητέ μου Λεγκράν, φώναξα διακόπτοντάς τον, ἀσφαλῶς δὲν εἶσαι καλὰ καὶ θᾶκανες φρόνιμα νά προφυλαχθεῖς λιγάκι.

»Θὰ πέσεις στὸ κρεβάτι καὶ θὰ καθίσω κοντὰ σου λίγες μέρες, ὅσπου ν' ἀποκατασταθεῖ ἡ ὑγεία σου.

»Ἔχεις πυρετό, καί...

— Κῦττα τὸ σφυγμό μου.

Ἐπιασα τὸ χέρι του, καὶ γιὰ νά πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἤῤα οὔτε τὸ πιὸ ἐλαφρὸ σύμπτωμα πυρετοῦ.

— Μπορεῖς νά εἶσαι ἄρρωστος χωρὶς νᾶχεις πυρετό.

»Γι' αὐτὴ τὴ μέρα τοῦλάχιστο, ἄφησέ με νά κάνω τὸ γιὰ τρό.

»Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, θὰ πέσεις στὸ κρεβάτι, ἔπειτα..

— Γελίεσαι, διέκοψε.

»Εἶμαι τόσο καλὰ, ὅσο μπορεῖ νά εἶναι ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται στὴ διέγερση ποὺ μὲ κρατάει.

»Ἄν πραγματικὰ θέλεις νά μὲ δεῖς ἐντελῶς ἥσυχο, θὰ προσπαθήσεις ν' ἀνακουφίσεις αὐτὴ τὴ διέγερση.

— Καὶ τί πρέπει νά κάμω γι' αὐτό;

— Ἐνα πολὺ εὐκολο πρᾶγμα.

»Ὁ Δίας κι' ἐγὼ φεύγομε γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ στοὺς βράχους τῆς πέρας στεριᾶς, κι' ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα πρόσωπο τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης μας.

»Τέτοιο πρόσωπο εἶσαι μονάχα σύ, κι' εἴτε πετύχει ἡ ἐπιχείρησίν μας εἴτε ὄχι, αὐτὴ ἡ διέγερση ποὺ βλέπεις, ὅπωςδήποτε θὰ πέσει.

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά θὰ σὲ βοηθήσω σὲ κάθε τι, ἀποκρίθηκα μὰ γιὰ πὲς μου, μήπως αὐτὸς ὁ καταραμένος σκαραβαῖος ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν ἐκδρομὴ σας;

— Μὰ βέβαια.

— Τότε, Λεγκράν, μοῦ εἶναι ἀδύνατο νά λάβω μέρος σὲ μιὰ τόσο παράλογη ἐπιχείρηση.

— Λυπᾶμαι πολὺ, — πᾶρα πολὺ, — γιατί θὰ χρειασθεῖ νά τὰ καταφέρουμε μονάχοι μας.

— Μονάχοι σας ! Ἄ ! ὁ δύστυχος, σίγουρα εἶναι τρελλός !
Μὰ τέλος, πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά :

— Ὅλη τὴ νύχτα ἴσως. Θὰ φύγωμε τώρα ἀμέσως, κι' ὅπως-
δήποτε θάχωμε γυρίσει πρὶν ἀπ' τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

— Καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι, στὴν τιμὴ σου, πὼς ὅταν σοῦ περά-
σῃ αὐτὸ τὸ καπρίτσιο κι' αὐτὴ — Θεέ μου ! — ἡ ὑπόθεσις τοῦ
σκαραβαίου τελειώσει κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου, θὰ γυρίσεις
σπίτι καὶ θ' ἀκολουθήσεις τὶς συμβουλές μου, σὰν νὰ ἦμουν ὁ
γιατρός σου.

— Ναὶ στὸ ὑπόσχομαι. Καὶ τώρα ; ἄς φύγουμε γιατί δὲν ἔ-
χουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο.

*
*

Συνώδεψα τὸ φίλο μου μὲ βαρεῖα καρδιά. Στὶς τέσσαρες
ξεκινήσαμε, ὁ Λεγκράν, ὁ Δίας, ὁ σκύλος κι' ἐγώ. Ὁ Δίας,
πῆρε τὸ φτυάρι καὶ τὶς ἀξίνες καὶ καθὼς μοῦ φάνηκε, ἐπέμεινε
νὰ τὰ φορτωθεῖ, μᾶλλον γιατί φοβόταν νὰ τ' ἀφήσῃ στὰ χέ-
ρια τοῦ ἀφεντικοῦ του, παρὰ ἀπὸ μεγάλη καλοσύνη καὶ προ-
θυμία.

Εἶχε ἄλλωστε ἓνα σκυλίσιο μπουρίνι καὶ τὸ μόνο ποὺ βγῆκε
ἀπ' τὸ στόμα του, σ' ὅλο τὸ δρόμο ἦταν : « Καταραμένο ἔν-
τομο ! »

Ἐγὼ πάλι, εἶχα φορτωθεῖ δυὸ κλεφτοφάναρα. Ὅσο γιὰ τὸ
Λεγκράν, ἀρκέστηκε νὰ κρατᾷ δεμένο στὴν ἄκρῃ ἑνὸς λε-
πτοῦ σπάγγου τὸ σκαραβαῖο καὶ νὰ τὸν γυρίζει καθὼς περπα-
τοῦσε, γύρω του μὲ τὶς ἐπίσημες κινήσεις ἑνὸς μάγου.

Ὅταν παρετήρησα τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ σύμπτωμα τῆς
τρέλλας στὸ φτωχὸ μου φίλο, μόλις μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ
δάκρυά μου.

Σκεπτόμουν ὅμως, πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ τὸν ἀφήσω
στὴ φαντασιοπληξία του, τοῦλάχιστο γιὰ τὴν ὥρα, ὥσπου νὰ
μπορέσω νὰ κάνω κάτι, μὲ ἐλπίδες νὰ πετύχω.

Προσπαθοῦσα ὅμως νὰ τοῦ πάρω μερικὰ λόγια, σχετικὰ
μὲ τὸ σκοπὸ τῆς ἐκδρομῆς.

Ἄλλ' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ πείσει νὰ
τὸν συνοδέψω, δὲ φαινόταν νάχει διάθεσις ν' ἀνοίξῃ κουβέντα
γιὰ ἓνα πρᾶμα τόσο μικρῆς σπουδαιότητος.

Σ' ὅλες μου τὶς ἐρωτήσεις δὲν καταδεχόταν ν' ἀπαντήσῃ
παρὰ μ' ἓνα « θὰ δοῦμε, σὲ λίγο. »

Διασχίσαμε μὲ μιὰ μικρὴ βάρκα τὸν ὀρμίσκο στὴν ἄκρῃ
τοῦ νησιοῦ, καὶ σκαρφαλώνοντας στὰ κατσάβραχα τῆς ἀντι-
κρυνῆς στεριᾶς, τραβήξαμε πρὸς τὰ βορειοδυτικά, μέσα ἀπὸ
ἓναν φοβερὰ ἔρημο κι' ἄγριο τόπο, ποὺ θάταν ἀδύνατο νὰ
βρεῖ κανεὶς ἵχνη ἀνθρώπινου ποδαριοῦ. Ὁ Λεγκράν τραβοῦσε
ἀποφασιστικὰ τὸ δρόμο του, σταματώντας μονάχα κάπου-
κάπου, γιὰ νὰ συμβουλευτεῖ κάτι σημάδια ποὺ θάχε ἀφήσῃ,
φαίνεται, ὁ ἴδιος ἀπὸ πρὶν.

Περπατήσαμε ἔτσι ὡς δυὸ ὥρες, κι' ὁ ἥλιος πῆγαινε νὰ δύ-
σῃ ὅταν μπήκαμε σὲ μιὰ περιοχὴ πολὺ ἀγριώτερη ἀπ' αὐτὴ
ποὺ εἶχαμε περάσει.

Ἦταν ἓνα εἶδος βουνοκοιλιάδας κοντὰ στὴν κορφή ἑνὸς
φοβερὰ ἀπόκρημνου βουνοῦ, σκεπασμένου ἀπὸ τὴ βάση ὡς
στὴν κορφή ἀπὸ ἓνα πυκνὸ δάσος, καὶ σπαρμένο ἀπὸ τερά-
στιους πέτρινους ὄγκους ποὺ φαινόταν σὰ σκορπισμένοι ἀνά-
κατα πάνω στὴ γῆ, καὶ ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θάχαν κατρα-
κυλίσῃ χωρὶς ἄλλο ὡς κάτω στὰ λαγκάδια, χωρὶς τὴ βοήθεια
τῶν δέντρων ποὺ τὰ συγκρατοῦσαν.

Βαθειὲς χαράδρες, ποὺ ἀνοιγόταν σὲ διάφορες διευθύνσεις,
ἔδιναν στὴ σκηνὴ ἓνα ἀκόμα πιὸ πένθιμο κι' ἐπίσημο χαρα-
κτῆρα.

Αὐτὸ τὸ φυσικὸ πλάτωμα, ποὺ εἶχαμε σκαρφαλώσει ἦταν
τόσο πυκνὰ σκεπασμένο ἀπὸ βάτους, ποὺ χωρὶς τὸ δρεπάνι,
θὰ μᾶς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοίξωμε πέρασμα.

Ὁ Δίας, ἄρχισε, καθὼς τὸν πρόσταξε ὁ ἀφέντης του, νὰ
μᾶς καθαρίζει ἓνα μονοπάτι ὡς τὰ πόδια μιᾶς γιγάντιας του-
λιπιδᾶς ποὺ μαζὶ μὲ ὀχτῶ — δέκα βελανιδιές, ὕψωνόταν ἀπάνω
στο ὀροπέδιο ξεπερνώντας τες ὅλες, καθὼς κι' ὅλα νὰ δένδρα
ποὺ εἶχα δεῖ ὡς τότε, στὴν ἄγρια ὁμορφιά τοῦ φυλλώ-
ματος, στ' ἀτέλειωτο ξετύλιγμα τῶν κλωναριῶν τῆς καὶ στὴ
μεγαλοπρέπεια τῆς ὕψους.

Σὰ φτάσαμε κοντὰ στὸ δέντρο, ὁ Λεγκράν, γυρίζοντας στὸ
Δία, τὸν ρώτησε ἂν θάταν ἄξιος νὰ σκαρφαλώσει ἀπάνω.
Ὁ δύστυχος αὐτός, λιγάκι παραζαλισμένος ἀπ' τὴν ἐρώτησι,
ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλός.

Πλησίασε ὁμως στὸν πελώριο κορμό, ἔκαμε σιγὰ-σιγὰ τὸ γῦρο του ἐξετάζοντάς τον μὲ μεγάλη προσοχή, κι' ὅταν τελείωσε εἶπε ἀπλά :

—Ναί, ἀφέντη, ὁ Δίας δὲν εἶδε ὡς τώρα δέντρο ποὺ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσει.

— Τότε, ἀνέβα' ἐμπρός ! ἐμπρός ! καὶ σύντομα ! σὲ λίγο θὰ σκοτεινιάσει καὶ δὲ θὰ βλέπουμε τί κάνουμε.

— 'Ὡς ποῦ ν' ἀνέβω, ἀφέντη ; ρώτησε ὁ Δίας.

— Σκαρφάλωσε πρῶτα στὸν κορμό, κι' ὕστερα θὰ σοῦ πῶ κατὰ ποῦ νὰ τραβήξεις. "Α ! μιὰ στιγμή, πᾶρὲ μαζί σου καὶ τὸν σκαραβαῖο.

— Τὸν σκαραβαῖο, ἀφέντη Γουῖλλ ! τὸν χρυσὸ σκαραβαῖο ! φώναξε ὁ νέγρος, κάνοντας πίσω ἀπὸ τρόμο· καὶ γιὰ ποῖο λόγο νὰ πάρω τὸ σκαραβαῖο ἐπάνω στὸ δέντρο ; ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρει ἂν τὸ κάνω !

— Δία ! ἂν φοβᾷσαι, ἐσύ, ἓνας μεγάλος νέγρος, ἓνας γερός καὶ δυνατὸς νέγρος, ν' ἀγγίξεις ἓνα μικρὸ ἔντομο, ψόφιο καὶ ἀκίνδυνο, καλὰ ! μπορεῖς νὰ τὸ πιάσεις ἀπ' τὸ σπάγγο· ἀλλὰ, ἂν δὲν τὸ πάρεις μαζί σου εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς, θὰ βρεθῶ στὴν σκληρὴ ἀνάγκη νὰ σοῦ σκίσω τὸ κεφάλι μὲ τοῦτο— δῶ τὸ φτυάρι.

— "Ω, Θεέ μου τί τρέχει λοιπὸν ἀφέντη ; εἶπε ὁ Δίας ποῦ ἡ ντροπὴ τὸν ἔκαμε πιὸ βολικό· εἶν' ἀνάγκη νὰ γυρεύεις πάντα καυγὰ μὲ τὸν ὑπηρέτη σου ;

» Ἀστειεύτηκα, αὐτὸ ἦταν ὅλο.

» Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ τὸ σκαραβαῖο ! Ποιὸς τὸν λογαριάζει τὸν σκαραβαῖο !

Πῆρε μὲ προφύλαξη τὴν ἄκρη-ἄκρη τοῦ σπάγγου, καὶ κρατῶντας τὸ ἔντομο ὅσο μποροῦσε, πιὸ μακριὰ του, ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνει στὸ δέντρο.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀνάπτυξής της ἡ ἀμερικανικὴ τουλιπιά, τὸ ποῖο μεγαλόπρεπο ἀπ' τὰ δασόδεντρα τοῦ τόπου, ἔχει ἓναν κορμὸ ἐξαιρετικὰ λεῖο καὶ συχνὰ φτάνει σὲ μεγάλο ὕψος χωρὶς νὰ πετάξει πλαγινὰ κλαδιὰ· ὅταν ὁμως φτάσει στὴν ἐποχὴ τῆς ὀριμότητάς της, ἡ φλοῦδα της ζαρώνει κι' ἀπάνω στὸν κορμὸ ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται ἅπειρα μικρὰ κλαράκια ποῦ φυτρώνουν.

Κι' ἔτσι, στὴν δική μας περίπτωσι, τὸ σκάλωμα ἦταν πολὺ πιὸ εὐκόλο ἀπ' ὅσο φαινόταν.

Ἀγκαλιάζοντας ὅσο καλλίτερα μποροῦσε τὸν πελώριο κυλιστρικό κορμὸ μὲ τὰ μπράτσα καὶ τὰ γόνατά του, χουφτώνοντας μερικὰ βλαστάρια καὶ στηρίζοντας τὰ γυμνά του πόδια πάνω σὲ ἄλλα, ὁ Δίας, ἀφοῦ κόντεψε νὰ πέσει μιὰ δυὸ φορές ὑψώθηκε σιγὰ-σιγὰ ὡς τὴν πρώτη μεγάλη διχάλα, κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν στιγμή φάνηκε νὰ λογαριάζει τὴν δουλειὰ τελειωμένη.

Κι' ἀλήθεια ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶχε περάσει μόλις ὁ καλὸς νέγρος βρέθηκε σὲ ὕψος ἑβδομήντα ποδιῶν ἀπ' τὸ ἔδαφος.

— Ἀπὸ ποῖα μεριά νὰ τραβήξω τώρα, ἀφέντη Γουῖλλ ; ρώτησε.

— Ἀκολουθῶ πάντα τὸ μεγαλύτερο κλαδί αὐτῆς τῆς μεριάς, εἶπε ὁ Λεγκράν.

Ὁ νέγρος ὑπάκουσε πρόθυμα, καὶ χωρὶς κόπο ἀσφαλῶς ἀνέβαινε, ἀνέβαινε πάντα πιὸ ψηλά, ὥσπου στὸ τέλος τὸ μαζεμένο καὶ γατζωμένο στὰ κλαδιὰ κορμί του ἐξαφανίστηκε μέσ' στὸ πυκνὸ φύλλωμα.

Ἦταν τελείως ἀθέατος. Τότε ἀκούστηκε μακρινὴ ἢ φωνὴ του ποῦ φώναζε :

— Πόσο ψηλὰ ν' ἀνέβω ἀκόμα ;

— Σὲ τί ὕψος βρίσκεσαι ; ρώτησε ὁ Λεγκράν.

— Τόσο ψηλὰ, τόσο ψηλὰ, ἀπάντησε ὁ νέγρος, ποῦ βλέπω τὸν οὐρανὸ μέσ' ἀπ' τὴν κορφή τοῦ δέντρου.

— Ἄφησε τὸν οὐρανὸ, καὶ πρόσεξε τί σοῦ λέω.

» Κύττα τὸν κορμὸ καὶ μέτρα πόσα κλαδιὰ εἶναι ἀπὸ κάτω σου, ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά.

» Πόσα κλαδιὰ πέρασες ;

— Ἐνα, δυὸ, τρία, τέσσαρα. Πέρασα πέντε χοντρά κλαδιὰ, ἀφέντη, ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά.

— Τότε, ἀνέβα ἀκόμα ἓνα κλαδί παραπάνω.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἡ φωνὴ του ξανακούστηκε.

Μᾶς ἔλεγε πὼς ἔφτασε στὸ ἑβδομὸ κλαδί.

— Τώρα Δία φώναξε ὁ Λεγκράν μὲ φανερὴ ταραχή, πρέπει νὰ βρεῖς τρόπο νὰ προχωρέσεις πάνω σ' αὐτὸ τὸ κλαδί ὅσο μακρύτερα μπορεῖς.

»Ἄν δεῖς τίποτε παράξενο, μοῦ τὸ λές.

Ἄπο κείνη τῇ στιγμή, ἀκόμα κι' οἱ λίγες ἀμφιβολίες ποὺ προσπαθοῦσα νὰ κρατήσω γιὰ τὴν τρέλλα τοῦ ἄτυχου φίλου μου, ἐξαφανίσθηκαν ὁλότελα.

Δὲ μπορούσα πιά ν' ἀμφιβάλλω πὼς ἔπαθε διανοητικὴ παράκρουση, κι' ἄρχισα στὰ σοβαρὰ νὰ σκέπτομαι μὲ τὴν τρόπο θὰ τὸν ξαναφέρω σπίτι.

Ἐνῶ σκετπόμεν, ἡ φωνὴ τοῦ Δία ξανακούστηκε πάλι.

— Φοβᾶμαι νὰ προχωρέσω ἄλλο σ' αὐτὸ τὸ κλαδί.

»Εἶναι ξερὸ σχεδὸν ὁλόκληρο.

— Ξερό; εἶπες πὼς εἶναι ξερὸ τὸ κλαδί, Δία; φώναξε ὁ Λεγκράν μὲ φωνὴ ποῦτρεμε ἀπὸ συγκίνηση.

— Ναί, ἀφέντη, ξερὸ σὰν πολυόκαρφο τῆς πόρτας, τελείωσε —κατάξερο.

— ὦ, γιὰ τὸ Θεό! τί νὰ κάνωμε; εἶπε ὁ Λεγκράν, ποὺ φαινόταν ἀληθινὰ ἀπελπισμένος.

— Τί νὰ κάνωμε; εἶπα ἐγώ, εὐχαριστημένος ποὺ βρῆκα εὐκαιρία νὰ πῶ μιὰ λογικὴ σκέψη: νὰ ξαναγυρίσωμε σπίτι καὶ νὰ πλαγιάσωμε.

»Ἐμπρός, ἔλα! — γίνε λογικός, φίλε μου.

»Εἶν' ἀργά, κι' ἐξ ἄλλου, θυμήσου τὴν ὑπόσχεσή σου.

— Δία! φώναξε, χωρὶς οὔτε νὰ μ' ἀκούσει καθόλου, Δία, μ' ἀκοῦς;

— Ναί ἀφέντη Γουίλλ, σ' ἀκούω πολὺ καλὰ.

— Σκίσε λοιπὸν τὸ ξύλο μὲ τὸ μαχαίρι σου, καὶ πές μου, ἂν εἶναι σάπιο.

— Σάπιο, ἀφέντη, ἀρκετά, σάπιο ἀπάντησε ἀμέσως ὁ νέγρος, ἀλλὰ μπορούσε νὰναι καὶ περισσότερο.

»Θὰ μπορούσα νὰ δοκιμάσω νὰ προχωρέσω λιγάκι ἀπάνω στὸ κλαδί, ἀλλὰ μονάχος μου.

— Μονάχος σου; — τί θές νὰ πεῖς;

— Λέω γιὰ τὸ σκαραβαῖο.

»Ἄν τὸν ἄφηνα, τὸ κλαδί θὰ μπορούσε νὰ σηκώσει ἐμένα μονάχο, χωρὶς νὰ σπάσει.

Χαμένε! φώναξε ὁ Λεγκράν, ποὺ φάνηκε ἀνακουφισμένος, τί κουταμάρες μοῦ ψέλνεις κεῖ πάνω; Ἄν ἀφήσεις τὸ ἔντομο νὰ πέσει σοῦ στρίβω τὸ λαρύγγι.

Πρόσεξε καλὰ Δία! μ' ἀκοῦς;

— Ναί ἀφέντη, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνεις ἔτσι, ἓνα δύστυχο νέγρο.

— Καλὰ, ἄκου με τώρα!

»Ἄν δοκιμάσεις νὰ προχωρήσεις πάνω στὸ κλαδί ὅσο πιὸ μακριὰ μπορεῖς χωρὶς νὰ κινδυνέψεις, καὶ χωρὶς ν' ἀφήσεις τὸ σκαραβαῖο, θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα ἀσημένιο τάλληρο μόλις κατέβεις.

— Πᾶω, ἀφέντη Γουίλλ, — νᾶμαι, ἀπάντησε γοργὰ ὁ νέγρος, βρίσκομαι σχεδὸν στὴν ἄκρη.

— Στὴν ἄκρη φώναξε ὁ Λεγκράν, ἐντελῶς ἡσυχασμένος.

»Θές νὰ πεῖς εἶσαι στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ κλαδιοῦ;

— Θᾶμαι σὲ λιγάκι, ἀφέντη.

»ὦ! ὦ! ὦ! βοήθεια τί εἶν' ἀπάνω στὸ δέντρο.

— Ἐ λοιπὸν φώναξε ὁ Λεγκράν, στὸ κατακόρυφο τῆς χαρᾶς, τί εἶναι;

— Ἐ! τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἓνα κρανίον — κάποιος ἄφησε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ δέντρο καὶ τὰ κοράκια ἔχουν φάει ὅλο τὸ κρέας.

— Ἐνα κρανίον εἶπες; — Θαυμάσια! — Πῶς εἶναι στερεωμένο στὸ κλαδί; — τί τὸ κρατάει;

— Ἄ! κρατιέται καλὰ μὰ, πρέπει νὰ ἰδῶ.

»Ἄ! εἶν' ἀστεῖο, μὰ τὴν πίστη μου, — εἶν' ἓνα χοντρὸ καρφὶ μέσα στὸ κρανίον, ποὺ τὸ κρατάει στὸ δέντρο.

— Καλὰ! τώρα, Δία, κάνε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, μ' ἀκοῦς;

— Ναί, ἀφέντη.

— Πρόσεξε καλὰ! βρὲς τ' ἀριστερὸ μάτι τοῦ κρανίου.

— ὦ; ὦ! μ' αὐτὸ εἶναι παράξενο!

»Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἀριστερὸ μάτι.

— Καταραμένε βλάκα!

»Δὲν ξέρεις νὰ ξεχωρίσεις τὸ δεξιὸ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ σου χέρι;

— Πῶς ξέρω — τὸ ξέρω αὐτό, τ' ἀριστερὸ μου χέρι εἶν' αὐτὸ ποὺ σκίζω τὰ ξύλα.

— Ναί εἶσαι ζερβὸς καὶ τ' ἀριστερὸ σου μάτι εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια μεριά μὲ τ' ἀριστερὸ σου χέρι.

»Τώρα πιστεύω, μπορεῖς νὰ βρεῖς τ' ἀριστερὸ μάτι τοῦ

κρανίου, ἢ μᾶλλον τῇ θέσῃ, ποὺ βρισκόταν αὐτὸ τὸ μάτι. Τὸ βρῆκες ;

Ἔγεινε μιὰ μεγάλη σιωπή.

Τέλος ὁ νέγρος ρώτησε :

— Τ' ἀριστερὸ μάτι τοῦ κρανίου εἶναι κι' αὐτὸ ἀπ' τὴν ἴδια μεριά μὲ τ' ἀριστερὸ του χέρι :

— Μὰ τὸ κρανίον δὲν ἔχει καθόλου χέρια !

— Δὲν πειράζει! βρῆκα τ' ἀριστερὸ μάτι, νὰ τ' ἀριστερὸ μάτι! Τί πρέπει νὰ κάνω τώρα ;

— Πέρασε τὸ σκαραβαῖο ἀπὸ μέσα, κι' ἄφησέ τον νὰ κατέβει ὅσο φτάνει ὁ σπάγγος, ἀλλὰ πρόσεξε μὴν ἀφήσεις τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ.

— Νὰ ποῦγινε κι' αὐτό, ἀφέντη Γουίλλ· δὲν ἦταν δύσκολο νὰ περάσω τὸ σκαραβαῖο ἀπ' τὴν τρύπα — νὰ ἰδὲς τον ποὺ καταβαίνει.

Σ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάλογο, ὁ Δίας ἔμενε ἀθέατος, ἀλλὰ τὸ ἔντομο ποὺ ἄφηνε νὰ κρεμιέται φαινόταν τώρα στὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου, κι' ἄστραφτε σὰν μιὰ μικρὴ μπάλλα ἀπὸ χρυσάφι φωτισμένη ἀπ' τὶς τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ποὺ βασίλευε φωτίζοντας ἀκόμα ἀμυδρὰ τὸ ψήλωμα, ποὺ βρισκόμαστε.

Ὁ σκαραβαῖος, κατεβαίνοντας χανόταν καὶ ξαναφαινόταν μὲς στὰ κλαδιά, κι' ἂν ὁ Δίας τὸν ἄφηνε, θάπεφτε μπροστὰ στὰ πόδια μας.

Ὁ Λεγκράν πήρε ἀμέσως τὸ δρεπάνι καὶ καθάρισε ἓνα κυκλικὸ διάστημα τριῶν ἢ τεσσάρων γυαρδῶν διαμέτρου, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ ἔντομο καὶ μόλις τέλειωσε, πρόσταξε τὸ Δία ν' ἀφήσει τὸ σκοινὶ καὶ νὰ κατέβει ἀπ' τὸ δέντρο.

Μὲ μεγάλη προσοχή, ὁ φίλος μου ἔχωσε στὴ γῆ ἓνα παλουκί, ἀκριβῶς στὸ μέρος ποῦχε πέσει ὁ σκαραβαῖος καὶ τράβηξε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ μετροκορδέλλα.

Τὴ στερέωσε ἀπ' τὴν ἄκρη στὸ μέρος τοῦ κορμοῦ, ποὺ βρισκόταν πιὸ κοντὰ στὸ παλουκί, τὴν ξετύλιξε ὡς ἐκεῖ, κι' ἐξακολούθησε νὰ τὴν ξετυλίγει ἔτσι στὴν εὐθεῖα ποὺ ἔκρινε αὐτὰ τὰ δύο σημεῖα, τὸ παλουκί κι' ὁ κορμός, — ὡς μιὰ ἀπόσταση πενήντα ποδιῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Δίας καθάριζε τοὺς βάτους μὲ τὸ δρεπάνι. Στὸ σημεῖο, ποὺ βρῆκε ἔτσι, ὁ Λεγκράν ἔχωσε ἓνα δεύτερο πα-

λουκί, ποὺ πέρνοντάς το γιὰ κέντρο, χάραξε γύρω του ἓναν κύκλο διαμέτρου τεσσάρων ποδιῶν περίπου.

Πῆρε τότε ἓνα ξινάρι, ἔδωσε ἓνα στὸ Δία κι' ἄλλο ἓνα σὲ μένα καὶ μᾶς παρακάλεσε νὰ σκάψωμε μ' ὅλα τὰ δυνατὰ μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Γιὰ νᾶμαι εἰλικρινής, ποτέ μου δὲν ἔκανα γοῦστο αὐτῇ τῇ διασκέδασῃ καὶ θὰ τὴν ἄφηνα μ' εὐχαρίστηση γιατί ἡ νύχτα προχωροῦσε κι' ἤμουν ἀρκετὰ κουρασμένος κιόλας, ἀπ' τὴν ἄσκηση ποὺ εἶχα ἀρχίσει, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα τρόπο νὰ ξεφύγω καὶ φοβόμουν νὰ ταράξω μὲ μιὰ ἄρνηση τὴν ἡρεμία τοῦ φτωχοῦ μου φίλου.

Ἄν μποροῦσα νὰ βασισθῶ στὴ βοήθεια τοῦ Δία, δὲ θὰ δίσταζα νὰ κουβαλήσω μὲ τὸ στανιὸ τὸν τρελλό μας σπίτι του· μὰ, γνώριζα καλὰ τὸ χαρακτήρα τοῦ γέρω-νέγρου γιὰ νὰ ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσει νὰ παλαίψωμε, γιὰ ὅποιοδήποτε λόγο, μὲ τὸν κύριό του.

Δὲν εἶχα καμμιά ἀμφιβολία, πὼς τὸ κεφάλι τοῦ Λεγκράν εἶχε πάρει ἄερα ἀπὸ κάποια ἀπ' τὶς ἄπειρες παραδόσεις τῶν μεσημβρινῶν, τὶς σχετικὲς μὲ τοὺς θαμμένους θησαυροὺς κι' ἀκόμα πὼς αὐτὴ ἡ φαντασία εἶχε δυναμώσει ἀπ' τὴν ἀνακάλυψη τοῦ σκαραβαίου κι' ἴσως μάλιστα καὶ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Δία, ποὺ ὑποστήριζε πὼς ἦταν ἓνας σκαραβαῖος ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσάφι.

Ἐνα πνεῦμα ποὺ ἐκλινε πρὸς τὴν τρέλλα μποροῦσε θαυμάσια νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ παρόμοιες ὑποβολές, καὶ μάλιστα ὅταν συμφωνοῦσαν μὲ τὶς ἰδέες ποὺ ὑποστήριζε ἀπὸ πρὶν· κι' ἔπειτα θυμόμουν τὰ λόγια τοῦ ἄτυχου φίλου μου σχετικὰ μὲ τὸ σκαραβαῖο : ἡ ἔνδειξη τῆς τύχης του !

»Οἱ σκέψεις αὐτὲς μὲ βασάνιζαν καὶ μὲ εἶχαν φέρει σὲ τρομερὴ ἀμνηχανία, ἀλλὰ τέλος, κατάρθωσα νὰ κάνω ὑπομονὴ καὶ νὰ σκάψω μ' ὅλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ πεισθεῖ ὅσο τὸ δυνατό πιὸ σύντομα ὁ φαντασιόπληκτός μου μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, πόσο μάταια ἦταν τὰ ὀνειροπολήματά του.

Ἀνάψαμε τὰ κλεφτοφάναρα καὶ ἀρχίσαμε κι' οἱ τρεῖς τὴ δουλειά μας, μ' ἓνα ζῆλο ποὺ θάξιζε νᾶχει πιὸ λογικὴ αἰτία.

»Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι καθὼς ἡ λάμψη του ἔπεφτε ἐπάνω σὲ μᾶς καὶ στὰ ἐργαλεῖα μας, δὲ μπόρεσα νὰ μὴ σκεφθῶ πῶς ἀποτελούσαμε μιὰ συντροφιά ἀληθινὰ γραφικὴ καὶ πῶς, ἂν κατὰ τύχη ἔπεφτε κανένας παρείσακτος ἀνάμεσά μας, ἡ δουλειά μας θὰ τοῦ φαινόταν πολὺ παράξενη καὶ ὑποπτη.

Σκάψαμε γερὰ κάπου δύο ὥρες.

Μιλούσαμε λίγο.

Ἡ μεγαλύτερη στενοχώρια μας, ἦσαν τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου ποὺ ἔδειχνε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς δουλειές μας.

Λίγο-λίγο ἔγινε τόσο ἀνήσυχος, ποὺ φοβηθήκαμε μὴν ἀκουστεῖ ἀπὸ τίποτα ἀνθρώπους ποὺ ἴσως τριγυρνοῦσαν στὰ περὶχωρα, ἢ μᾶλλον, ἦταν μέγας ὁ φόβος τοῦ Λεγκράν, — γιὰτὶ ἐγὼ γιὰ λογαριασμό μου θάμουν πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ κάθε διακοπή, ποὺ θὰ μοῦδινε εὐκαιρία νὰ τὸν κουβαλήσω σπιτί.

Ἐπὶ τέλους, ὁ θόρυβος ἔπαψε, χάρι στὸ Δία ποὺ πηδώντας ἀποφασιστικὰ ἔξω ἀπ' τὴν τρύπα, φίμωσε μὲ μιὰ ἀπ' τὶς τιράντες του, τὸ στόμα τοῦ ζώου κι' ὕστερα ξαναγύρισε, μ' ἓνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, σοβαρὸς στὴ δουλειά του.

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, εἶχαμε φτάσει σὲ βάθος πέντε ποδιῶν κι' οὔτε ἵχνος δὲ φαινόταν. Κάναμε μιὰ γενικὴ ἀνάπαυση, κι' ἄρχισα νὰ ἐλπίζω πῶς τὸ ἀστεῖο ἔφτανε στὸ τέλος του.

Ἐν τούτοις, ὁ Λεγκράν, ἂν καὶ φανερά ταραγμένος, σκούπισε συλλογισμένα τὸ μέτωπό του καὶ ξαναπῆρε τὴν ἀξίνα του.

Ἡ τρύπα μας, ἔπιανε τώρα ὅλη τὴν ἔκταση τοῦ κύκλου ποὺ εἶχε διάμετρο τεσσάρων ποδιῶν.

Τίποτε δὲ φάνεικε.

Ὁ χρυσοθήρας μου, ποὺ τὸν λυπόμουν στὰ σοβαρά, πήδησε τέλος ἔξω ἀπ' τὴν τρύπα, μὰ μὲ τὴν πιὸ φριχτὴ ἀπογοήτευση ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, κι' ἀπεφάσισε, σιγανὰ καὶ σὰν θλιμμένος νὰ ξαναπάρει τὸ σακκάκι του ποὺ τὸν εἶχε βγάλει πρὶν ἄρξῃ τὸ σκάψιμο.

Ὅσο γιὰ μένα, φυλαγόμενος νὰ μὴν κάμω καμμιά παρατήρηση.

Σ' ἓνα γνέψιμο τοῦ κυρίου του, ὁ Δίας ἄρχισε νὰ μαζεύει τὰ ἐργαλεῖα· μόλις τελείωσε καὶ ξεφιμώθηκε κι' ὁ σκύλος, ξαναπῆραμε τὸ δρόμο σιωπηλοί.

Δὲν εἶχαμε κάνει πάρα πάνω ἀπὸ δέκα βήματα, ὅταν ὁ Λεγκράν, βγάζοντας μιὰ τρομερὴ βλαστήμια, χύμηξε ἀπάνω στὸν Δία καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ γιαντῶ. Ἐκπληκτος ὁ νέγρος τέντωσε τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα του σ' ὄλο τους τὸ φάρδος, ἄφησε τὶς ἀξίνες, κι' ἔπεσε στὰ γόνατα.

Καταραμένε! φώναξε ὁ Λεγκράν, κι' οἱ συλλαβὲς ἔβγαιναν σφυριχτὰ μέσα ἀπ' τὰ δόντια του, παληάραπα τοῦ διαβόλου! — μίλα σοῦ λέω! ἀπάντησέ μου ἀμέσως, καὶ πρὸ πάντων μὴ πεῖς ψέμματα! ποιὸ εἶναι, τ' ἀριστερό σου μάτι;

— Ἀχ! ἔλεος, ἀφέντη Γουίλλ! ἐδῶ δὲν εἶναι, σίγουρα, τ' ἀριστερό μου μάτι; βογγοῦσε τρομαγμένος ὁ Δίας βάζοντας τὸ χέρι πάνω στὸ δεξί του μάτι, καὶ κρατώντάς το ἀπελπισμένα, σὰν νὰ φοβόταν μήπως ὁ κύριός του θελήσει νὰ τοῦ τὸ βγάλει.

— Τὸ ὑποπτεύουν! — τῷξερα καλὰ! ξεφώνισε ὁ Λεγκράν, ἀφήνοντας τὸν νέγρο καὶ χοροπηδώντας, πρὸς μεγάλη ἔκπληξη τοῦ ὑπρέτη του, ποὺ σηκώθηκε καὶ ἔστρεψε τὰ μάτια του ἀπ' τὸν κύριό του σὲ μένα, κι' ἀπὸ μένα στὸν κύριό του χωρὶς νὰ λέει λέξη.

— Ἐμπρός, πρέπει νὰ ξαναγυρίσωμ, εἶπε ἐκεῖνος· τὸ παιχνίδι δὲ χάθηκε ἀκόμα.

Καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν τουλιπιά.

— Δία, εἶπε ὅταν φτάσαμε στὸ δέντρο, ἔλα δῶ! Τὸ κρανίον εἶναι καρφωμένο στὸ κλαδί μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὰ ἔξω, ἢ πρὸς τὸν κορμό;

— Τὸ πρόσωπο εἶναι γυρισμένο πρὸς τὰ ἔξω, ἀφέντη, κι' ἔτσι τὰ κοράκια μπόρεσαν νὰ φᾶνε χωρὶς κόπο τὰ μάτια.

— Καλὰ. Λοιπὸν ἀπὸ τοῦτο-δῶ ἢ ἀπὸ κεῖνο-κεῖ τὸ μάτι πέρασες τὸ σκαρabaῖο;

Κι' ὁ Λεγκράν ἄγγιζε διαδοχικὰ τὰ δυὸ μάτια τοῦ Δία.

— Ἀπὸ τοῦτο-δῶ, ἀφέντη, — ἀπ' τ' ἀριστερό μάτι, ἀκριβῶς ὅπως μοῦπατε.

Κι' ὁ δύστυχος νέγρος ἔδειχνε ἀκόμη τὸ δεξί του μάτι.

— Ἐμπρός, ἔμπρός! πρέπει νὰ ξαναρχίσωμ.

Κι' ὁ φίλος μου, ποὺ μέσα στὴν τρέλλα του ἄρχισα τώρα νὰ διακρίνω ἢ νόμιζα πὼς διακρίνω,— κάποια σημεῖα μεθοδικότητος, μετᾶφερε τὸ παλοῦκι ποὺ ἔδειχνε τὴ θέση ποῦχε πέσει ὁ σκαραβαῖος, τρία δάχτυλα δυτικὰ ἀπ' τὴν ἀρχικὴ του θέση.

Ἀπλώνοντας πάλι τὴν κορδέλλα του ἀπ' τὸ πιὸ κοντινὸ σημεῖο τοῦ κορμοῦ ὡς στὸν πάσσαλο, ὅπως εἶχε κάνει καὶ πρὶν, καὶ ἐξακολουθώντας νὰ τὴν ξετυλίγει σ' αὐτὴ τὴν εὐθεῖα ὡς μιὰ ἀπόσταση πενήντα ποδιῶν, ἔβαλε ἓνα καινούργιο σημάδι, ποὺ βρέθηκε πολλές γυάρδες πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαμε σκάψει πρὶν.

Γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ καινούριο κέντρο, χαράχτηκε πάλι ἓνας κύκλος, λίγο πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὸν ἄλλο, κι' ἀρχίσαμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ δουλεύουμε τὴν ἀξίνα.

"Ἦμουν φοβερὰ κουρασμένος· μά, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἄλλαξε τίς σκέψεις μου, δὲν αἰσθανόμουν πιά τόσο μεγάλη ἀποστροφή γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ ἔκανα.

"Ενδιαφερόμουν γι' αὐτὴ ἀνεξήγητα· θάλεγα μάλιστα πὼς αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτὸ μου σὲ διέγερση.

"Ἵσως ὑπῆρχε, σ' ὅλη τὴν ἀλλόκοτη διαγωγὴ τοῦ Λεγκράν, κάτι τὸ προφητικὸ, μιὰ ἀποφασιστικότητα, ποὺ ἡ ἐντύπωσή τους ἐπιδροῦσε ἀκόμη καὶ σὲ μένα.

"Εσκαβα μὲ ζῆλο κι' ἀπὸ καιρὸ, σὲ καιρὸ ξαφνίζομουν καθὼς ἔπιανα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ ψάχνει μὲ τὰ μάτια, σὰν μ' ἓνα αἶσθημα προσδοκίας, νὰ βρεῖ αὐτὸν τὸ φανταστικὸ θησαυρὸ, ποὺ τ' ὄραμά του εἶχε τρελλάνει τὸν ἄτυχο σύντροφό μου.

Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ αὐτοὶ οἱ ρεμβασμοὶ μ' εἶχαν ἐξαιρετικὰ κυριεμμένον,—εἶχαμε κι' ὅλας δουλέψει μιὰμισυ ὥρα πάνω-κάτω,—καινούρια οὐρλιάσματα τοῦ σκύλου μᾶς ἔκοψαν.

Πρὶν, ἡ ἀνησυχία του, ἦταν ἀσφαλῶς ἀποτέλεσμα καπρίτσιου ἢ τρελλοῦ κεφιοῦ, μά τούτῃ τὴ φορὰ, εἶχε ἓνα τόνο πιὸ σφοδρὸ καὶ πιὸ χαρακτηριστικόν.

Καθὼς ὁ Δίας προσπάθοῦσε νὰ τὸν ξαναφιμώσει, ἀντίστα· στάθηκε μὲ λύσσα, κι' ὀρμώντας μέσα στὸ λάκκο ἄρχισε νὰ σκάβει μανιασμένα τὴ γῆ μὲ τὰ νύχια του.

Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα εἶχε ξεσκεπάσει ἓνα σωρὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα ποὺ σχηματίζαν δυὸ σκελετοὺς τέλειους καὶ τυλιγμέ-

νους μὲ κάτι, ποὺ φαινόταν σὰν παλιὸ σαπισμένο καὶ κουρελιασμένο λινόν, μὲ πολλὰ μετάλλινα κουμπιά.

"Ενα δὺο χτυπήματα τῆς ἀξίνας ἀκόμα, πέταξαν ἔξω τὸ λεπίδι ἐνὸς μεγάλου ἰσπανικοῦ μαχαριριοῦ· σκάψαμε ἀκόμα, καὶ τρία-τέσσαρα χρυσᾶ καὶ ἀσημένια νομίσματα φάνηκαν σκορπισμένα καὶ μερικὰ δοχεῖα ὀλόχρυσα.

Σ' αὐτὴ τὴ θέα, ὁ Δίας μὲ κόπο μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρὰ του, ἀλλὰ στὸ πρόσωπο τοῦ κυρίου του ζωγραφίστηκε μιὰ φοβερὴ δυσaréσκεια.

Μᾶς παρακάλεσε ὅμως νὰ συνεχίσουμε, καὶ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τὴ φράση του, ὅταν σκόνταψα κι' ἔπεσα πρὸς τὰ μπρός, ἢ ἄκρη τῆς μπότας μου εἶχε μπλεχτεῖ σ' ἓνα χοντρό σιδερένιο χαλκᾶ ποὺ βρισκόταν μισοχωμένος κάτω ἀπὸ ἓνα σωρὸ νωπὸ χῶμα.

Ξαναρχίσαμε τὴ δουλειὰ μὲ καινούργια θέρμη· ποτὲ δὲν πέρασα δέκα λεπτά τόσο ζωηροῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ξεθάψαμε ἐντελῶς μιὰ μεγάλη μακρυὰ κάσση ποὺ ἂν κρίνει κανένας ἀπ' τὴν τέλεια διατήρηση καὶ τὴν ἐκπληκτικὴ τῆς σκληρότητα, θάχε ἀσφαλῶς ὑποστεῖ ἓνα εἶδος μεταλλώματος, ἴσως μὲ διχλῶριο τοῦ ὕδραργύρου.

"Ἡ κάσση εἶχε τριάμισυ πόδια μᾶκρος, τρία πλάτος καὶ δυόμισυ βάθος, καὶ ἦταν στερεωμένη γερά μὲ ἐλάσματα ἀπὸ σίδηρο χτυπητό, ποὺ σχηματίζαν τριγύρω τῆς ἓνα εἶδος διχτυοῦ.

Σὲ κάθε πλευρῶ, κοντὰ στὸ καπάκι, εἶχε ἀπὸ τρεῖς σιδερένιους χαλκάδες ὅλους—ὅλους ἔξη, ποὺ ἀπ' αὐτοὺς ἔξη ἄνθρωποι θὰ μπορούσαν νὰ τὴ σηκώσουν.

"Ὅλες μας ὅμως οἱ προσπάθειες δὲν κατάφεραν παρὰ νὰ τὴ μετακινήσουν ἐλαφρὰ ἀπ' τὸ μέρος τῆς.

Καταλάβαμε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ σηκώσωμε ἓνα τόσο τεράστιο βάρος.

Εὐτυχῶς, τὸ καπάκι συγκρατιόταν μονάχα ἀπὸ δυὸ σύρτες. Τοὺς τραβήξαμε λαχανιασμένοι καὶ τρέμοντας ἀπ' τὴν ἀγωνία μας.

Σὲ μιὰ στιγμή ἓνας θησαυρὸς ἀνυπολογίστου ἀξίας παρουσιάστηκε ἀστράφτοντας, μπροστὰ μας.

Οἱ ἀχτίδες τῶν φαναριῶν πέφτοντας μέσα στὸ λάκκο ἔκα-

ναν ν' ἀναπνεύουν ἀπὸ ἓναν ἀνάκατο σωρὸ χρυσαφιοῦ καὶ στολιδίων λάμπεις κι' ἀστραπὲς ποὺ μᾶς θάμπωναν τὰ μάτια.

Δὲν προσπαθῶ νὰ περιγράψω μὲ ποιά αἰσθήματα ἀτένιζα τὸ θησαυρὸ· καθένας καταλαβαίνει τὴν κατάπληξη καὶ τὸ θαυμασμό μας.

Ὁ Λεγκράν φαινόταν ἐξαντλημένος ἀπ' τὴν ἐξαψή του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ προφέρει, παρὰ δυὸ—τρία λόγια.

Ὅσο γιὰ τὸ Δία, ἡ ὄψη του ἔγινε θανάσιμα ὠχρή, ὅσο μπορεῖ νὰ γίνει μία ὄψη νέγρου.

Φαινόταν θαμπωμένος, κεραυνοβολημένος.

Ἐπεσε ἀμέσως στὰ γόνατα, μέσα στὸ λάκκο, καὶ χώνοντας τὰ γυμνά του μπράτσα στὸ χρυσάφι ὥς στοὺς ἀγκῶνες, τ' ἄφησε ἐκεῖ πολλὴ ὥρα σὰ ν' ἀπολάμβανε τὴν ἡδονὴ ἑνὸς μπάνιου.

Τέλος φώναξε, μ' ἓνα βαθὺ στεναγμό, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του :

—Κι' ὅλα αὐτὰ μᾶς τᾶφερε ὁ χρυσὸς σκαραβαῖος ; ὦ ! τὸν καλὸ χρυσὸ σκαραβαῖο ! Τὸν καυμένο τὸ μικρὸ χρυσὸ σκαραβαῖο, ποὺ τὸν καταριόμουν καὶ τὸν συκοφαντοῦσα ! Δὲ ντρέπεσαι τὸν ἑαυτὸ σου παληράρη ; — Ἐ ! Δὲν ἀπαντᾷς ;

Χρειάστηκε νὰ ξυπνήσω,—γιὰ νὰ μιλήσω ἔτσι,— καὶ τὸν κύριο καὶ τὸν ὑπηρέτη καὶ νὰ τοὺς κάνω νὰ καταλάβουν, πῶς ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρουμε ἀπὸ κεῖ τὸ θησαυρὸ.

Ἦταν ἀργὰ καὶ θάπρεπε νὰ βιαστοῦμε, ἂν θέλαμε νᾶναι ὅλα σπῆτι μας ἀσφαλισμένα πρὶν φέξει.

Δὲν ξέραμε τί νὰ πρωτοπάρουμε, καὶ χάσαμε πολὺ ὥρα στὴ συζήτησιν τόσο τὸ μυαλό μας ἦταν σκοτισμένο.

Τέλος, ἐλαφρύνουμε τὴ κάσσα βγάζοντας τὰ δυὸ τρίτα ἀπὸ μέσα, κι' ἔτσι μπόρεσαμε καὶ πάλι ὅχι χωρὶς κόπο, νὰ τὴν ξεκολλήσουμε ἀπ' τὴν τρύπα της.

Τὰ πράγματα ποὺ βγάλαμε ἀπὸ μέσα, κρυφτήκαν ἀνάμεσα στοὺς βάτους κι' ἐμπιστευτήκαν στὴ φύλαξη τοῦ σκύλου ποὺ πῆρε ρητὲς διαταγὲς ἀπ' τὸ Δία νὰ μὴ γαυγίσει γιὰ κανένα λόγο καὶ νὰ μὴν ἀνοίξει τὸ στόμα του ὥς τὴν ἐπιστροφή μας.

Ἐμεῖς ξεκινήσαμε ἀμέσως μὲ τὴν κάσσα, φτάσαμε στὴν

καλύβα χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο, ἀλλὰ τρομερὰ κουρασμένοι, καὶ στὴ μία τὸ πρῶτ.

Τσακισμένοι καθὼς εἴμαστε δὲ μπορούσαμε νὰ ξαναρχίσουμε ἀμέσως τὴ δουλειά· θάταν κάτι, ποὺ ξεπερνοῦσε τὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις.

Ἀναπαυτήκαμε ὥς στὶς δυὸ κι' ἔπειτα δειπνήσαμε, τέλος ξαναπήραμε τὸ δρόμο γιὰ τὰ βουνά, ἐφωδιασμένοι μὲ τρία μεγάλα σακκιά ποὺ βρήκαμε, εὐτυχῶς, στὴν καλύβα.

Φτάσαμε στὴν τάφρο μας λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς τέσσερις, μοιραστήκαμε μ' ὅση ἀκρίβεια μπόρεσαμε τὸ ὑπόλοιπο τῆς λείας μας καὶ χωρὶς νὰ κάνουμε τὸν κόπο νὰ ξαναβουλώσουμε τὴν τρύπα, ἀρχίσουμε τὴν πορεία γιὰ τὸ καλύβι μας, ὅπου τοποθετήσαμε γιὰ δευτέρη φορὰ τὰ πολύτιμα φορτία μας, τὴν ὥρα ποὺ τὰ πρῶτα χρώματα τῆς αὐγῆς ἀρχίζαν νὰ φαίνωνται στὴν ἀνατολή, πάνω ἀπὸ τὶς κορφές τῶν δέντρων.

Εἴμαστε κατατσακισμένοι, μὰ ἡ βαθεῖα διέγερση ποὺ μᾶς κρατοῦσε τώρα, δὲν μᾶς ἄφησε ν' ἀναπαυθοῦμε.

Ὑστερα ἀπὸ ἓναν ἀνήσυχο ὕπνο δυὸ-τριῶν ὥρων, ξυπνήσαμε κι' οἱ τρεῖς μαζί, σὰν συνεννοημένοι, γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τὸ θησαυρὸ μας.

Ἡ κάσσα εἶχε ξεχειλίσει καὶ περάσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα μας, καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀκόλουθης νύχτας ταξινομῶντας τὸ περιεχόμενο.

Μὲς στὴν κάσσα, δὲν ὑπῆρχε καμμιά τάξη οὔτε μέθοδος· ὅλα ἦταν ριχμένα μέσα ἀνάκατα.

Ὅταν κάναμε προσεχτικὰ μιὰ γενικὴ διανομή, βρήκαμε πῶς ἡ περιουσία μας ξεπερνοῦσε κάθε ἡμῶν ὑπόθεση.

Ἦταν πάνω ἀπὸ 450.000 δολλάρια σὲ εἶδη, μὲ τὴν πιὸ μέτρια ἐκτίμηση τῶν κομματιῶν, ἀναλόγως μὲ τὶς τιμὲς τῆς ἐποχῆς. Καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ οὔτε ἓνα κομματάκι ἀσῆμι.

Ὅλα ἦταν ἀπὸ παλὴν χρυσάφι, καὶ σὲ μεγάλη ποικιλία : νομίσματα γαλλικά, ἰσπανικά, καὶ γερμανικά, μερικὲς ἐγγλέζικες γουϊνέες, καὶ κάτι μετάλλια παράξενα ποὺ πρώτη φορὰ τὰ βλέπαμε.

Μερικὰ νομίσματα, ἦταν πολὺ μεγάλα καὶ βαρεῖα, ἀλλὰ τόσο πολυμεταχειρισμένα, ποὺ στάθηκε ἀδύνατο νὰ διακρίνωμε τὶς ἐπιγραφές τους.

Κανένα αμερικανικό νόμισμα. "Όσο για την εκτίμηση των διαφόρων κοσμημάτων ήταν μιὰ κάπως πιό δύσκολη εργασία.

Βρήκαμε διαμάντια.—μερικά σπάνιου μεγέθους κι' ωραιότατα,—έκατον δέκα δλα—δλα, καί κανένα απ' αυτά μικρό.

Δέκα όχτω ρουμπίνια, με μιὰ λάμψη εξαιρετική, τρακόσια δέκα σμαράγδια, πολύ ώραϊα, είκοσιένα ζαφείρια κι' ένα όπάλλι.

"Όλες αυτές οί πέτρες ήταν βγαλμένες από τὰ δεσίματά τους καί ριγμένες ανάκατα μέσα στην κάσσα.

"Όσο για τὰ ίδια τὰ δεσίματα, πού τὰ κάναμε μιὰ κατηγορία ξεχωριστή από τ' άλλο χρυσάφι, φαινόταν κοπανισμένα με χτύπους σφυριού, σάν για νά γίνουν αγνώριστα.

Έκτός απ' δλα αυτά, υπήρχε ακόμη καί μιὰ τεραστία ποσότητα στολιδιών από άτόφιο χρυσάφι· διακόσια πάνω—κάτω δαχτυλίδια ή σκουλαρίκια συμπαγή, ως τριάντα ώραϊες άλυσίδες, άν θυμάμαι καλά, όγδόντα τρείς μεγάλοι καί βαρειοί έσταυρωμένοι πέντε χρυσά θυμιατά μεγάλης αξίας, ένα γιγάντιο χρυσό κύπελλο για πούντσι, στολισμένο με φύλλα κληματαριάς καί σκαλισμένα πρόσωπα βακχίδων, δύο έξοχα σκαλισμένες λαβές σπαθιών, κι' ένα σωρό άλλα μικρότερα πράγματα πού δέν τὰ θυμάμαι πιά.

Τό βάρος όλων αυτών των τιμαλφών, περνούσε τίς 350 λίτρες, κι' απ' αυτήν την εκτίμηση παράλειψα έκατον ένενήντα έφτά ύπέροχα χρυσά ρωλόγια, πού μόνο τρία απ' αυτά αξιζαν πεντακόσια δολλάρια τό καθένα.

Πολλά απ' αυτά ήταν πολύ παληά, χωρίς καμμιά αξία για ρολόγια γιατί οί μηχανές τους είχαν πάθει από τη διαβρωτική δύναμη της γής.

Έκτιμήσαμε αυτή τη νύχτα τό περιεχόμενο της κάσσας σε ένάμισυ έκατομμύριο δολλάρια δλα-δλα, κι' όταν άργότερα διαθέσαμε τὰ στολίδια καί τίς πολύτιμες πέτρες—άφοδ κρατήσαμε μερικές για μäs—βρήκαμε πώς είχαμε πολύ φτηνά εκτιμήσει τό θησαυρό.

"Όταν τέλος τελειώσαμε την άπογραφή μας, κι' ό μεγάλος ένθουσιασμός μας έπέσε λίγο, ό Λεγκράν, πού έβλεπε πώς πέθαινα από άνυπομονησία νά μάθω τη λύση του θαυμάσιου αυτού αίνίγματος, άρχισε νά μου περιγράφη με λεπτομέρειες δλα τὰ σχετικά περιστατικά.

—Θυμάσαι, είπε, τη βραδιά πού σοῦδωκα τό χοντροκαμμένο σκίτσο του σκαραβαίου, πού είχα κάνει. Θυμάσαι ακόμα πώς δυσσαρεστήθηκα άρκετά απ' την έπιμονή σου νά υποστηρίζεις πώς τό σχέδιό μου έμοιαζε με νεκροκεφαλή. Την πρώτη φορά πού τό είπες, νόμισα πώς άστειευόσουν, έπειτα θυμήθηκα τίς χαρακτηριστικές κηλίδες στα νώτα του έτομου, κι' άναγνώρισα, κι' έγώ ό ίδιος, πώς ή παρατήρησή σου είχε κάποια δόση αλήθειας.

Άλλά ή ειρωνία σου για τη σχεδιαστική μου ικανότητα μ' έπείσμωνε, γιατί με θεωρούν για άρκετά υποφερτό καλλιτέχνη, κι' έτσι, όταν μου έδινες τό κομμάτι της περγαμνής, ήμουν έτοιμος νά τό τσαλακώσω νευροτομήτες καί νά τό πετάξω στη φωτιά.

—Θέλεις νά πείς για τό κομμάτι του χαρτιού, είπα έγώ.

—"Όχι· φαινόταν για χαρτί, κι' έγώ ό ίδιος νόμισα στην άρχή πώς ήταν τέτοιο· μά όταν θέλησα νά σχεδιάσω από πίσω, κατάλαβα άμέσως πώς ήταν ένα κομμάτι λεπτότατης περγαμνής.

»Καθώς θυμάσαι ήταν πολύ λερωμένη.

Τη στιγμή λοιπόν, πού πήγαινα νά την κουρελλιάσω, τὰ μάτια μου έπεσαν πάνω στο σχέδιο πού είχες κυττάξει, καί φαντάζεσαι την έκπληξή μου, όταν είδα καθαρά την εικόνα μιäs νεκροκεφαλής, άκριβώς στο μέρος, πού νόμιζα πώς είχα σχεδιάσει έναν σκαραβαίο.

»Για μιὰ στιγμή έννοιωσα τέτοια ζάλη ώστε νά μή μπορώ νά σκεφθώ λογικά.

»Ήξερα καλά, πώς τό σχεδιάσμά μου ήταν έντελώς διαφορετικό απ' αυτό τό καινούργιο σχέδιο, σ' όλες τίς λεπτομέρειες, άν κι' είχε κάποια άναλογία στην περιφέρεια.

»Πήρα τότε ένα κερί, κάθησα στην άλλη άκρη της κάμαρας κι' άρχισα μιὰ πιό προσεχτική εξέταση της περγαμνής.

»Γυρίζοντάς τη, είδα στην άνάποδη τό δικό μου σκίτσο, άκριβώς όπως τό είχα κάνει.

»Η πρώτη μου έντύπωση ήταν απλώς ή έκπληξη, υπήρχε πραγματικά κάποια άναλογία στην περιφέρεια, κι' αυτό τό γεγονός μιäs νεκροκεφαλής, άγνωστης, πού βρισκόταν απ' την άλλη μεριά της περγαμνής άκριβώς πάνω απ' τό δικό

μου σχέδιο τοῦ σκαραβαίου, καὶ μάλιστα μιᾶς νεκροκεφαλῆς ποῦ ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τὸ δικό μου σχέδιο, ὅχι μόνο στὴν περιφέρεια, ἀλλὰ καὶ στὴν ἔκταση, ἦταν μιὰ σύμπτωση μοναδική. Εἶπα πῶς, γιὰ μιὰ στιγμή, αὐτὴ ἡ σύμπτωσης μὲ ἀποσβόλωσε. Αὐτὸ εἶναι τὸ συνηθισμένο ἀποτέλεσμα τῶν συμπτώσεων αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

»Τὸ πνεῦμα προσπαθεῖ νὰ βρεῖ μία σχέση, κάποιο σύνδεσμο μεταξύ αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος,—καὶ μὴ μπορῶντας νὰ τὸ κατορθώσει, πέφτει σ' ἓνα εἶδος στιγμιαίας παραλύσεως. Ἀλλὰ μόλις συνήρθα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔκπληξη, αἰσθάνθηκα μέσα μου νὰ λάμπει, σιγὰ-σιγὰ μιὰ πεποίθηση ποῦ μὲ χτύπησε ἀκόμα πιὸ διαφορετικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ σύμπτωση.

»Ἀρχισα νὰ θυμᾶμαι καθαρά, θετικά πῶς δὲν ὑπῆρχε κατέναντα σχέδιο πάνω στὴν περγαμνὴ ὅταν σχεδιάζα ἐγὼ τὸ σκαραβαῖο.

Κι' ἀπόκτησα τέλεια βεβαιότητα γι' αὐτό· γιατί θυμήθηκα πῶς τὴν εἶχα γυρίσει καὶ ξαναγυρίσει γυρεύοντας τὸ πιὸ καθαρό μέρος.

Ἄν τὸ κρανίον ἦταν ὁρατό, θὰ τὸ εἶχα ἐξακριβώσει χωρὶς ἄλλο.

Ἦνυχε, λοιπὸν πραγματικῶς ἐδῶ ἓνα μυστήριον, ποῦ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου ἀνίκαν νὰ τὸ διαλευκάνω.

»Μ' ἀπ' τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, μοῦ φάνηκε πῶς ἓνα ἄμυδρό φῶς, ἓνα εἶδος νοερῆς πυγολαμπίδος εἶχε ἀρχίσει νὰ λάμπει μὲς τίς πιὸ βαθιές καὶ μυστικὲς γωνιὰς τοῦ νοῦ μου, μιὰ ἐμβρυώδης ἀντίληψις τῆς ἀλήθειας, ποῦ ἡ περιπέτειά μας χθὲς τὸ βράδυ ἔδωκε μιὰ τόσο λαμπρὴ ἀπόδειξή της.

»Σηκώθηκα, τότε, ἀμέσως καὶ φυλάγοντας προσεκτικὰ τὴν περγαμνὴν, ἔδωκα κάθε παραπανιστὴ σκέψη, ὡς τὴ στιγμή ποῦ μπόρεσα νὰ μείνω μόνος.

Ὅταν ἔφυγες, κι' ὁ Δίας ἀποκοιμήθηκε καλὰ, δόθηκε ἀλόκληρος σὲ μιὰ πιὸ μεθοδικὴ ἔρευνα.

»Καὶ πρῶτα-πρῶτα, θέλησα νὰ θυμηθῶ μὲ ποῖο τρόπο εἶχε πέσει αὐτὴ ἡ περγαμνὴ στὰ χέρια μου.

»Τὸ μέρος ποῦ εἶχαμε ἀνακαλύψει τὸν σκαραβαῖο βρισκόταν στὴν ἀκτὴ τῆς στεριᾶς, ἓνα μίλλι σχεδὸν ἀνατολικά ἀπ' τὸ νησί, μὰ σὲ μιὰ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὸ ἄπλωμα τῆς πλημμυρίδος.

Ὅταν τὸν ἔπιασα στὰ χέρια μου, μὲ δάγκωσε δυνατὰ, καὶ τὸν ἄφησα νὰ πέσει ἀπ' τὸ χέρι μου.

Ὁ Δίας μὲ τὴ συνειθισμένη του προνοητικότητα, πρὶν ξαναπιᾶσει τὸ ἔντομον, ποῦ εἶχε πετάξει πρὸς τὸ μέρος του, γύρεψε γύρω του ἓνα φύλλο, ἢ κάτι τέτοιο, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὸν πιᾶσει.

Κεῖνη τὴ στιγμή, τὰ μάτια του, καὶ τὰ δικά μου, ἔπεσαν πάνω στὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς περγαμνῆς, ποῦ τὴν πῆρα τότε γιὰ χαρτί.

Ἦταν μισοχωμένη μὲς στὴν ἄμμο μὲ τὴ γωνία ἀπ' ἔξω. Ἐκεῖ κοντὰ παρατήρησα τ' ἀπομεινάρια ἐνὸς σκάφους, ἐνὸς μεγάλου карабиού, ὅπως τοῦλάχιστο μοῦ φάνηκε.

Αὐτὰ τὰ συντρίμματα τοῦ ναυαγίου θὰ βρισκόνταν ἐκεῖ φαίνεται ἀπὸ πολὺν καιρό, γιατί μόλις μπορούσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσει ἀπάνω τους ἴχνη ἀπὸ τὴν ξυλεία ἐνὸς карабиού.

Ὁ Δίας μάζεψε λοιπὸν τὴν περγαμνὴν, τύλιξε μ' αὐτὴ τὸ ἔντομον καὶ μοῦ τῶδωσε.

Λίγη ὥρα ὕστερότερα, ξαναπήραμε τὸ δρόμο τῆς καλύβας καὶ συναντήσαμε τὸν ὑπολοχαγὸ Γ..

Τοῦδειξα τὸ ἔντομον, καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ τὸ πάρει μαζί του στὸ φρούριο.

Δέχθηκα, καὶ τῶχωσε στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, χωρὶς τὴν περγαμνὴν ποῦ ἦταν τυλιγμένο, καὶ ποῦ τὴ βαστοῦσα ἐγὼ στὸ χέρι μου ὅλη τὴν ὥρα ποῦ ἐξέταζε τὸ σκαραβαῖο.

Φοβήθηκε φαίνεται, μὴν ἀλλάξω γνώμη, κι' ἔκρινε φρόνιμον ν' ἀσφαλισθεῖ πρῶτα γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ ξέρετε πῶς τρελλαίνεται γιὰ τὴ φυσικὴ ἱστορία, καὶ κάθε τι σχετικὸ μ' αὐτή. Εἶναι λοιπὸν φανερό, πῶς ἐκεῖνη τὴν ὥρα ξανάβαλα, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ, τὴν περγαμνὴν στὴν τσέπη μου.

Θυμᾶσαι πῶς ὅταν κάθησα στὸ τραπέζι γιὰ νὰ σχεδιάσω τὸ σκαραβαῖο, δὲν εὑρίσκα χαρτὶ στὸ μέρος, ποῦ τὸ βάζω πάντα. Κύτταξα στὸ συρτάρι, δὲ βρῆκα τίποτα.

Ἐψαξα στὶς τσέπες μου, ἐλπίζοντας νὰ βρῶ κανένα παλιὸ γράμμα, ὅταν τὰ δάχτυλά μου συνάντησαν τὴν περγαμνὴν. Σοῦ περιγράψω μὲ τόσες λεπτομέρειες ὅλη τὴ σειρά τῶν περιστατικῶν ποῦ τὴν ἔρριξαν στὰ χέρια μου, γιατί ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικὰ μοῦ ἔκαναν μοναδικὴ ἐντύπωση.

Χωρίς άμφιβολία, θά με θεωρείς, γιά κανέναν όνειροπόλο αλλά είχα κατορθώσει νά βρω κάποια σχέση σ' όλα αυτά. Είχα συνδέσει δυο κρίκους μιάς μεγάλης άλυσίδος.

"Ένα καράβι ναυαγισμένο στην άκτή, καί κοντά του μιά περγαμνή, με την εικόνα ενός κρανίου.

Θά με ρωτήσεις φυσικά, ποϋ βρίσκεται ή σχέση' θά σου άπαντήσω πώς τó κρανίο, ή ή νεκροκεφαλή, είναι τó γνωστό-στατο έμβλημα των πειρατών.

Σ' όλες τις συμπλοκές τους, σηκώνουν πάντα τή σημαία με τή νεκροκεφαλή.

Σου είπα πώς ήταν ένα κομμάτι περγαμνής κι' όχι χαρτιού. Η περγαμνή είναι κάτι ποϋ άντέχει πολύ, κάτι σχεδόν άφθαρτο. Σπάνια έμπιστεύονται στην περγαμνή ντοκουμέντα μικρής σπουδαιότητας, άφοϋ είναι πολύ πιο δύσχρηστη άπ' τó χαρτί, στο γράψιμο καί στο σχεδίασμα.

Αυτός ό συλλογισμός μ' ώδήγησε στη σκέψη, πώς έπρεπε μέσα σ' αυτή τή νεκροκεφαλή νά υπάρχει κάποια σχέση κάποιο νόημα έξαιρετικό. Δέν παράλειψα οϋτε τó σχήμα τής περγαμνής νά έξακριβώσω.

"Αν καί ή μιά της γωνία είχε καταστραφή άπό κάποιο περιστατικό, φαινόταν καθαρά πώς τó άρχικό της σχήμα ήταν μακρόστενο.

Θάταν λοιπόν μιά άπ' αυτές τις ταινίες ποϋ διαλέγουν γιά νά γράψουν, όταν πρόκειται νά έμπιστευθούν ένα σοβαρό ντοκουμέντο, μιά σημείωση ποϋ θέλουν νά διατηρήσουν άσφαλώς καί γιά πολύν καιρό.

—Μά είπες, τόν διέκοψα, πώς τó κρανίο δέν βρισκόταν πάνω στην περγαμνή όταν σχεδίασες τó σκαραβαίο.

»Πώς μπορείς λοιπόν νά βρείς σχέση μεταξύ καραβιού καί κρανίου, άφοϋ καθώς λές ό ίδιος αυτό πρέπει νά σχεδιάστηκε—ένας Θεός ξέρει πώς κι' άπό ποιόν— ύστερα άπ' τó δικό σου σχέδιο τοϋ σκαραβαίου ;

—"Α! έδω άκριβώς βρίσκεται όλο τó μυστήριο· άν κι' έγώ, λίγο σχετικά, δυσκολεύθηκα γιά νά λύσω αυτό τó σημείο τοϋ αίνίγματος.

Ο δρόμος ποϋ άκολουθοϋσα ήταν άσφαλής, καί δέν μπο- ρούσε νά με φέρει, παρά σ' ένα μόνο άποτέλεσμα.

"Έκανα τήν έξής σκέψη :

"Όταν σχεδίασα τόν σκαραβαίο μου, δέν υπήρχε ίχνος κρανίου πάνω στην περγαμνή· όταν τελείωσα τó σχέδιό μου,

σοῦ τῶδωκα καὶ δέσ' ἄφισα ἀπ' τὰ μάτια μου ὥσπου νὰ μοῦ τὸ ξαναδώσεις.

Δὲν μποροῦσες συνεπῶς, νὰ ἦσουν σύ, ποὺ σχεδίασες τὸ κρανίον, κι' οὔτε βρισκόταν ἐκεῖ κανένας ἄλλος, ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ κάνει! ἓνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ὡστε, δὲν εἶχε δημιουργηθεῖ ἀπὸ ἀνθρώπινη ἐνέργεια· κι' ὅμως, ἦταν ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ μάτια μου!

Ὅταν οἱ σκέψεις μου ἔφθασαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, προσπάθησα νὰ θυμηθῶ, καὶ θυμήθηκα πράγματι— μάλιστα μὲ τέλεια ἀκρίβεια— ὅλα τὰ μικρογεγονότα ποὺ εἶχαν συμβεῖ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ὁ καιρὸς ἦταν κρύος, — τί σπάνια κι' εὐτυχῆς σύμπτωση! — καὶ μιὰ καλὴ φωτιά ἔλαμπε στὸ τζάκι.

Ἐγὼ ἤμουν ἀρκετὰ ζεστός ἀπ' τὸ δρόμο, καὶ ἔκαθησα κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐσὺ ὅμως εἶχες τραβήξει τὴν καρέκλα σου κοντὰ-κοντὰ στὸ τζάκι.

Τὴν στιγμή ἀκριβῶς, ποὺ σοῦ ἔβαλα τὴν περγαμηνὴ στὸ χέρι κι' ἐτοιμαζόσουν νὰ τὴν κυττάξεις, μπήκε ὁ Γούλφ ὁ σκύλλος μου, καὶ πήδησε στοὺς ὤμους σου.

Τὸν χάϊδεψες μὲ τ' ἀριστερό σου χέρι, καὶ θέλησες νὰ τὸν ἀπομακρύνεις, ἀφήνοντας τὸ δεξιόν σου χέρι, ποὺ κρατοῦσε τὴν περγαμηνὴ νὰ πέσει μὲ νωχέλεια ἀνάμεσα στὰ γόνατά σου, πολὺ κοντὰ στὴ φωτιά.

Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα, νόμισα πὼς θάπιανε ἀπ' τὶς φλόγες, κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ σοῦ μιλήσω, μὰ πρὶν προφθάσω νὰ μιλήσω, τραβήχτηκες, κι' ἄρχισες νὰ τὴν κυττᾷς.

Ὅταν ἐξέτασα καλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ περιστατικά, δὲν ἀμφέβαλα πιά οὔτε στιγμή, πὼς ἡ θερμότητα ἦταν τὸ μέσον, ποὺ ἔκανε νὰ ἐμφανισθεῖ ἐπάνω στὴν περγαμηνὴ ἡ εἰκόνα τοῦ κρανίου ποὺ εἶχα μπροστὰ μου.

Ξέρεις καλὰ πὼς ὑπάρχουν καὶ ὑπῆρχαν πάντα, σ' ὅλες τὶς ἐποχές, — χημικὲς συσκευασίες ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ γράφει κανεῖς, πάνω σὲ χαρτὶ ἢ σὲ δέρμα γράμματα ποὺ δὲν εἶναι ὁρατὰ παρὰ μόνο ὅταν ὑποστοῦν τὴν ἐνέργεια τῆς φωτιᾶς.

Ἐξέτασα, τότε, τὴν νεκροκεφαλὴ μὲ μεγαλύτερη προσοχή. Οἱ γραμμὲς οἱ πιὸ κοντινὲς πρὸς τὶς ἄκρες τοῦ δέρματος, ἦταν πολὺ πιὸ καθαρὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Χωρὶς ἄλλο, ἡ θερμαντικὴ ἐνέργεια ἦταν ἀτελὴς ἢ ἄνιση. Ἀναψα ἀμέσως φωτιά καὶ ζέστανά πολὺ κάθε μέρος τῆς περγαμηνῆς.

Στὴν ἀρχή, τὸ μόνο ἀποτέλεσμα, ποὺ πέτυχα ἦταν νὰ ζωηρέψουν λίγο οἱ κάπως ἀμυδρὲς γραμμὲς τοῦ κρανίου· ἀλλὰ, συνεχίζοντας τὸ πείραμα, εἶδα σὲ μιὰ γωνία τῆς μπάντας, στὴν διαγωνίως ἀντίθετη ἀπ' αὐτή, ποὺ ἦταν σχεδιασμένο τὸ κρανίον, νὰ ξεχωρίζει μιὰ μορφή, ποὺ μοῦ φάνηκε στὴν ἀρχὴ σὰν κατσίκας.

Ἀλλὰ ὅταν τὸ κύτταξα πιὸ προσεχτικὰ κατάλαβα, ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα κατσίκακι.

— Ἄ! Ἄ! εἶπα, δὲν ἔχω βέβαια δίκην νὰ σὲ κοροῦδέψω, — ἐνάμισυ ἑκατομῦριο δολλάρια! εἶναι κάτι πολὺ σοβαρὸ γιὰ νὰ μπορεῖ κανεῖς ν' ἀστειευθεῖ, — ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲ θὰ μπορέσεις νὰ προσθέσεις καὶ τρίτο κρῖκο στὴν ἀλυσίδα τῶν σκέψεών σου δὲ θὰ βρεῖς καμμιά εἰδικὴ συνάφεια μεταξὺ μιᾶς κατσίκας καὶ τῶν πειρατῶν σου — οἱ πειρατὲς, καθὼς ξέρεις, δὲν ἔχουν καμμιά δουλειὰ μὲ τὶς κατσίκες. Αὐτὲς εἶναι δουλειὰ τῶν χωρικῶν.

— Μὰ σοῦ εἶπα πὼς ἡ εἰκόνα δὲν παρίστανε κατσίκα.

— Καλὰ! ἄς εἶναι καὶ κατσίκακι, τὸ ἴδιο κάνει σχεδόν.

— Σχεδόν, μὰ ὄχι κι' ἐντελῶς, εἶπε ὁ Λεγκράν.

Θάχεις ἀκούσει ἴσως νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιον Καπετάν-Κίντ.

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, πῆρα τὴ μορφή αὐτοῦ τοῦ ζώου γιὰ ἓνα εἶδος λογογραφικοῦ ἢ ἱερογλυφικοῦ σημείου.

Καὶ λέω σημείου, γιατί ἡ θέση, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ δέρμα, ὑπέβαλλε μόνη τῆς αὐτῆς τὴν ιδέα.

Ὅσο γιὰ τὴν νεκροκεφαλὴ, ζωγραφισμένη στὴν διαγωνίως ἀντίθετη γωνία, ἔμοιαζε μὲ μιὰ σφραγίδα.

Ἦμουν ὅμως σκληρὰ ἀπογοητευμένος, ποὺ δὲν ἔβλεπα τίποτε ἄλλο, — ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ σῶμα τοῦ ντοκουμέντου, ποὺ ὠνειρευόμουν, — ἀπ' τὸ κείμενο τοῦ ἐγγράφου μου.

— Περίμενες, χωρὶς ἄλλο, νὰ βρεῖς κανένα γράμμα ἀνάμεσα στὸ σῆμα καὶ τὴ σφραγίδα.

— Κάτι παρόμοιο.

Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου νὰ κα-

τέχεται ἀπὸ κάποια προαίσθησι, πὼς μιὰ τεράστια περιουσία θὰ μοῦπεφτε στὰ χέρια.

Γιατί; οὔτε κι' ἐγὼ δὲ θὰ μπορούσα νὰ πῶ.

Τέλος ἴσως νὰ ἦταν μᾶλλον μιὰ ἐπιθυμία, παρὰ μιὰ θετική πεποίθησι· ἀλλὰ θὰ πῶ, πὼς ὁ παράλογος ἰσχυρισμὸς τοῦ Δία, ὅτι ὁ σκαρabaῖος ἦταν ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι, εἶχε μιὰ σημαντική ἐπιρροή στὴ φαντασία μου;

Κι' ὕστερα, αὐτὴ ἡ σειρά τῶν περιστατικῶν καὶ τῶν συμπτώσεων ἦταν, ἀλήθεια, τόσο ἐξαιρετική!

Πρόσεξες ὅτι τὸ τυχαῖο ὑπάρχει μέσα σ' ὅλα αὐτά; χρειάστηκε, ὅλα αὐτά τὰ γεγονότα, ν' ἀρθοῦν τὴν μόνη μέρα τῆς χρονιάς, πού ἔκανε τόσο κρύο, ὥστε νὰ χρειασθεῖ φωτιά· καὶ χωρὶς τὴ φωτιά, χωρὶς τὴν ἐπέμβαση τοῦ σκύλου, ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού φάνηκε, δὲ θὰ λάβαινα ποτὲ γνώση τῆς νεκροκεφαλῆς, καὶ ποτὲ δὲ θ' ἀποκτοῦσα αὐτὸ τὸν θησαυρό.

— Ἐμπρός, ἐμπρός! κάθομαι σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Λέγε μου.

— Ἐ! λοιπὸν ἔχεις ἀκούσει ποτὲ ἓνα πλῆθος ἱστορίες, γιὰ χίλιους—δυὸ ἀόριστους θρύλλους, πού κυκλοφοροῦν, σχετικῶς μὲ τοὺς θησαυροὺς ποῦχει θάψει κάπου, στὶς ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὁ Καπετὰν Κίντ κι' οἱ σύντροφοί του!

Ἐ! λοιπὸν, ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἔπρεπε νὰ ἔχει κάποια δόση ἀλήθειας.

Κι' ἂν αὐτὲς οἱ φήμες κρατοῦσαν, μὲ τόση ἐπιμονή, τόσα χρόνια, αὐτὸ δὲ μπορούσε, κατὰ τὴ γνώμη μου, νὰ ὀφείλεται παρὰ στὸ γεγονὸς πὼς ὁ θαμμένος θησαυρός, ἐξακολουθοῦσε νὰ μένει θαμμένος.

Ἄν ὁ Κίντ εἶχε κρύψει τὴν λεία του γιὰ ἓναν ὠρισμένο καιρό, κι' ὕστερα τὴν εἶχε ξαναπάρει, αὐτοὶ οἱ θρύλλοι δὲ θ' ἄφθαναν, χωρὶς ἀμφιβολία, ὡς σ' ἐμᾶς μὲ τὴ συνειθισμένη κι' ἀναλλοίωτη φόρμα τους.

Σημείωσε πὼς αὐτὲς οἱ ἱστορίες μιλοῦν πάντα γι' ἀνθρώπους πού ἔψαχναν, καὶ ποτὲ πού βρῆκαν τὸ θησαυρό.

Ἄν ὁ κουρσᾶρος εἶχε ξαναπάρει τὸ θησαυρό του, ἡ υπόθεσις θὰ σταματοῦσε ὡς ἐκεῖ.

Μοῦ φαινόταν λοιπὸν, πὼς κάποιο περιστατικό, τὸ χάσιμο π. χ. τῆς σημείωσης, πού ἔδειχνε τὸ ὠρισμένο μέρος,

ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶχε στερήσει τὰ μέσα νὰ τὸν ξαναβρεῖ. Ὑπέθεσα ἀκόμη, πὼς τὸ περιστατικό αὐτὸ ἔφτασε ὡς στ' αὐτὰ τῶν συντρόφων του, πού ἀλλοιῶς ποτὲ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ μάθουν ὅτι ὑπῆρχε θαμμένος θησαυρός, καὶ μὲ τὶς ἀκαρπες ἐρευνές τους, χωρὶς ὁδηγὸ καὶ θετικά σημεῖα, εἶχαν δημιουργήσει αὐτὸν τὸν παγκόσμιον θρύλλο, κι' αὐτοὺς τοὺς, τόσο κοινούς σήμερα, μύθους.

Ἐχεις ἀκούσει ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ κανένα σπουδαῖο θησαυρὸ πού ξέθαψαν στὴν ἀκτὴ;

— Ποτέ.

— Λοιπὸν, εἶναι πασίγνωστο, πὼς ὁ Κίντ εἶχε μαζέψει ἄπειρα πλοῦτη.

Καὶ γι' αὐτό, τὸ θεωροῦσα βέβαιο, πὼς ἡ γῆ τὰ φύλαγε ἀκόμη· καὶ δὲ θὰ παραξενευθεῖς πολὺ, ὅταν σοῦ πῶ πὼς αἰσθάνομαι μέσα μου μιὰ ἐλπίδα,— μιὰ ἐλπίδα πού ἔφθανε σχεδὸν ὡς στὴν βεβαιότητα,— πὼς στὴν περγαμηνή, πού τόσο παράξενα εἶχα βρεῖ, βρισκόταν ἡ ἐξαφανισμένη ἔνδειξις τοῦ μέρους, πού εἶχε θαφτεῖ ὁ θησαυρός.

— Μὰ πὼς προχώρησες;

— Ξανάβαλα πάλι τὸ δέριμα κοντὰ στὴ φωτιά, ἀφοῦ πρὶν αὗξησα τὴ θερμότητα, μὰ τίποτα δὲ φάνηκε.

Σκέφθηκα πὼς ἴσως τὸ στρώμα τῆς λέρας ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας· καθάρισα λοιπὸν προσεκτικὰ τὴν περγαμηνή, χύνοντας ἀπάνω ζεστὸ νερό, ἔπειτα ἔβαλα τὴν κατσαρόλα στὴ χόβολη· σὲ λίγο, μόλις τὸ ἀγγεῖο ζεστάθηκε καλά, τράβηξα ἀπὸ μέσα τὴν δερμάτινη ταινία καὶ διέκρινα μ' ἀπερίγραπτη χαρά, σὲ πολλὰς μεριές κάτι κηλίδες ἀπὸ σημεῖα πού ἔμοιαζαν μὲ ἀραδιασμένους στὴ σειρά ἀριθμούς.

Τὴν ξανάβαλα τότε στὴν κατσαρόλα καὶ τὴν ἄφησα μέσα ἓνα λεπτό ἀκόμα.

Ὅταν τὴν ξανατράβηξα ἦταν ἀκριβῶς ὅπως θὰ τὴνε δεῖς.

Καὶ ὁ Λεγκράν ξαναζέστανε τὸ δέριμα, καὶ μοῦ τῶδεκε νὰ τὸ κυττάξω.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὴν νεκροκεφαλὴ καὶ τὸ κατσικάκι, ἦταν χοντρογραμμένα, σὲ κόκκινον χρῶμα, μερικὰ γράμματα.

— Μὰ τοῦ εἶπα, ξαναδίνοντάς του τὸ δέριμα δὲν καταλαβαίνω τώρα καλλίτερα ἀπὸ πρὶν.

Κι' ἂν ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς Γκολκόντης ἦταν γιὰ μένα ἡ ἀμοιβὴ τῆς λύσεως αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος,μποροῦσα νάμαι ἐντελῶς σίγουρος πὼς δὲ θὰ τοὺς κέρδιζα.

— Κι' ὅμως, εἶπε ὁ Λεγκράν, αὐτὴ ἡ λύση δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολη ὅσο φαίνεται μὲ τὴν πρώτη ματιά.

Αὐτοὶ οἱ χαρακτηρὲς, καθὼς εὐκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ μαντέψει, ἀποτελοῦν ἓνα συνθηματικὸ γράψιμο, παριστάνουν, δηλαδὴ ἓνα ὄνομα, ἀλλὰ ἀπ' ὅσα ξέρω γιὰ τὸν Κίντ, δὲ μποροῦσα νὰ τὸν θεωρήσω ἱκανὸ νὰ ἐφεύρει ἓνα σύστημα κρυπτογράφιας πολὺ δύσκολο.

Ἔκρινα, λοιπόν, ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς ἦταν ἓνα εἶδος ἀπ' τὰ πιὸ ἀπλᾶ,— πού, μολαταῦτα, στὴν χοντρή ἀντίληψη τοῦ θαλασσινοῦ θάπρεπε νὰ φαίνεται ἐντελῶς ἄλυτο.

— Καὶ τῶλυσες, ἀλήθεια;

— Εὐκολώτατα· ἔχω λύσει ἄλλα τέτοια, δέκα χιλιάδες φορές πιὸ περίπλοκα.

Οἱ περιστάσεις, καὶ κάποια φυσικὴ κλίση, μ' ἔκαναν νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτοῦ τοῦ εἵδους τὰ αἰνίγματα, καὶ μοῦ φαίνεται, ἀλήθεια, ἀμφίβολο ἂν ἡ ἀνθρώπινη ἐξυπνάδα μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἓνα παρόμοιο αἴνιγμα, πού ἡ ἀνθρώπινη ἐξυπνάδα πάλι νὰ μὴ μπορέσει νὰ λύσει μὲ μιὰ συστηματικὴ προσπάθεια.

Κι' ἔτσι, μιὰ καὶ κατῶρθωσα νὰ βρῶ μιὰ σειρὰ γράμματα, πού μποροῦσα νὰ τὰ διαβάσω, μόλις καταδέχθηκα νὰ σκεφθῶ πὼς θὰ δυσκολευόμουν νὰ βγάλω ἀπ' αὐτὰ τὴ σημασίαν τους.

Καὶ μοῦ ἔδωσε ἓνα χαρτί, πού εἶχε τὴν λύση τοῦ κρυπτογραφήματος.

Καὶ νὰ τὶ μπόρεσα νὰ διαβάσω.

»Ἐνα καλὸ γυαλὶ στὸν Πύργο τοῦ Δεσπότη μέσα στὸ θρονι τοῦ διαβόλου— σαρανταμία μοῖρες καὶ δέκα τρία πρῶτα λεπτά— βορειανατολικά ἓνα τέταρτο ἀπ' τὸ βορρᾶ— κυριώτερη κορφή ἑβδομο κλαδὶ ἀνατολικῆς μεριάς— ρίξε ἀπ' τ' ἀριστερὸ μάτι τῆς νεκροκεφαλῆς,— μιὰ γραμμὴ μέλισσας ἀπ' τὸ δέντρο μέσα ἀπ' τὴ μπάλλα πενήντα πόδια μακρὰ.»

— Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως τοῦ εἶπα, βρίσκομαι ἀκόμα στὰ σκοτάδια.

— Κι' ἐγὼ βρέθηκα τὸ ἴδιο γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες, ἀπάντησε ὁ Λεγκράν.

Ἐκεῖνο τὸ καιρὸ, ἔκανα ἓνα σωρὸ, ἔρευνες στὰ περὶχωρα τοῦ Σούλλιβαν, γιὰ ἓνα κτίριο πού ἔπρεπε νὰ λέγεται Πύργος τοῦ Δεσπότη.

Μὴ βρίσκοντας καμμιά σχετικὴ πληροφορία, ἐτοιμαζόμουν νὰ ἐπεκτείνω τὸν κύκλο τῶν ἐρευνῶν μου, καὶ νὰ προχωρήσω συστηματικώτερα, ὅταν, ἓνα πρωτῆ, μοῦρθε στὸ νοῦ ξαφνικὰ ἡ ἰδέα, πὼς αὐτὸς ὁ Πύργος τοῦ Δεσπότη, μποροῦσε θαυμάσια νάχει σχέση μὲ μιὰ παλιὰ οἰκογένεια ποῦχε τὸ ὄνομα Δεσπότη καὶ πού ἀπὸ παλινοὺς χρόνους εἶχε μιὰ ἀρχαία κατοικία τέσσαρα περίπου μίλλια στὰ βορεινὰ τοῦ νησιοῦ.

Πῆγα λοιπόν, στὴ φυτεία καὶ ξανάρχισα τὶς ἐρωτήσεις μου ἀνάμεσα στοὺς πιὸ γέρους νέγρους τοῦ τόπου.

Τέλος, μιὰ γυναῖκα ἀπ' τὶς πιὸ γρηγές, μοῦπε πὼς εἶχε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ ἓνα μέρος πού τὸ λέγανε «Πύργος τοῦ Δεσπότη» ὅπου φανταζόταν, πὼς μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ μ' ὁδηγήσει, μὰ πού δὲν ἦταν οὔτε πύργος, οὔτε χάνι, ἀλλὰ ἓνας μεγάλος βράχος.

Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τὴν καλοπληρώσω γιὰ τὸν κόπο τῆς, κι' ὕστερα ἀπὸ μικρὸ δισταγμὸ, δέχθηκε νὰ μὲ συνοδέψῃ στὸ ὠρισμένο μέρος.

Τὸ ἀνακαλύψαμε χωρὶς μεγάλη δυσκολία, τὴν ἔδωξα, κι' ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὴν τοποθεσίαν.

Ὁ «πύργος» ἦταν ἓνα ἀνώμαλο ἀνακάτωμα κορφῶν καὶ βράχων, πού ἓνας τους ἦταν ἀξιοσημείωτος τόσο γιὰ τὸ ὕψος ὅσο καὶ γιὰ τὴ μοναξιά καὶ τὸ σχεδὸν τεχνητὸ ἐξωτερικὸ σχηματισμὸ τοῦ.

Σκαρφάλωσα στὴν κορφή, κι' ἐκεῖ αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου σὲ μεγάλη ἀμηχανία γιὰ ὅ,τι εἶχα νὰ κάνω ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα.

Ἐνῶ σκεπτόμουν αὐτὰ, τὰ μάτια μου ἔπεσαν σὲ μιὰ προεξοχὴ στὴν ἀνατολικὴ μεριά τοῦ βράχου, μιὰ γυάρδα περίπου κάτω ἀπ' τὴν κορφή πού βρισκόμουν.

Αὐτὴ ἡ προεξοχή,προχωροῦσε ὡς δεκαεφτὰ δάχτυλα πάνω-κάτω, καὶ δὲν εἶχε σχεδόν, περισσότερὸ ἀπὸ ἓνα πόδι φάρδος· ἓνα κοίλωμα σκαμμένο στὴν κορυφὴ ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω,

τῆς ἔδινε μιὰ χονδροειδῆ ὁμοιότητα μετὰ τὶς καρέκλες μετὰ τὰ βαθουλά νῶτα ποὺ μεταχειριζόνταν οἱ πρόγονοί μας.

Δὲν ἀμφέβαλλα πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ καρέκλα τοῦ διαβόλου ποὺ ἀναφερόταν στὸ χειρόγραφο, καὶ μοῦ φάνηκε πὼς στὸ ἔξης κρατοῦσα τὸ μυστικὸ τοῦ αἰνίγματος.

Τὸ «καλὸ γυαλί» δὲ μπορούσε, τὸ ἥξερα, νὰ σημαίνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἓνα τηλεσκόπιο· γιατί οἱ ναυτικοί μας σπάνια μεταχειρίζονται τὴ λέξη γυαλί μετὰ ἄλλη σημασία.

Κατάλαβα, λοιπόν, ἀμέσως πὼς ἐδῶ ἔπρεπε νὰ μεταχειριστῶ ἓνα τηλεσκόπιο, τοποθετούμενος σὲ μιὰ ὠρισμένη θέση, καὶ χωρὶς νὰ κάνω καμμιά μεταβολή.

Ὡστε, οἱ φράσεις: «σαρανταμία μοῖρες καὶ δεκατρία λεπτά, καὶ βορειανατολικά τέταρτο ἀπ' τὸ βορρᾶ» — δὲ δίστασα οὔτε στιγμή νὰ τὸ πιστέψω, — ἔδιναν τὴ διεύθυνση τῆς σκοπευσης τοῦ τηλεσκοπίου.

Κατασυγκινημένος ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀνακαλύψεις, ἔτρεξα σπίτι μου, προμηθεύθηκα ἓνα τηλεσκόπιο, καὶ ξαναγύρισα στὸ βράχο.

Ἀφέθηκα νὰ γλυστήσω ὡς τὸ «θρονί», καὶ παρατήρησα πὼς δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ καθήσει ἐκεῖ μέσα, παρὰ σὲ μιὰ ὠρισμένη θέση.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐδραίωσε τὴν ὑπόθεσή μου.

Σκέφθηκα τότε νὰ μεταχειρισθῶ τὸ τηλεσκόπιό μου.

Φυσικά, οἱ σαρανταμία μοῖρες καὶ δεκατρία λεπτά δὲν μπορούσαν ν' ἀναφέρονται παρὰ στὸ ὕψος πάνω ἀπ' τὸν αἰσθητὸ ὀρίζοντα, ἀφοῦ ἡ ὀριζόντια διεύθυνση καθοριζόταν καθαρὰ ἀπ' τὶς λέξεις «βόρεια ἓνα τέταρτο ἀπ' τὸ βορρᾶ». Καθώρισα αὐτὴ τὴ διεύθυνση μετὰ τὴ βοήθεια μιᾶς πυξίδας τῆς τσέπης· ἔπειτα, σκοπεύοντας ὅσο τὸ δυνατό πιὸ ἀκριβέστερα, κατὰ προσέγγιση, μετὰ τὸ τηλεσκόπιό μου σὲ γωνία 41ο ὕψους, τὸ μετακίνησα μετὰ προσοχή ἀπάνω-κάτω, ὥστε ἡ προσοχή μου ἀποσπάστηκε ἀπὸ ἓνα εἶδος κυκλικῆς τρύπας, ἢ φεγγίτη, μέσα στὸ φύλλωμα ἑνὸς μεγάλου δέντρου ποὺ ἐδέσποζε σ' ὅλα τὰ γειτονικά του πάνω σὲ ὅλη τὴ θεατὴ ἔκταση.

Στὸ κέντρο τῆς τρύπας διέκρινα ἓνα λευκὸ σημεῖο, ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ δὲ μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω τί ἦταν.

Ἀφοῦ κανόνισα τὴν ἐστία τοῦ τηλεσκοπίου μου, ξανα-

κύτταξα, καὶ τέλος βεβαιώθηκα πὼς ἦταν ἓνα ἀνθρώπινο κρανίο.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη, ποὺ μετέγινε πεποίθηση, θεώρησα τὸ αἰνίγμα λυμένο· γιατί ἡ φράση: κυριώτερη κορυφή, ἑβδομο κλαδί, ἀνατολικὴ μεριά, δὲ μπορούσε νάχει σχέση παρὰ μετὰ τὴ θέση τοῦ κρανίου πάνω στὸ δέντρο, καὶ τοῦτ' «ρίξε ἀπ' τ' ἀριστερὸ μάτι τῆς νεκροκεφαλῆς», δὲν ἐπιδεχόταν παρὰ μιὰ ἐξηγήση, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἀναζήτησιν ἑνὸς θαμμένου θησαυροῦ.

Κατάλαβα πὼς ἔπρεπε ν' ἀφήσω νὰ πέσει μιὰ μπάλα ἀπ' τ' ἀριστερὸ μάτι τοῦ κρανίου, ὅτι μιὰ γραμμὴ μελλισσας, ἢ, μ' ἄλλα λόγια, μιὰ εὐθεῖα γραμμὴ, ἀρχινώντας ἀπ' τὸ πιὸ κοντινὸ σημεῖο τοῦ κορμοῦ καὶ περνώντας μέσ' ἀπ' τὴ μπάλα, δηλαδή ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ θάπεφτε ἡ μπάλα, θὰ σημείωνε τὸ ἀκριβὲς μέρος, — καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, λογάριζα πὼς ἦταν τοῦλάχιστο δυνατό νᾶναι ἀκόμα θαμμένο ἓνα πολυτίμο ἀπόθεμα.

— Ὅλ' αὐτά, εἶπα εἶναι καθαρῶτα, καὶ συγχρόνως ἔξυπνα, ἀπλᾶ καὶ ἀνεξήγητα.

Κι' ὅταν ἄφησες τὸν Πύργο τοῦ Δεσπότη τί ἔκανες;

— Μὰ ἀφοῦ σημείωσα πρῶτα προσεχτικὰ τὸ δέντρο μου τὸ σχῆμα καὶ τὴ θέση του, ξαναγύρισα σπίτι μου.

Μόλις ἄφησα τὸ θρονὶ τοῦ διαβόλου ἡ κυκλικὴ τρύπα ἐξαφανίστηκε, καὶ ἀπ' ὅποια μεριά κι' ἂν γύρισα, μοῦ στάθηκε ἀδύνατο ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμή, νὰ τὴ διακρίνω.

Ὅ,τι μοῦ φάνηκε ἀριστοῦργημα εὐφυΐας, σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶναι αὐτὸ τὸ γεγονὸς (γιατὶ ἐπανελάβα τὸ πείραμα καὶ πείσθηκα πὼς εἶναι γεγονός), ὅτι αὐτὸ τὸ κυκλικὸ ἄνοιγμα δὲν εἶναι ὁρατὸ παρὰ ἀπὸ ἓνα μόνον σημεῖο, καὶ αὐτὸ τὸ μοναδικὸ σημεῖο τῆς θέας εἶναι τὸ «θρονί» ἀπάνω στὸ πλευρὸ τοῦ βράχου.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ στὸν πύργο τοῦ Δεσπότη μ' εἶχε ἀκολουθήσει κι' ὁ Δίας, ποὺ εἶχε παρατηρήσει χωρὶς ἀμφιβολία ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες τὸ ἀπασχολημένο ὕψος μου κι' ἔβαζε τὰ δυνατό του νὰ μὴ μ' ἀφήνει μονάχο.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, σηκώθηκα ἀπ' τὰ χαράματα, κατάφερα νὰ τοῦ ξεφύγω κι' ἔτρεξα στὰ βουνὰ ἀναζητώντας τὸ δένδρο μου.

Χρειάστηκα πολύ κόπο γιὰ νὰ τὸ βρῶ..

—Ὅταν τὴ νύχτα ξαναγύρισα σπíti μου, βρῆκα τὸν ὑπῆρέτη μου ἔτοιμο νὰ μοῦ δώσει ἓνα γερὸ ξύλο.

—Ὅσο γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς περιπέτειας, εἶσαι, πιστεύω, τόσο καλὰ πληροφορημένος, ὅσο κι' ἐγώ.

—Ὑποθέτω, εἶπα, πὼς τὴν πρώτη φορά πού σκάψαμε, ἔκανες λάθος στὸ μέρος ἐξ αἰτίας τῆς βλακείας τοῦ Δία ποῦ ἄφισε τὸ σκαραβαῖο νὰ πέσει ἀπ' τὸ δεξι μάτι τοῦ κρανίου, ἀντὶ νὰ τὸν κρεμάσει ἀπ' τὸ ἀριστερό.

—Ἀκριβῶς.

Αὐτὸ τὸ λάθος, μᾶς ἔκανε μιὰ διαφορὰ δυόμισυ πόντους περίπου σχετικὰ μὲ τὴ μπάλλα, μὲ τὴ θέση δηλ. τοῦ παλουκιοῦ κοντὰ στὸ δέντρο· ἂν ὁ θησαυρὸς βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ μέρος πού σημείωνε ἡ μπάλλα, αὐτὴ ἡ πλάνη δὲ θᾶχε καμμιά σπουδαιότητα, ἀλλὰ ἡ μπάλλα καὶ τὸ πιὸ κοντινὸ τῆς σημεῖο τοῦ δένδρου, ἦταν δυὸ σημεῖα, πού δὲ χρησίμευαν παρὰ γιὰ νὰ ὀρίσουν μιὰ γραμμὴ κατευθύνσεως· φυσικά, τὸ λάθος, ἐλάχιστο στὴν ἀρχή, αὖξανε, ἀναλόγως πρὸς τὸ μῆκος τῆς εὐθείας, καί, ὅταν φτάσαμε σὲ μιὰ ἀπόσταση πενήντα ποδιῶν, μᾶς εἶχε ἀποπλανήσει ἐντελῶς.

Χωρὶς τὴ σταθερὴ ἰδέα πού εἶχα, πὼς ὑπῆρχε θετικά, κάπου ἐκεῖ, ἓνας θαμμένος θησαυρὸς, θᾶχαμε χάσει ἴσως, ὅλους τοὺς κόπους μας.

—Κι' ἡ ἔμφασή σου, οἱ ἐπίσημες χειρονομίες σου ταλαντεύοντας τὸν σκαραβαῖο ; —τὶ παραδοξότητες !

Πίστευα χωρὶς ἀμφιβολία πὼς θᾶσουν τρελλός.

Καὶ γιατί ἐπέμεινες ἀπολύτως νὰ πέσει ἀπ' τὸ κρανίο τὸ ἔντομό σου ἀντὶ γιὰ ἓνα βαρίδι ;

—Μὰ τὴν πίστη μου ! γιὰ νᾶμαι εἰλικρινής, θά σοῦ ὁμολογήσω πὼς αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου κᾶπως πειραγμένον ἀπ' τὶς ὑποψίες σας, σχετικὰ μὲ τὴ διανοητικὴ μου κατάσταση, κι' ἀποφάσισα νὰ σᾶς τιμωρήσω ἡσυχᾶ, κατὰ τὸν τρόπο μου, μὲ μιὰ δόση παγερῆς εἰρωνείας.

Νὰ γιατί ταλάντευα τὸ σκαραβαῖο, καὶ νὰ γιατί θέλησα νὰ πέσει αὐτὸς πάνω ἀπ' τὸ δέντρο.

Μιὰ παρατήρηση πού εἶχες κάνει σχετικὰ μὲ τὸ ἐξαιρετικὸ του βάρους, μοῦ ὑπέβαλε αὐτὴ τὴν τελευταία ἰδέα.

—Ναί, καταλαβαίνω, καὶ τώρα, δὲν ὑπάρχει παρὰ ἓνα μόνο σημεῖο πού μένει σκοτεινὸ. Τὶ νὰ ποῦμε γιὰ τοὺς σκελετοὺς, πού βρήκαμε μέσα στὸ λάκκο ;

—Ἀ ! νὰ μιὰ ἐρώτηση πού κι' ἐγὼ δὲ θᾶξερα ν' ἀπαντήσω καλλίτερα ἀπὸ σένα

Δὲ βρίσκω παρὰ ἓνα εὐλογοφανῆ τρόπο γιὰ νὰ τὴν ἐξηγήσω, —κι' ἡ ὑπόθεσή μου προϋποθέτει μιὰ τέτοια ἀπανθρωπία, πού εἶναι φοβερὸ νὰ τὴν πιστέψει κανεὶς.

Εἶναι φανερό πὼς ὁ Κίντ, — πού εἶχε θάψει αὐτὸ τὸ θησαυρό, χρειάστηκε βοηθοὺς γιὰ τὴν δουλειά του.

Μὰ μόλις ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἐτελείωσε, ἴσως ἔκρινε φρόνιμο νὰ ἐξαφανίσει ὅλους αὐτοὺς, πού κρατοῦσαν τὸ μυστικὸ του

Δυὸ καλὰ χτυπήματα μὲ ἀξίνα, ἔφτασαν ἴσως, ἐνῶ οἱ βοηθοὶ του ἦσαν ἀπασχολημένοι ἀκόμη μέσα στὸ λάκκο.

Μετάφρ. Ε. ΚΛΟΥΡΗ)

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΑ "ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ,"
ὡς ἀμοιβὴν στὴν φανατικὴν ὑποστήριξη τῶν πολυπληθῶν ἀναγνώστων τους, ποὺ δὲν ἔπαψαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδόσεώς των, νὰ τὰ περιβάλουν μὲ τὴν ἀγάπη τους, θὰ διανείμει στοὺς ἀναγνώστες του τρία ἀριστουργηματικὰ ἔργα ὡς δῶρα.

ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ-ΔΩΡΑ ΜΑΣ

1^{ον} Τὸ περίφημο ἀστυνομικὸν ἔργον "ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΕΝ ΠΙΚΕΡΤΩΝ," τοῦ J. ROTIER κατὰ ἀριστουργηματικὴν μετάφρασιν τοῦ συγγραφέως Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ. Τὸ ἔργον ἔχει ἐν ὅλῳ 640 σελί-

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Δίδεται στοὺς ἀναγνώστες μας μὲ 5 δελτία καὶ 15 δρχ.

Σελίδες 640

ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

Δίδεται στοὺς ἀναγνώστες μας μὲ 5 δελτία καὶ 15 δρχ.

Σελίδες 640

ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ

Δίδεται στοὺς ἀναγνώστες μας μὲ 5 δελτία καὶ 15 δρχ.

Σελίδες 744

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

δες, μὲ λιθογραφημένον ἐξώφυλλον καὶ μὲ 75 εἰκόνας. Θὰ δοθεῖ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μας μὲ 5 δελτία καὶ 15 μόνον δραχμάς.

2^{ον} Τὸ ἑλληνικὸν μυθιστόρημα "ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ," μέσα εἰς τὰς σελίδας τοῦ ὁποίου περιγράφονται ὅλοι οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες τοῦ Σουλίου καὶ τοῦ Εἰκοσιένα. Τὸ ἔργον εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὸν κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ, ἔχει 640 σελίδες, λιθογραφημένον ἐξώφυλλον καὶ 78 εἰκόνας. Θὰ δοθεῖ εἰς τοὺς ἀναγνώστες μας μὲ 5 δελτία καὶ 15 δραχμάς.

3^{ον} Τὸ ἀθλητικὸν μυθιστόρημα τοῦ κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ "ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΓΙΓΑΣ,". Σελίδες 744, μὲ 85 εἰκόνας καὶ λιθογραφημένον ἐξώφυλλον. Δίδεται καὶ αὐτὸ εἰς τοὺς ἀναγνώστες μας μὲ 5 δελτία καὶ 15 δρχ.

Ἀποκόπτετε τὰ δελτία τῶν δώρων γιὰ νὰ ἀποκτήσετε τοὺς τρεῖς ὀγκώδεις τόμους, ποὺ σᾶς προσφέρωμεν. Πρόκειται γιὰ ἔργα αἰώνια.

Σημ. Ὅσοι ἀναγνῶσται μας δὲν ἔλαβαν ἀκόμη τοὺς ἡμεροδείκτας μας, ἄς σπεύσουν νὰ τοὺς παραλάβουν. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου παύουν νὰ ἰσχύουν τὰ σχετικὰ δελτία.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

Ἀστυνομικὸ διήγημα τοῦ Π. ΑΡ. ΣΑΤΥ

ἦταν ἓνα βράδυ τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁμιχλῶδες τόσο, πὺν ἔπρεπε νὰ περπατεῖ κανεὶς στὸν δρόμο ψηλαφῶντας. Τὰ νυσταγμένα φῶτα τοῦ Παρισιοῦ ματαίως προσεπάθουν νὰ φωτίσουν τοὺς στενωποὺς δρόμους τῆς συνοικίας Γκωντάρ.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ περπατοῦσε βιαστικός, γιὰτὶ πάντα προτιμοῦσε νὰ πηγαίνει μέχρι τὸ σπίτι του πεζός.

Ὅταν ἔφθασε στὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Τυρέν ἐστάθη ἔκπληκτος.

Λίγα βήματα πρὸ πέρα ὠρθονόταν μέσα στὴν σκοτεινὴν νύχτα ἡ πανσὶν ὅπου ἔμενε ὁ ἀστυνομικός.

Κύτταξε πάλι ἀπορῶντας πρὸς τὸ διαμέρισμά του, τὸ ὁποῖον ἔφωτιζετο ἀπλῆτως.

Ποὶς μποροῦσε νᾶταν τέτοια ὥρα ἐκεῖ;

Ὅσοσο, ὁ Νόυρατ ἦταν πολὺ ψυχραῖμος ἄνθρωπος καὶ δὲν εἶχε φοβηθεῖ ποτὲ στὴν ζωὴ του, πὺν τὴν εἶχε ἀφιερῶσει στὴν καταδίωξη τῶν παντὸς εἶδους κακοποιῶν.

— Ὅποιος καὶ νᾶναι μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Μόλις ἔφθασε ρώτησε τὸν θυρωρό.

— Ποὶς εἶναι ἀπάνω σὲ παρακαλῶ; Δὲν εἶδες κανέναν ν' ἀνεβαίνει στὸ διαμέρισμά μου;

Ὁ θυρωρὸς ὅμως τὸν ἀτένιζε ἔκπληκτος.

— Μάλιστα, κύριε, ἄκουσα βήματα πρὸ μισῆς ὥρας, ἀλλὰ νόμιζα, πὺς εἴσατε σεῖς.

— Διάβολε, μουρμούρισε ὁ Νόυρατ καὶ ἔσφιξε τὴν λαβὴ τοῦ περιστρόφου του.

Καὶ ὕστερα στεφόμενος πρὸς τὸν θυρωρό.

— Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο. Εὐχαριστῶ.

Ἀνέβηκε δυο-δυο τὰ σκαλοπάτια προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνει καθόλου θόρυβο.

Ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας, ἔπεφτε φῶς στὸν σκοτεινὸ διάδρομο.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, ἔστρεψε τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ τὴν διαπλάτωσε.

Μιὰ ἀπροσδόκητη ἔκπληξη τὸν περίμενε.

— Ἐσὺ Σπίντερ; μπόρεσε μόνο νὰ ἀρθρώσει.

— Καῦμένε Νόυρατ μὲ ξάφνισες εἶπε ὁ φίλος τοῦ ἀστυνομικοῦ σηκωνόμενος ξαφνιασμένος.

— Ἐμπηξαν καὶ οἱ δυοὶ τὰ γέλοια ἰδίως ὅταν ὁ Σπίντερ εἶδε, πὺς ὁ φίλος του κρατοῦσε τὴν λαβὴ τοῦ περιστρόφου του.

— Μὰ πὺς συνέβηκε αὐτό, Σπίντερ; Ἐγὼ σὲ νόμιζα στὴ Λυών. Ἦξερα, πὺς μόνο ἐσὺ ἔχεις τὸ κλειδί τοῦ διαμερίσματός μου καὶ γι' αὐτὸ ἀνυσύχησα. Πότε ἤρθες λοιπόν;

— Νὰ μόλις τώρα τὸ ἀπόγευμα. Ὅταν βγῆκα στὸ σταθμό, σκέφθηκα νὰ ἔρθω κατ' εὐθείαν ἐδῶ. Δὲν βλέπεις καὶ τὴ βαλίτσα μου; Εἶμαι καὶ σὲ περιμένω ἐδῶ δυοὶ ὁλόκληρες ὥρες καὶ γιὰ ἀνταμοιβὴ ἐσὺ ἤθελες νὰ μὲ σκοτώσεις;

— Δὲν μοῦ λές, Σπίντερ, θὰ φᾶμε ἀπόψε μαζί; ρώτησε ὁ Νόυρατ τὸν φίλο του, ἀλλάζοντας θέμα συζητήσεως.

Μὲ ἔχουν προσκαλέσει στὴν λέσχη τῶν ντέτεκτιβ στὶς ἔντεκα καὶ μισή. Θὰ περάσουμε ὥραϊα.

— Γιὰ στάσου, Νόυρατ, πρὸ μισῆς ὥρας σὲ ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο. Ρώτησα, ποὶς σὲ ζητεῖ καὶ μοῦ ἀπάντησαν ὅτι πρέπει νὰ σὲ δοῦν ἀπόψε στοῦ κ. Βιλλέρ, τοῦ γνωστοῦ χρηματιστοῦ. Τοὺς εἶπα, ὅτι θὰ πᾶς καὶ μὲ συγχωρεῖς πὺν προεξόφλησα τὴ γνώμη σου. Τὸν ἐρώτησα ἀκόμη, τί σὲ θέλουν ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπαν περισσότερες λεπτομέρειες. Συνεπῶς εὐρίσκεσαι δεσμευμένος.

— Καὶ γιὰτί, Σπίντερ;

— Δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ προτιμήσεις νὰ περάσεις τὴ βραδυὰ σου στὴ λέσχη τῶν ντέτεκτιβ, ἐνῶ θὰ ξέρεις ὅτι σὲ περιμένουν κάπου μὲ ἀγωνία.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται τὸ σπίτι τοῦ κ. Βιλλέρ;

— Δὲν θυμᾶμαι καλὰ ἀλλὰ μπορῶ νὰ σὲ πληροφορήσω.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓναν ὁδηγὸ τῶν Παρισίων καὶ σὲ λίγο εἶπε:

— Ὁδὸς Βίκτωρος Οὐγκώ, ἀριθμὸς 25.

— Εὐχαριστῶ, Σπίντερ. Ἐσὺ θὰ πᾶς στὴ λέσχη τῶν ντέτεκτιβ καὶ ἐγὼ ἀφοῦ τελειώσω τὴν ἐργασία μου στὸ σπίτι τοῦ κ. Βιλλέρ θὰ

ἔρθω νὰ σὲ συναντήσω, εἶπε μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου, ὁ ἀστυνομικός.

— Καλά, Νόυρατ, ἀφοῦ γιὰ σένα ὅλες οἱ ὑποθέσεις κι' αὐτὲς ἀκόμα οἱ σπουδαιότερες, εἶναι μικροπράγματα, θὰ γίνεи ὅπως θέλεις.

Ὁ Νόυρατ σηκώθηκε καὶ ὁ Σπίντερ τὸν ἐμιμήθη.

Ἔσβυσαν τὸ φῶς καὶ κατέβηκαν τὴ σκάλα.

Σὲ λίγο, βρισκόντουσαν στὸ δρόμο, ὅπου χωρίσθηκαν ἐγκάρδια.

— Λοιπὸν, Σπίντερ, σύμφωνοι ; Στὶς ἔντεκα καὶ μισὴ ἀκριβῶς.

— Σύμφωνοι.

* *

Στὸ σπίτι τοῦ χρηματιστῆ Βιλλέρ ὅλοι ἦσαν ἀναστατωμένοι.

Εἶχαν περάσει πέντε ἡμέρες, πού ὁ κ. Βιλλέρ εὐρέθη νεκρὸς σὲ μιὰ χαρτοπαικτικὴ λέσχη καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψει τίποτε.

Ὁ ἱατροδικαστὴς μάλιστα πρὸς στιγμὴν ἔρριψε τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ τὴν ζωηρὴ του συγκίνηση, ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔχανε συνεχῶς.

Φυσικὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία σὲ μιὰ τόσο γελοίαν ἐξήγηση καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ κ. Βιλλέρ βλέποντας, ὅτι ἡ ἐπίσημη ἀστυνομία καρκινωβατοῦσε, ἀπεφάσισε νὰ ἀποτανθεῖ σὲ κανέναν ἰδιωτικὸν ἀστυνόμο.

Ἔτσι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ γυιὸς τοῦ κ. Βιλλέρ ζήτησε τηλεφωνικῶς τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ Νόυρατ.

* *

Μόλις ἔφθασε ὁ Νόυρατ στὸ σπίτι τοῦ πλούσιου χρηματιστοῦ εἶπε στὸν θυρωρὸ νὰ τὸν ἀναγγεῖλει, μὰ ὁ θυρωρὸς μόλις ἄκουσε ποιὸς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης του, εἶπε μὲ θαυμασμό!

— Πῶς εἶπατε, ὁ κ. Νόυρατ ; ὦ ! ἔλατε κύριε ἐπάνω. Ὁ κύριός μου ἀνησυχεῖ τόσο, ὦ ! ἂν μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε...

— Καλά, καλά, τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός. Ποῦ βρίσκεται τώρα ;

— Ἀπάνω, κύριε, σὰς περιμένει.

Ὁ κ. Βιλλέρ υἱός, ἦταν ἓνας ἀγαθώτατος ἄνθρωπος ὥς τριάντα ἐτῶν.

Φάνηκε πρόθυμος νὰ δώσει στὸν ἀστυνομικὸ ὅσαοδήποτε ἐξηγήσεις τοῦ ζητοῦσε.

— Λοιπὸν πῶς εὐρέθη νεκρὸς ὁ κ. Βιλλέρ ; τὸν ρώτησε ὁ Νόυρατ, ἀφοῦ ἄκουσε τὸν σκοπὸν τῆς προσκλήσεώς του.

Θὰ σὰς πῶ μὲ τὴ σειρά τους ὅλα τὰ συμβάντα καὶ σεῖς βγάλετε μόνος σας ὁποιοδήποτε συμπέρασμα θέλετε.

»Τὸ περασμένο Σάββατο τὸ ἀπόγευμα εἶχε κλειστὸ τὸ γραφεῖο του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι νωρίς, λέγοντάς μας ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ κάποιον συνάδελφό του. Πέρασε ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ, πού γύρισα στὸ σπίτι, ὁ πατέρας δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀκόμη. Πέρασαν οἱ ὀχτὼ οἱ ἑννέα, οἱ δέκα καὶ ἀκόμα νὰ φανεῖ. Στὶς ἔντεκα παρὰ τέταρτο, ἓνα αὐτοκίνητο σταμάτησε στὴν ἐξώ πόρτα, καὶ σὲ λίγο ὁ θυρωρὸς ἦρθε νὰ μοῦ πεῖ, ὅτι μὲ ζητοῦσε ὁ κ. Ρισαρντέ ἓνας ἀπὸ τοὺς στενότερους φίλους τοῦ μακαρίτου τοῦ πατέρα μου. Ἀνήσυχος κατέβηκα τὴν σκάλα καὶ μόλις βρεθῆκα στὴν ἐξοδο τὸν ρώτησα ταραγμένος μήπως ἔχει τί γίνηκε ὁ πατέρας μου. Γιατί ἂν καὶ πολλὰ βράδυα ἀργοῦσε πολὺ, ὥστόσο ἀπόψε ἓνα κακὸ προαίσθημα μοῦ ἔλεγε ὅτι κάτι τοῦ εἶχε συμβεῖ. Αὐτός, χωρὶς νὰ πεῖ λέξη μοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ μπῶ μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Στὸ δρόμο προσπάθησε νὰ μὲ προδιαθέσει ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια του, κατάλαβα τὸ φοβερὸ μυστικὸ πού μοῦ ἔκρυβε.

»Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰν κλινικὴ. Μὲ κομμένα τὰ γόνατα ἀνέβηκα τὶς σκάλες, ἀκολουθώντας τὸν φίλο τοῦ πατέρα μου.

Προχωρήσαμε σ' ἓνα διαμέρισμα, ἀλλὰ ἓνας ἀστυνομικὸς προσεπάθησε νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ μποῦμε μέσα. Μόλις ὅμως εἶδε τὸν κ. Ρισαρντέ, τὸν ὁποῖον φαίνεται νὰχε δεῖ καὶ προηγουμένως, μᾶς ἄφησε νὰ μποῦμε.

— Συγγνώμη κ. Βιλλέρ. Θὰ μπορούσε νὰ συντομέψετε τὴ διήγησή σας. Ἴσως νὰ εἶναι ἀνάγκη, νὰ ἐνεργήσω ἀμέσως. Πέστε μου μόνον πῶς ἔγινε τὸ ἔγκλημα.

— Καθὼς μοῦ διηγήθη ὁ κ. Ρισαρντέ, τὸ ἔγκλημα συνέβη ὡς ἑξῆς. Ὁ πατέρας μου, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ ἐδῶ πῆγε κατ' εὐθείαν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα χαρτοπαικτικὰ κέντρα, ἂν καὶ δὲν μᾶς εἶχε πεῖ τίποτα. Ἐπαῖξε ἀρκετὴν ὥρα, ὅταν αἴφνης θυμήθηκε ὅτι εἶχε νὰ τηλεφωνήσῃ σὲ κάποιον συνάδελφόν του γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεση. Βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλλα καὶ μπῆκε σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκό-

ταν τὸ τηλέφωνο. Δὲν εἶχαν περάσει πέντε λεπτά, πὺν ἔφυγε, ὅταν μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ ἀπέσπασε τοὺς θαμῶνες τῆς λέσχης ἀπὸ τὸ παιγνίδι τους. Σὲ λίγο εὗρισκαν τὸν πατέρα μου νεκρόν. Τὴν ὥρα πὺν ἔτρεξαν, ὁ διάδρομος καὶ ἡ μικρὴ καμαροῦλα, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ τηλεφωνήσει, ἦσαν ἐντελῶς ἔρημα μὲ σβυμένο τὸ φῶς.

Οἱ πρῶτοι πὺν τὸν βρῆκαν ἦταν ἡ θυρωρὸς καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους.

— Καὶ ἀπὸ τί προῆλθε ὁ θάνατος, ἂν σᾶς εἶπαν;

— Ἐδῶ εἶναι τὸ κωμικὸν τῆς ὑποθέσεως, κ. Νόυρατ. Ὁ ἱατροδικαστής, κατ' ἀρχὰς εἶπε ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἀπὸ συγκοπή ἔνεκα ἐξαιρετικῆς συγκινήσεως, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν μερικοὶ, πὺν ἐπέμεναν ὅτι ἄκουσαν τὴν φωνὴ τοῦ πατέρα μου θὰ ἐγίνετο πιστευτὴ ἡ γνωμάτευση αὐτή. Μόλις χθὲς πὺν ἦταν τὸ πτώμα στὸ νεκροτομεῖο κατ'ὠρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν ὅτι ἔφερε ἓνα τραῦμα ἀνεπαίσθητο στὸν ἀριστερὸ κρόταφο ἀκριβῶς.

— Τραῦμα εἶπατε; Τί τραῦμα;

— Ὁ ἄγνωστος κακοῦργος τὸν εἶχε χτυπήσει φαίνεται σ' αὐτὸ τὸ μέρος μὲ ἓνα αἰχμηρότατο ἀλλὰ πολὺ λεπτὸ φονικὸ ἐργαλεῖο, πὺν τὸ κάρφωσε βαθειὰ μέχρι τὸν ἐγκέφαλο καί...

— Περιττό, περιττό, δὲν θέλω τίποτε ἄλλο κ. Βιλλέρ. ἀσφαλῶς θὰ θέλετε νὰ μοῦ πεῖτε, ὅτι τὸ παράθυρο, τῆς κάμαρας ὅπου μπῆκε νὰ τηλεφωνήσει βρέθηκε ἀνοιχτό, ὅταν πῆγανε καὶ βρῆκαν τὸν πατέρα σας νεκρόν.

— Ὅχι μόνον αὐτὸ κ. Νόυρατ. Νὰ χθὲς τὴ νύχτα ἡ ὑπηρετρία, πὺν κοιμόταν στὴ διπλὴν κάμαρα ἄκουσε κρότους σὰν νὰ χτυποῦσαν κάποιο ἀπὸ τὰ παράθυρα. Σηκώθηκε καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ πατέρα μου. Βρῆκε νὰ παραθυρόφυλλα ἀνοιχτά τὰ τζαμόφυλλα ὅμως ἦσαν κλειστά. Ἄναψε τὸ φῶς καὶ ἔρχεται κατόπιν στὴν κάμαρά μου. Ὅταν ἐξύπνησα εἶναι ἀλήθεια, πὺς δὲν ἔδωσα καὶ μεγάλη σημασία. «Μήπως λησμόνησε νὰ τὰ κλείσει ἀπὸ βραδύς.» Ὅχι κύριε θυμοῦμαι πολὺ καλά. Ἀρκετὰ νευριασμένος, σηκώθηκα, ντύθηκα, πῆρα τὸ περιστροφὸ μου καὶ τὴν ἀκολούθησα. Πραγματικὰ τὰ παραθυρόφυλλα ἦταν ἀνοιχτά. Εἶναι ἀλήθεια, πὺς μόλις βρέθηκα μόνος στὸ δωμάτιο τοῦ δυστυχημένου πατέρα μου, μὲ κυρίευσε μιὰ ἀνεξήγητη ταραχὴ. Ὅσotό-σο, ἔδωξα τὴν ὑπηρετρία, ἔκλεισα τὸ φῶς καὶ ξαπλώθηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἔνοιωσα ἓνα μούδιασμα σὲ ὅλα μου τὰ μέλη καὶ ἔτοιμαζόμουν ν' ἀποκοιμηθῶ, ὅταν ἓνα δυνατό χτύπημα στὸ

τζάμι μ' ἔκαμε νὰ τιναχθῶ ἀπὸ τὴ θέση μου. Ἐβγαλα τὸ περιστροφὸ μου καὶ φώναξα «Στάσου ἢ πυροβολῶ!» Καμμιά ἀπάντηση. Ἄναψα τὸ φῶς καὶ πῆγα στὸ παράθυρο. Τὸ ἀνοιξα, μὰ οὔτε ψυχὴ δὲν φαινόταν κάτω στὸν κῆπο. Δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅμως ὅτι ἄκουσα καθαρὰ τὸ χτύπημα στὸ τζάμι.

— Μπορεῖτε, κ. Βιλλέρ νὰ μὲ ὀδηγήσετε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα σας; εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ, ὅταν ὁ Βιλλέρ τοὺς τέλειωσε τὴ διήγησή του.

* *

Ὅταν βρέθηκε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἔμενε τὸ θῦμα, ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ περιεργάστηκε μὲ περιέργεια ὅλα τὰ ἀντικείμενα, πὺν εὗρι-σκοντὸ ἐκεῖ μέσα. Ἐμεινε ἀρκετὴν ὥρα κλεισμένος μόνος μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ κατόπιν βγῆκε καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιο τοῦ Βιλλέρ νιού.

— Πρέπει νὰ μείνω ἀπόψε ἐδῶ, τοῦ εἶπε.

— Μάλιστα θὰ πῶ ἀμέσως νὰ σᾶς ετοιμάσουν ἓνα καλὸ δωμάτιο.

— Ὅχι ἀγαπητέ μου. Παραξηγεῖτε τὴν πρόθεσή μου. Λέω ὅτι θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα σας.

— Ὅπως θέλετε, κ. Νόυρατ.

— Πάντως θὰ παρακαλέσω νὰ μὴν εἶναι κανεὶς στὰ δυὸ δωμάτια, πὺν γειτονεύουν μ' αὐτό.

— Μείνετε ἥσυχος κ. Νόυρατ γιατί καὶ τὰ δυὸ δωμάτια εἶναι πάντοτε ἄδεια. Τὸ ἓνα τὸ χρησιμοποιοῦμε γιὰ καπνιστήριο καὶ τὸ ἄλλο ἦταν γραφεῖο τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα μου. Συνεπῶς εἶναι ἀκατοίκητα τὴν νύχτα.

— Αὐτὸ παραλείψατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε, εἶπε σὲ κάπως αὐστηρὸν τόνο ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ.

Καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, καληνύχτισε τὸν κ. Βιλλέρ καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴν ἀνησυχήσει, ἂν ἀκούσει ὁποιοιδήποτε θόρυβο τὴ νύχτα.

Οἱ δυὸ ἄνδρες χωρίσθηκαν καὶ ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ τράβηξε γιὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ δολοφονηθέντος. Ἐρρίξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ περιβάλλον αὐτὸ καὶ κατόπιν πῆγε στὴν διπλὴν κάμαρα, πὺν ὁ κ. Βιλλέρ τοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὴν χρησιμοποιοῦσαν ὡς καπνιστήριο.

Μὲ ἓνα μικρὸ μαχαίρι ἀφαίρεσε ἓνα μικρὸ κομματάκι ἀπὸ τὸ ξύλο τῆς πόρτας κι' ἔτσι μπορούσε καὶ ὅταν ἀκόμα αὐτὴ ἦταν κλειστὴ νὰ κατασκοπεύει καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κρεββατοκάμαρας τοῦ σκοτωμένου.

Πῆρε ἓνα κάθισμα καὶ κάθησε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Μία νευρικότης τὸν κατεῖχε γιατί προηγουμένως ὅταν ἐρευνήσε τὸ δωμάτιο δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψει τίποτε.

Ἀπόψε, ἂν ἦταν τυχερὸς ναρθεῖ ὁ δολοφόνος θὰ τὰ μάθαινε ὅλα.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν ἀργὰ γιὰ τὸν ἀνυπόμονον ἀστυνομικὸ.

Τὸ μεγάλο ἔκκρεμες τῆς εἰσόδου χτύπησε τὶς δώδεκα, τὴ μία, τὴ μία καὶ μισή.

Μία νεκρική σιγὴ ἦταν χυμένη παντοῦ.

Αἴφνης, ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικός, νόμισε ὅτι ἄκουσε κάποιον ὑποπτον κρότο.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας καὶ ἀφουγκράσθηκε. Ἀπόλυτος ἡσυχία βασίλευε.

Κάθησε πάλι ἡσυχος στὴν καρέκλα του, μὰ δὲν πέρασαν δυὸ λεπτὰ καὶ ὁ ὑποπτος θόρυβος ξανακούσθηκε. Πλησίασε στὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ παρατηρεῖ μέσα ἀπὸ τὴν μικρὴ σχισμάδα τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διπλανοῦ δωματίου.

Ἐνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκουγόταν. Καὶ πραγματικὰ δὲν εἶχε γελασθεῖ.

Τὰ φύλλα τοῦ παραθυριοῦ ἄρχιζαν νὰ ἀπομακρύνονται καὶ σὲ λίγο μόνο τὰ τζαμόφυλλα ἐμπόδιζαν τὸν κακοῦργο νὰ μπεῖ μέσα. Γιατὶ ὁ ἀστυνομικὸς Νόϋρατ δὲν εἶχε πιά καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν δολοφόνου.

Ὡστόσο ἐπειδὴ εἶχε προβλέψει κατὰ τέτοιο, φρόντισε νὰ μὴ βάλει καλὰ τὸν σύρτη στὰ τζαμόφυλλα, ὥστε νὰ μπορεῖ εὐκόλα καθέννας ἀπ' ἑξω νὰ τὰ ἀνοίξει. Δὲν περίμενε πολλὴν ὥρα γιατί σὲ λίγο ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ μιὰ σιλουέττα ἀκαθόριστη, πάτησε μέσα στὸ δωμάτιο προσπαθώντας νὰ μὴν κάνει καθόλου θόρυβον.

Ὁ κακοῦργος, ἄρχισε νὰ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ γι' αὐτὸ ὁ Νόϋρατ δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ διακρίνει τὴν μορφή του.

Ἦταν ἓνας ψηλὸς ἄνδρας πολὺ ἀδύνατος καὶ φοροῦσε μιὰ κίτρινη μάσκα.

Μὰ αὐτό, ποὺ ἔκανε ἐντύπωση στὸν ἀστυνομικὸ δὲν ἦταν τὸ κί-

τρινο χρῶμα τῆς μάσκας ἀλλὰ κατὰ ἄλλο, ποὺ προσπαθοῦσε τώρα νὰ διακρίνει, ἂν πράγματι ἦταν ὅπως τὸ ἔβλεπε ἢ τὸν γελοῦσαν τὰ μάτια του

Ἡ μάσκα εἶχε μόνο μιὰ τρύπα στὴ θέσῃ τοῦ δεξιοῦ ματιοῦ.

Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσει αὐτὸ ὁ ἀστυνομικὸς Νόϋρατ ;

Μὴ ἔχοντας νὰ κάνει τίποτε καλλίτερο, πρὸς τὸ παρόν, περιορίσθη νὰ παρακολουθεῖ τὴν σκιά τοῦ κακοῦργου ἐκείνου.

Προχωροῦσε ἀργὰ καὶ μὲ μεγάλη προφύλαξη, παρατηρῶντας τὸν ἀριστερο τοῖχο τοῦ δωματίου.

Ὅταν ἔφθασε μπροστὰ ἀκριβῶς σὲ μιὰ θέσῃ, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ διακρίνει ὁ ἀστυνομικός, τί ἀκριβῶς βρισκόταν ἐκεῖ, σταμάτησε. Ἐνα πρᾶγμα σὰν μικρὸ ἐργαλεῖο ἀπὸ κεῖνα, ποὺ χρησιμεύουν γιὰ νὰ ξεβιδώνουν τὶς βίδες, ἄστραψε στὰ χέρια του.

Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ κατὰ ἐτοιμαζόταν νὰ κάμει ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀστυνομικὸς Νόϋρατ ἄρχισε νὰ σέρνει ἐλαφρὰ τὸ ἓνα ποδάρι του στὸ πάτωμα.

Ὁ κακοῦργος σταμάτησε ἀπότομα. Τέντωσε τ' αὐτιά του καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη καθαρὰ τὸ θόρυβο, ποὺ γινόταν πλησίασε ἀθόρυβα στὸ παράθυρο.

Διασκέλιζε τὸ περβάζι μουρμουρίζοντας κατὰ μέσα στὰ δόντια του καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα, κλείνοντας πάλι προσεκτικὰ τὸ παράθυρο.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόϋρατ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσῃ του καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ σκοτωμένου, τοῦ κ. Βιλλέρο.

Κατάλαβε, πὼς δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ἀνάψει τὸ ἡλεκτρικὸ γιατί πιθανὸν ὁ δολοφόνος νὰ βρισκόταν ἀκόμη κάτω στὸν κῆπο καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑποπτευθεῖ, ὅτι τὸν παρακολουθοῦσαν.

Ἄναψε τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι του κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζει τὸν τοῖχο, ὅπως ἔκανε προηγουμένος καὶ ὁ δολοφόνος.

Εἶδε μ' ἐκπληξή του ὅτι σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ τοῖχου δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

Χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ μπῆκε στὴ διπλανὴ κάμαρα ὅπου εἶχε μιὰ

μικρὴ τσάντα, πού ἔφερε πάντοτε μαζί του. Σὲ λίγο ἐπέστρεψε κρατώντας στὸ χέρι του ἓνα μικρὸ ἐργαλεῖο.

Μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ ἐργαλείου ξεβίδωσε τὸ σκέπασμα τοῦ διακόπτου καὶ ἔστρεψε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ φανάρι του ἐρευνώντας τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διακόπτου.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε, πὺν νὰ τοῦ κινεῖ τὴν περιέργεια. Πρόσεξε καλλιτέρα κι' αὐτὴ ἡ δευτέρη προσπάθειά του δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Σὲ μιὰ γωνία ἦταν ἓνα πρᾶγμα ἄσπρο, κρυμμένο κάτω ἀπὸ μίαν πτυχή τοῦ τοιχώματος τοῦ διακόπτου.

Μόλις τὸ πῆρε ἀπ' ἐκεῖ ἀμέσως ἀντιλήφθηκε ὅτι ἦταν ἓνα κομμάτι χαρτί. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ Νόυρατ ἄστραψε ἀπὸ χαρά, μόλις εἶδε, τί βρισκόταν γραμμένο ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτί. Τὸ διπλωσε προσεκτικὰ, τὸ ἔβαλε στὸ πορτοφόλι του κι' ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ ξημερώνει κι' ἀπὸ τὴ μισόκλειστη γυῖλλια ἄρχισαν νὰ φαίνονται οἱ πρῶτες ἀνταύγειες τῆς αὐγῆς.

* *

Ὁ Βιλλέρ υἱὸς μόλις συναντήθηκε μὲ τὸν ἀστυνομικὸ ἢ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ τὸν ρωτήσῃ, πῶς πέρασε τὴ βραδυὰ του.

— Πολὺ καλὰ, μόνο, πὺν δὲν ἔκλεισα μάτι εἶπε ὁ Νόυρατ χαμογελώντας.

Ἄν καὶ ἦταν ὀλότελα ἔξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια τῆς περασμένης νύχτας ἐν τούτοις δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γι' αὐτό.

Ἐσκέπτετο μόνο ὅτι ὁ κόπος του δὲν θὰ πῆγαινε χαμένος.

Ἡ ἀνακάλυψη, πὺν ἔκανε τὴν περασμένην νύκτα ἦταν κι' αὐτὴ κάτι ἢ μᾶλλον ἦταν τὸ πᾶν, στὴν προκειμένην ὑπόθεση.

Κύτταξε μὲ συμπάθεια τὸν Βιλλέρ.

Ὑστερα τὸν ρώτησε ἂν εἶχε τὸ σπῖτι τηλέφωνο καὶ ὅταν πῆρε καταφατικὴ ἀπάντηση ἀπὸ τὸν Βιλλέρ πῆγε καὶ τηλεφώνησε τοῦ Σπίντερ.

— Ἀλὸ....ἐσὺ εἶσαι Σπίντερ; Ἄ καλὰ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγ-

χωρέσεις, πὺν δὲν ἦρθα χθὲς τὸ βράδυ στὴν λέσχη τοῦ ντέτεκτιβ, ἔχω ὅμως νὰ σοῦ πῶ σπουδαῖα νέα. Πρέπει τὸ μεσημέρι νὰ ἔρθεις ἐδῶ... ..Πῶς;.....Στὸ σπῖτι τοῦ κ. Βιλλέρ. Πρέπει νὰ συνεννοηθοῦμε.

Ὑστερα ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ γύρισε καὶ βοῆκε τὸν κ. Βιλλέρ.

— Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυση, κύριε Βιλλέρ. Θὰ κοιμηθῶ λοιπὸν ὡς τὸ μεσημέρι γιὰτὶ ἀσφαλῶς τὴν νύκτα θὰ ἔχωμε ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια.

— Ὅπως θέλετε, κύριε Νόυρατ. Μήπως ἀνακαλύψατε τίποτε ἀπόψε;

Μὰ ὁ ἀστυνομικὸς ἀπέφυγε νὰ δώσει μίαν συγκεκριμένην ἀπάντησιν.

* *

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Νόυρατ τὸ μεσημέρι μόλις ἦρθε ὁ φίλος του ἀστυνομικὸς Σπίντερ ἦταν νὰ τοῦ παραγγεῖλει νὰ βρεῖ ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα μιὰ «Χημεία» ἀπ' αὐτές, πὺν χρησιμοποιοῦν στὰ σχολεῖα.

— Πάει τρελλάθηκες, Νόυρατ, εἶπε περιπεκτικὰ ὁ Σπίντερ.

— Δὲν τρελλάθηκα καθόλου, φίλε μου. Ἀπόψε εἶχα μιὰ συνάντησιν μὲ τὸν δολοφόνου τοῦ κ. Βιλλέρ.

— Συνάντησιν μὲ τὸν δολοφόνου; ἔκανε ἐκπληκτος ὁ Νόυρατ. Καὶ γιὰτὶ λοιπὸν δὲν τὸν συνέλαβες;

— Πάντοτε ἀφελὴς θὰ εἶσαι καὺμένε, Σπίντερ; Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι νὰ συλλάβεις ἓναν λωποδύτη εἶναι τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου; Πιὸ δύσκολο ὅμως εἶναι νὰ ἀποδείξεις τὴν ἐνοχὴν του. Πρέπει νὰ βροῦμε πρῶτα τὰ αἷτια τῆς δολοφονίας, Σπίντερ, γιὰ νὰ βροῦμε μιὰ βάσιμη κατηγορία ἐναντίον του.

— Ἐχει δίκην, Νόυρατ, ψιθύρισε ὁ Σπίντερ. Ἀλλὰ τί τὴν θέλεις. Ἐχω μερικὲς γεώσεις χημείας καὶ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω.

— Περίμενε ἀκόμα δὲν εἶναι ὥρα. Πᾶμε πρῶτα νὰ ἀνακρίνω τὸν Βιλλέρ υἱόν. Ἴσως μάθω πολλὰ πράγματα ἀπὸ αὐτόν.

Πράγματι σὲ λίγην ὥρα ὁ Βιλλέρ υἱὸς ὁ Νόυρατ καὶ ὁ Σπίντερ συζητοῦσαν φιλικὰ στὸ μικρὸ σαλονάκι.

— Λαιπὸν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε κ. Βιλλέρ ἂν εἶχε ὁ πατέρας σας μεγάλη συμπάθεια σὲ καμμιὰν ἐπιστήμη, στὴν χημεία νὰ ποῦμε ἢ κάτι παρόμοιο.

— Ὅχι ψιθύρισε ὁ Βιλλέρ υἱός. Ὁ πατέρας μου δὲν τὴν συμπαθοῦσε ποτὲ αὐτὴ τὴν ἐπιστήμη, τὴν ὁποία θεωροῦσε πάντοτε ὡς

πηγὴν πολλῶν καταστροφῶν. Μάλιστα θυμᾶμαι, πὼς γι' αὐτὸ τὸ λόγο μάλωνα διαρκῶς μὲ τὸν Μπενουά, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀχώριστους φίλους του, γιατί αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶχε ἕνα πραγματικὸ πάθος γιὰ τὴν χημεία. Πάντοτε ὁ πατέρας μου ἐκφραζόταν μὲ οἶκτο γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του.

Τὸ πρόσωπο νοῦ ἀστυνομικοῦ Νόυρατ ἄμέσως φωτίσθηκε.

— Πὼς εἶπατε τὸν χημικόν, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ πατέρα σας ;

— Μπενουά. Ζὰν Μπενουά.

— Ποῦ βρίσκεται αὐτὸς τώρα.

— Ἔχει πεθάνει πρὸ τριῶν μηνῶν.

Μιά ἐκφραση ἀπογοητεύσεως ἐχύθη εἰς τὴν μορφὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ Νόυρατ.

— Ἔχει πεθάνει εἶπατε ; Γιὰ προσπαθεῖτε σᾶς παρακαλῶ μήπως θυμηθῆτε καμμιά λεπτομέρεια, ποὺ νὰ ὑπάρχει στὶς σχέσεις τοῦ πατέρα σας μαζί του.

— Ἀ ναί, θυμᾶμαι. Μοῦ εἶχε κάνει πολλές φερὲς λόγο γι' αὐτὸν ὁ πατέρας. Μάλιστα μοῦ εἶχε πεῖ, ἐμπιστευτικῶς πάντοτε ὅτι εἶχε ἐφεύρει ἕνα νέον εἶδος ἐκκρηκτικῶν βομβῶν, οἱ ὁποῖες θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιφέρουν ἀφαντίστους καταστροφάς.

— Πέστε μου καθαρὰ ὅλην τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ. Ἔχετε ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τοῦ νεκροῦ τοῦ πατρός σας νὰ μιλήσετε.

Ὁ συνομιλητὴς του στὴν ἀρχὴ φάνηκε λιγάκι διστακτικὸς ἀλλὰ ὅταν ὁ Νόυρατ τοῦ ὑπενθύμισε τὸν πεθαμένον πατέρα του, ἡ γλῶσσα του λύθηκε.

— Θὰ σᾶς πῶ ὅλην τὴν ἀλήθεια, κύριε Νόυρατ. Τὸν περασμένον μῆνα ὁ πατέρας μου, μοῦ ἐξεμυστηρεύθη τὸ μυστικόν του. Ὁ Μπενουά, ὁ φίλος του χημικὸς τοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὴν ἐφευρέσιν του προτοῦ πεθάνει : Ὁ μόνος, ποὺ τὴν ἤξερε λοιπὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐπιστήμονος αὐτοῦ ἦτο ὁ πατέρας μου. Καθὼς σᾶς εἶπα ὁ πατέρας μου δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὴν χημεία ἐνεκα τῶν ὀλεθρίων, καθὼς ἔλεγε, ἀποτελεσμάτων της καὶ γι' αὐτὸ εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι οὔτε κἂν δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὸ μυστικόν, ποὺ τοῦ ἐνεπιστεύθησαν. Μὲ διεβεβαίωσε μάλιστα ὅτι θὰ ἐξηφάνιζε αὐτὴν τὴν ἐφεύρεσιν ἂν καὶ ὅλο δίσταζε.

— Λαμπρά, πολὺ ὥραϊα, κύριε Βιλλέρ εἶπε γεμῆτος χαρὰ ὁ Νόυρατ.

Καὶ κατόπιν στρεφόμενος στὸν Σπίντερ.

— Διάβασέ μου σὲ παρακαλῶ αὐτὰ τὰ σύμβολα καὶ κάνε με νὰ καταλάβω.

— Πολὺ εὐχαρίστως φίλε μου : Νάτριο, ἀντιμμώνιον, θεῖον· πρόκειται γιὰ μιὰν ἐκκρηκτικὴν συσκευασίαν. Οἱ ἀναλογίαι τῶν διαφόρων στοιχείων εἶναι τέτοιες ὥστε μπορεῖ νὰ ἔχει ὀλεθρίας συνεπείας γιὰ κείνον, ποὺ θὰ ἐγένετο θῦμα της.

— Ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ χαρτί, Νόυρατ ;

— Καλὰ καὶ θυμήθηκες νὰ μὲ ρωτήσεις, Σπίντερ. Αὐτὸ ποὺ βλέπεις εἶναι ἡ ἐφεύρεση τοῦ φίλου μας τοῦ Μπενουά.

— Ἐκκρηκτικὲς βόμβες, εἶπατε ; ρώτησε ὁ Βιλλέρ ἐκπληκτος. Κι' ἐγὼ νόμιζα, πὼς ὁ πατέρας μου τὴν εἶχε ἔξαφανίσει.

— Καὶ τώρα, κ. Βιλλέρ ἐρχόμεθα σ' ἕνα ἄλλο ζήτημα. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ θυμηθῆτε ὅσο μπορεῖτε πιὸ ἀκριβέστερα. Μήπως ἀνάμεσα στοὺς γνωστούς σας εἶναι κανεὶς τυφλός, νὰ φορεῖ γυάλινο μάτι ἢ νὰ ἔχει ἕνα ὁποιοδήποτε ἐλάττωμα φανερὸ ἀπὸ μακρυνά ;

— Ὅχι δὲ θυμᾶμαι κανέναν τέτοιον.

— Περίεργο, ψιθύρισε δυσφορῶν ὁ ἀστυνομικὸς. Ξέρετε ὅλους τοὺς φίλους τοῦ πατέρα σας ;

— Ὅχι, μόνον ὅσοι ἤρχοντο γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν.

— Ἀκριβῶς, ἀκριβῶς, αὐτοὺς ἐννοῶ. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἔχει ἀσφαλῶς καλὰ τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ σας. Θυμᾶστε νὰ μοῦ πῆτε τοὺς ὑπηρέτες, ποὺ ἐργαστήκανε ἐδῶ κατὰ σειράν ;

— Φυσικὰ τοὺς θυμᾶμαι. Ἀλλωστὲ δυὸ μόνο ἦσαν αὐτοί. Ὁ γέρο-Τριστάν, ποὺ τὸν εἶχε εἴκοσι χρόνια στὴν ὑπηρεσία του ὁ πατέρας καὶ ποὺ πέθανε πέρυσι. Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Τωρινός μας ὑπηρετῆς, ἕνας Ἰρλανδός, λεγόμενος Στίμφων.

— Περίεργο. Πὼς δὲν τὸν εἶδα ἐγὼ ἐδῶ μέσα ;

— Μὰ τοῦ ἔχομε δώσει εἴκοσι ἡμερῶν ἄδεια.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ αἰφνιδίως φωτίσθηκε.

— Εἶναι Ἰρλανδός εἶπατε καὶ φυσικὰ θὰ εἶναι καὶ πολὺ ψηλὸς στὸ ἀνάστημα.

— Ὅσο γι' αὐτό, κ. Νόυρατ, εἶναι πρῶτο μπόϊ.

— Εἴσατε βέβαιος λοιπόν, ὅτι τὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σὰν τὰ δικά σας καὶ τὰ δικά μου ;

— Κάθε ἄλλο, κ. Νόυρατ. Ἀπὸ τὸ ἕνα τοῦ μάτι εἶναι φοβερὰ ἀλοῖθωρος, πρᾶγμα ποὺ τὸν κάνει πολὺ ἀποκρουστικόν.

— Λαμπρά. Τίποτε ἄλλο. Πάμε τώρα ἐμεῖς, Σπίντερ, νὰ καταστρώσουμε τὸ σχέδιό μας.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ μαζί με τὸν ἀχώριστο φίλο του χαιρέτησαν τὸν νεαρὸ Βιλλερ καὶ μπῆκαν στὸ δωμάτιο, ποὺ χρησίμευσε γιὰ νὰ κρυφθεῖ τὴν προηγουμένη νύχτα ὁ ἀστυνομικὸς.

* * *

Εἶχε πλέον νυχτώσει καλά. Ἀπὸ τὸν δρόμο, ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ σπίτι τῶν Βιλλερ ἔφθανε ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ περνοῦσαν κατ' ἄραιά διαστήματα.

Μέσα ὅμως στὸν ἀπέραντο κῆπο, ποὺ εὐρίσκετο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτος ἡσυχία.

Δὲν ἐφαινόταν πούθεν ἀψυχή.

Ἕνας ὅμως καλὸς παρατηρητὴς θὰ μπορούσε νὰ διακρίνει μία ἀνθρώπινη σκιά, ποὺ εὐρίσκετο πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸν ἑνὸς πολὺ γηραιοῦ δένδρου.

Ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρύβεται ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο καὶ ἔσφιγγε κάθε τόσο τὴν λαβὴν τοῦ περιστρόφου του.

Ἐπρόσεχε κάθε τόσο, μήπως ἀκούσει κανέναν θόρυβο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Σπίντερ, τὸν βοηθὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ Νόυρατ.

Τὸ μεγάλο ρολόγι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Παύλου ἐσήμανε δώδεκα.

Ὑστερα ἀπλώθηκε πάλι ἡ ἴδια νεκρική ἡσυχία.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἕνας ὑποπτος θόρυβος τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς του.

Ἔστρεψε πρὸν τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκούσθηκε ὁ θόρυβος. Δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθεῖ, τί συνέβαινε.

Ἕνας ψηλὸς ἄνδρας, ποὺ φοροῦσε, μία κίτρινη μάσκα διασκέλιζε αὐτὴν τὴν στιγμή τὸν ἕνα μανδρότοιχο.

Ὁ Σπίντερ παρακολουθοῦσε ἀθέατος τὰς κινήσεις τοῦ μυστηριώδους ἀγνώστου.

Αὐτὸς προχωροῦσε με ἐλαφρὰ βήματα γιὰ νὰ μὴν κάνει κανένα σχεδὸν θόρυβον ἀνεριχήθη ἐπάνω εἰς ἕνα πολὺ ψηλὸ δένδρον καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν εἶδε νὰ ἀνοίγει με κάθε προφύλλαξη τὰ φύλλα τοῦ παραθυριοῦ, ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ δένδρον καὶ νὰ ἐξαφανίζεται.

Σὲ λίγο τὸν ξαναβλέπει νὰ ἐμφανίζεται πάλι μέσα στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Προσπαθοῦσε τώρα ν' ἀνοίξει τὰ τζαμόφυλλα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς ὁ δολοφόνος νὰ καταφέρει τὸν σκοπό του.

Τέλος τὸν εἶδε νὰ βγάξει ἕνα ἐργαλεῖο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ σέρνει ἐπάνω στὸ γυαλί.

Τὸ παράθυρο φωτιζόταν τώρα ἄρκετὰ κι' ἔτσι μπορούσε νὰ βλέπει ἀπὸ τόσο μακριὰ ὅλες τὶς κινήσεις του.

Δὲν ἄργησε νὰ καταλάβει ὅτι τὸ ἐργαλεῖο, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἦταν ἕνα διαμάντι ἀπὸ κεῖνα, ποὺ χρησιμεύουν γιὰ νὰ κόβουν τὰ γυαλιά, γιατί σὲ λίγο κρατοῦσε τὸ ἕνα τζάμι στὸ χέρι του.

Ὑστερα πέρασε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, ποὺ σχηματίσθηκε προφανῶς γιὰ νὰ βγάλει τὸν σύρτη ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Αὐτὴν τὴν στιγμή ὁ Σπίντερ θυμήθηκε τὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ νὰ κλείσει ἀπὸ βραδύς μ' ἐπιμέλεια τὸ παράθυρο.

Ὁ Σπίντερ ἐναντιώθηκε σ' αὐτὴ τὴν γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ λέγοντας ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ διευκολύνουν ὅσο μπορούσαν τὸν κακοῦργο στὸ ἔργον του.

Καὶ μὲν, Σπίντερ, πάντα παιδί θὰ εἶσαι; εἶχε πεῖ με τὸ ἀφρόντιστο ὕψος του ὁ ἀστυνομικὸς. Ἄν δὲν βρεῖ τὸν σύρτη στὸ παράθυρο θὰ ὑποψιασθεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ καμμιὰ παγίδα καὶ θὰ τὸ στρίψει. Πρέπει νὰ εἶναι ἡσυχος ὅτι δὲν τὸν ὑποπτευόμαστε καθόλου.

Καὶ τώρα ὁ Σπίντερ δὲν μπορούσε νὰ μὴ θαυμάσει τὴν διορατικότητα τοῦ δαιμονίου ἀστυνομικοῦ.

Μόλις εἶδε τὸν δολοφόνον νὰ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο ἄφησε τὴν θέση του καὶ προχώρησε, προφύλλασσόμενος ὅσο μπορούσε νὰ μὴν κάνει κανέναν θόρυβο.

Σὲ λίγο βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀνεριχήθη ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν μάσκα γιὰ νὰ μπεῖ μέσα στὸ δωμάτιο.

Τέντωσε τὸ αὐτί του, ἔχοντας στηλωμένα τὰ μάτια του στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Μὰ τίποτε δὲν ἀκουγόταν. Νεκρική σιγὴ βασίλευε παντοῦ.

*
* *

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ ἔβλεπε τὸν μυστηριώδη κακοῦργο, νὰ μπαίνει ἀθόρυβα μέσα στὸ δωμάτιο.

Παρακολουθοῦσε τὴν κάθε του κίνηση μὲ προσοχή. Προχωροῦσε μὲ σταθερὸ βῆμα χωρὶς νὰ κάνει ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστο θόρυβο.

Μὲ σταθερὸς κινήσεις, σὰν ἄνθρωπος, ποὺ ξέρεي τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ σταμάτησε ἀκριβῶς στὸ μέρος ὅπου εἶχε σταθεῖ καὶ τὴν προηγούμενη φορὰ.

Τὸν εἶδε νὰ βγάζει ἓνα γυαλιστερὸ ἐργαλεῖο καὶ νὰ ξεβιδώνει ἐκεῖ αὐτὸ τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ ὅμως εἶχε λάβει ὅλα τὰ μέτρα του.

Ἀφοῦ πιά δὲν τοῦ χρειαζόταν ἄλλο τὸ χαρτί μὲ τὴν χημικὴ συσκευασία τῆς ἐκρηκτικῆς βόμβας τὸ ξανάβαλε στὴ θέση του, ἀκριβῶς στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν καὶ πρῶτα.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε συγκεντρώσει ὅσες πληροφορίες τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ βεβαιωθεῖ ὅτι ὁ ἐπισκέπτης τῆς προηγούμενης νυκτὸς καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ Βιλλερ ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο,

Ὁ ὑπηρέτης εἶχε ζητήσει ἄδεια λέγοντας ὅτι θὰ πήγαινε στὸ χωριό του ἐπειδὴ ἡ μητέρα του ἦταν βαρειά ἀρρωστη.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ ἐπεκοινώνησε τηλεφωνικῶς μὲ τὸν ἀστυνομικὸν σταθμάρχην τοῦ χωριοῦ του καὶ ἀπ' αὐτὸν ἐπληροφορήθη ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἶχε ἐμφανισθεῖ στὸ χωριό του ὁ ὑπηρέτης τοῦ Βιλλερ ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Συνεπῶς δὲν τοῦ ἔμενε καμμία πλέον ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν μάσκα.

Τώρα λοιπὸν, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἥξερε ἐκ τῶν προτέρων κάθε του κίνηση.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μάσκα ἐξέτασε μὲ τὸ δάκτυλό του προσεκτικὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διακόπτου. Φοροῦσε γάντια γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνακαλύψουν ἀπὸ τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα.

Πῆρε τὸ μικρὸ χαρτάκι, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ ξαναβίδωσε τὸ σκέπασμα τοῦ διακόπτου καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγει.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ διαπλάτωσε μὲ μίαν ἀπότομη κίνηση τὴν πόρτα καὶ ἔστρεψε τὸν ἠλεκτρικὸ προβολέα του στὸ πρόσωπο τοῦ κακοῦργου.

Μιὰ βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ προσωποπιδοφόρου, μὰ δὲν ἄργησε νὰ συνέλθει ἀπὸ τὴν κατάπληξή του.

Ὁ Νόυρατ πέταξε τὸ φανάρι καὶ χορτάωσε τὸ πιστόλι του.

— Στάσου φιλαράκο γιατί ἔχασες τὸ παιχνίδι. Ἀπὸ κατασκευαστὴς βομβῶν καλλίτερα στὰ κάτεργα.

— Χά, χά, μπράβο, ποὺ τὸ ξέρεις οὐρλιάξε ἐκεῖνος καὶ προτοῦ προφθάσει ὁ Νόυρατ νὰ πυροβολήσει χύθηκε ἀπάνω του μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμή.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ αἰσθάνθηκε κάτι κρύο νὰ βυθίζεται στὸ δεξί του χέρι, ποὺ παρέλυσε καὶ ἄφησε τὸ πιστόλι νὰ πέσει πάνω στὸ χαλὶ τοῦ δωματίου.

Εὐτυχῶς ἐδὲν μαχαίρι τοῦ κακοῦργου δὲν τοῦ ἔκαμε παρὰ μόνον μιὰ ἐλαφρὴ πληγὴ. Πέσανε καὶ οἱ δύο στὸ πάτωμα παλεύοντας ἀπεγνωσμένα γιὰ λίγα δευτερόλεπτα. Μέσα στὸ σκοτάδι δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ὁ Νόυρατ κατάλαβε τὴν δύσκολη θέση του, ἐπειδὴ ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ὀπλισμένος, καὶ αὐτὸς ἐντελῶς ἀοπλος. Μιὰ φωτεινὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Ἀφῆσε κάθε ἀντίσταση καὶ ξαπλώθηκε κάτω σπυρτάζοντας. Ὁ ἀντίπαλός του, ποὺ δὲν ἀντελήφθη μέσα στὸ σκοτάδι σὲ ποιο μέρος τὸν κτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι του, νόμισε πὼς τὸν εἶχε πληγώσει θανάσιμα καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀφήσει ἐπειδὴ ἄκουσε τὰ βήματα κάποιου, ποὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα.

Κρατώντας τὸ μαχαίρι μὲ τὰ δόντια του ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ κρεμάστηκε ἔξω ἑτοιμος νὰ πηδήσει στὸ δέντρο.

Τὰ χέρια του μόνο ἐφαίνοντο, πού κρατοῦσαν τὸ περβάζι.

Αἴφνης ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ βγάζοντας μιὰ σφυρίκτρα ἀπὸ τὴν τσέπη του σφύριξε συνθηματικά.

Πέρασαν δυό, τρία δευτερόλεπτα ἀγωνίας γιὰ τὸν ἀστυνομικό.
 Ὑστερα ἓνας πυροβολισμὸς ἔσχισε τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς νύχτας καὶ κατόπιν ὁ γδοῦπος ἐνὸς σώματος, ποῦ ἔπεφτε στὸ ἔδαφος..

Ὁ Σπίντερ εἶχε ἐκτελέσει τὴν διαταγὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ Νόυρατ.

(Μετάφρ. Σ. Π.)

Π. ΑΡΙΣΤΥ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 41ον τεῦχος τοῦ «ΔΙΑ-
 ΒΑΣΕ ΜΕ» περιέχον τὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

ΤΗΣ

Μ. ΝΤΕΛΛΥ

Πληρώσατε ἀπὸ τὸν ἐφημεριδοπώλη σας τὸ

“ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ,,

ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΤΗΣ..

Ενόμιζε κάτι περιττόν τὸ νὰ περιποιητῇ τὸ δέμα της.
Ὅταν ὁμως εἶδε ὅτι στοὺς τέσσαρας χοροὺς, τοὺς τρεῖς
προτιμᾷ νὰ χορεύῃ μετὰ τὴν φίλην της, ἐσκέφη, ὅτι ἓνα
ὥραϊο δέμα βελούδινο, μὰτ, ὅπως ἦτο τῆς ἄλλης, ἦτο
αρκετὸ νὰ τὴν κάμῃ νὰ χάσῃ τὴν προτίμησίν του.

Ἀρρησιμοποιεῖτε πάντοτε τὴν κρέμα Ροδαλίνη. Εἶναι
ἡ μόνη καλλυντικὴ κρέμα ἡ ὁποία σᾶς δίδει δερμα ματ
καὶ ἐλκυστικό.

ΤΕΥΧΟΣ 10

ΑΡΧΗ 3